

WAT JE WETEN MOET

Voor jou. Je bent niet alleen, dat mag je nooit vergeten.

Tine Bergen

WAT JE WETEN

MOEF

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

De geur van warm asfalt slaat langs de open vensters in mijn gezicht. De airco heeft het vijftig kilometer geleden al begeven. Het is drie uur 's nachts. Het is bloedheet. Ik wil hoesten en in mijn ogen wrijven. In plaats daarvan duw ik het gaspedaal nog wat dieper in. De wijzer klimt naar de tweehonderd. Zonnebloemen suizen voorbij. Hun kop hangt naar beneden.

Adrenaline die door je lijf giert. Al je zintuigen die op scherp staan. Het zijn clichés. Dacht ik. Tot ik hier nu over de Autoroute du Soleil zoef en via de achteruitkijkspiegel zie hoe de lippen van mijn dochter trillen telkens als ze in haar slaap uitademt. Er is het geluid van de automotor en de ringtone van mijn gsm. Er is lavendel die bleekblauw kleurt in het schijnsel van de volle maan. Het leer van het autostuur glibbert in mijn handen. Het bitter bijt achteraan in mijn keel. Is dit hoe chaos smaakt?

Ik duw mijn rechtervoet nog wat dieper naar beneden. Door de bodem van de auto wil ik hem duwen. Want het moet sneller. Sneller. Zoveel sneller. Ik ga ondertussen zo snel dat ik niet meer achterom kan kijken. Maar dat is niet snel genoeg. Het moet zo snel dat ik niet meer achterom hoeft te kijken.

Mijn tanden klapperen. Mijn handen trillen. Mijn ribben rammelen tegen de autostoel. Maar mijn voet duwt. Zonder aarzeling. Er is geen weg terug. Of er nog een voorruit is, zal de komende nacht uitwijzen.

Ik zie een bord dat een parking met tankstation aanwijst. Ik vertraag, pink en neem de afrit. Ik wil niet stoppen, maar zonder benzine kan ik niet blijven rijden. Ik tank en ga dan op zoek naar de toiletten. Ik kijk naar de vrouw in de spiegel. Dat iemand zo bruin en toch zo bleek kan zien. Voor het eerst in mijn leven heb ik hertenogen. Ik knijp ze dicht. Ik wil niet zien hoe

bang ik ben. Ik pomp zeep in mijn handen, duw met mijn elleboog de kraan open, wrijf en spoel. Langzaam kleurt de vuilwitte gootsteen bloedrood.

'Mama!' Ik liet de auto slippend tot stilstand komen onder de plataan. De steentjes van de parking spatten omhoog terwijl ik mijn deur al opengooide en in eenzelfde beweging mijn gordel probeerde los te maken.

Meestal was het papa die me hier op de parking stond op te wachten. Mama begroette me liever vanachter haar fornuis. Duidelijke grenzen en afstanden, dan functioneerden mama en ik samen het best. Als we te dichtbij kwamen, kropen we elkaar meteen genadeloos onder de huid.

Maar deze keer was papa er niet. Mama stond er. Dat had ik niet verwacht. Het maakte dat ik nog meer onverwachte dingen deed. Ik strompelde naar mama toe. Ze stond op de opgehoogde rand van de parking. Gras en bloemen waaiden rond haar blote benen. Voor ik het wist zat mijn neus in het veilige hol net boven mijn moeders sleutelbeen, terwijl mama's kin rustte op de achterkant van mijn hoofd. Mijn schouders schokten. Mijn wangen werden nat.

Met een ruk zette ik mezelf rechtop. Zocht een zakdoek. Snoot. Mama deed een stap achteruit. Ze was duidelijk even hard van de wijs als ik door mijn ongewoon lichamelijke blijk van emoties.

'Ik ben zo blij dat ik hier ben. Ik ben zo verschrikkelijk blij dat ik hier ben. Je kan je niet voorstellen hoe hard ik het hier gemist heb.' Ik tolde om mijn as nu, keek naar alle kanten tegelijk. De velden vol olijfbomen, doorspekt met blauwe vlekken van zwembaden en hier en daar een paarse dot lavendel. Ze spreidden zich voor me uit als een gerieflijke, vertrouwde lappendeken. Ik snoof diep en vulde mijn lijf met de warme, kruidige lucht van de Provence. De geur van zomer

en niksdoen behalve door straatjes dwalen, ijsjes eten, in een zwembad duiken en naar krekels luisteren. Twintig jaar geleden konden mijn zomers alleen maar daaruit bestaan. Kon dat nu nog een keer? Die hoop was in elk geval waarom ik naar hier was gekomen.

Mama stond het aan te kijken, haar armen afwachtend over elkaar geslagen. Automatisch deed ook ik een paar stappen achteruit. Tot ik terug naast de auto stond. Ik stopte mijn vuisten in mijn achterzakken om te voorkomen dat ik mijn armen ook zou kruisen. Ik zou het niet doen. Deze keer niet. Deze keer zou anders zijn. Het moest. Ik legde mijn hand op het hete dak van de auto. Dan opende ik het achterportier en ik keek naar mijn slapende dochter. Een speekseldraad slingerde over een wangetje dat rood was geworden door het wrijven. Ik bukte me en nam de knuffelaap van de bodem van de auto. Het verbaasde me dat Alice hem had losgelaten. Zij en Apie waren onafscheidelijk. Mijn dochter boende over haar wang, zuchtte en sliep verder. Ik legde Apie voorzichtig op haar schoot.

‘Zullen we meteen de auto leegmaken?’ Mama kwam naast me staan.

‘Ik wil Alice niet wakker maken. Ze ligt daar zo vredig.’ Het was hier zo vredig. Zodra Alice wakker werd, had ze honger en verwachtingen en een heel lijstje van zaken die ik voor haar moest doen. Ik wilde mezelf wat respijt gunnen. *Gun me wat respijt, mama.*

‘Lea.’ Mama zette haar handen in de zij.

‘Wat?’ Ik probeerde mezelf op mijn rug te krabben, waar mijn shirt ondertussen al aan mijn vel kleefde.

Mama bukte zich de auto in, over mijn slapende dochter heen. Ik hoorde haar iets mompelen. Tegen Alice? Voor ik iets kon zeggen, kwam ze de auto al terug uit, een zak vol handdoeken in haar armen. ‘Ik zal dit al meenemen. Maak jij de achterbank verder leeg? Daarna kunnen we samen iets drinken. En praten. We hebben tijd.’

Ik keek naar mijn dochter, die gelukkig nog altijd sliep. Dan keek ik naar mama, die de handdoeken als een schild voor haar borst had geklemd. Haar samengeknepen ogen traanden. Ze zou nooit leren om een zonnebril te dragen.

‘We kunnen beter meteen beginnen met dat praten. Wat wil je eigenlijk zeggen, mama? Want je kijkt me aan met die blik van je. Is het omdat er nog chocolade aan Alice’ mond hangt? Ja, ze heeft zoveel chocolade mogen eten als ze wilde. Ik moest de hele rit alleen rijden. Of is het omdat ze alleen een broekje en een hemdje draagt? Het is bloedheet! Nee, is het omdat ik haar wil laten slapen tot ze vanzelf wakker wordt? Ze is pas zes, mama. Het is nog veel te vroeg om haar al in een of ander keurslijf te stoppen.’ Ik moest mezelf bedwingen om de autodeur niet dicht te slaan. Dadelijk maakte ik Alice toch nog zelf wakker.

Mijn moeder schudde haar hoofd en bleef maar schudden. Alsof ik haar zo zou geloven. ‘Lea, zoiets zou ik nooit denken en al helemaal niet zeggen. Dat weet je toch?’

‘Ik weet, mama, hoe goed jij bent in subtiel je mening geven. En ik weet dat je veel meningen hebt. Maar ik ben nog geen vijf minuten hier. Kunnen we op zijn minst nog een uur wachten voor we ruzie beginnen te maken?’ Ik klemde mijn handen rond het autoportier. Ik voelde de brok in mijn keel drukken. *Iedereen heeft op dit moment een mening over mij, mama. Dat weet ik best. Dat moet jij, van alle mensen, er niet nog een keer inwrijven.*

Mama beet op haar lip. Ze trok de zak met handdoeken wat hoger tegen haar schouder. ‘Kom mee naar het terras. De olijven staan klaar.’

‘Ik kom, mama. Ik kom. Zo meteen. Als Alice wakker is. In de tussentijd van dit uitzicht genieten is geen straf. En ik heb tijd, zoals je zelf net zei. Zeeën van tijd heb ik.’ Ik gooide mijn kin in de lucht. Om alles af te toppen had ik twee weken geleden mijn ontslag gekregen. Van de ene dag op de andere bleek

mijn werk als grafisch designer niet meer nodig. Een goed moment om dat aan mama te vertellen zou er nooit komen.

Mama hield haar hoofd schuin, zette de zak met handdoeken tegen haar been en keek me aan alsof ze van alles wilde zeggen. Ze spreidde haar vingers en kneedde de lucht voor haar als een brood. 'Ik zet de wijn alvast klaar. Wat denk je daarvan?'

'Ik denk dat het een prima idee is.'

Ik keek naar mijn moeder, die de parking afliep en om de hoek verdween, het netwerk van nauwe straatjes in dat Crestet vormde. Zestig jaar geleden waren mijn grootouders hierheen op vakantie geweest met mijn vader. Ze waren verliefd geworden op de plek en de loomheid die een mens hier als vanzelf overviel. Hierboven op de berg verliep het leven trager, bedachtzamer. Je moest de tijd wel nemen, want de hitte was genadeloos.

Mijn grootouders hadden het huis met het *à vendre*-bordje gezien, meteen in het eerste straatje van het petieterige dorp. Ze hadden de roestige poort opengeduwed en gekeken. Naar de olijven en de lavendel, het groen en de paarden die onder hen uitgespreid stonden. Er waren het trage zoemen geweest van de wespen en het klateren van de ene fontein die Crestet rijk was, een paar steegjes verderop in de kern van het dorp.

Het huis dat te koop had gestaan, was een bouwval, op zijn zachtst gezegd. Maar opa hield van een project om zijn tanden in te zetten en bovendien was het huis door de staat waarin het verkeerde ook een koopje geweest. In gedachten liep ik met mama mee door het dorpje. Ik duwde de metalen poort open en klom het kleine trapje op naar de voordeur van het hoofdgebouw. Het vakantiehuis dat nu van mijn ouders was, bestond uit twee delen: een hoofdverblijf, waar mama en papa het grootste deel van hun tijd nu doorbrachten, en een kleiner, tweede verblijf, aan de overkant van de binnenplaats.

Ideaal om bezoek te ontvangen en toch je privacy te behouden. Ik had hier zo eindeloos veel zomers doorgebracht met mijn ouders en grootouders. En nu zou ik het op mijn beurt doen met mijn dochter en moeder.

Ik beet op mijn lip. Zonder mannen, weliswaar. Papa verbleef momenteel in Oostenrijk, hij was op bezoek bij een vriend die daar een B&B had geopend en zichzelf daarbij toch licht overschat had. Natuurlijk had papa gevonden dat hij net nu moest gaan helpen.

En Jorge. Onwillekeurig nam ik mijn gsm en ik staaarde naar de foto op het beginscherm die ik nog altijd niet had veranderd. Alice, Jorge en ik aan het zwembad hier in Crestet vorige zomer. Alice druipnat, met een brede grijns van oor tot oor. Jorge met zijn arm om mijn schouders. En ik, vol vertrouwen, tegen zijn brede schouders leunend. Voorzichtig liet ik mijn vingers glijden over de vrouw die ik toen was. Zo naïef. Zo vol vertrouwen. Zo zeker van zichzelf en de wereld. Die woorden zelfs maar denken, proefde bitter in mijn mond. Zou ik ooit nog zo stralen? Zo liefdevol kijken naar een man? Ik klikte het scherm uit, maar het lichtte meteen weer op. Een nieuw bericht.

Ik ben je niet vergeten. Ik zal je nooit vergeten. Je zal mij nooit kunnen vergeten. Dat weet je toch?

In drie stappen was ik bij de lavendelstruiken die de parking begrensd. Ik spuugde tot ik trilde op mijn benen. Het luchtte niet op. En het hielp al helemaal niet tegen de vieze smaak in mijn mond.

Vanuit mijn ooghoek zag ik beweging op de achterbank. Ik veegde mijn mond af, rechtte mijn schouders en concentreerde me op de orde van de dag.

Als een koala klemde Alice zich aan me vast zodra ik haar uit de auto had bevrijd. Mijn plan om ook alvast een tas mee te nemen, liet ik meteen varen. Ik drukte het warme, plakkerige

lijfje nog wat dichterbij me aan en snoof de geur op van kamille die van het hoofdje onder mijn neus kwam. ‘We gaan iets drinken bij oma. En dan gaan we zwemmen. Wat denk je?’

Alice wreef met de achterkant van haar polsen in haar gezicht en staaarde suffig om zich heen.

‘Kijk! We zijn in Frankrijk, bij oma! Het was heel lang rijden, maar nu zijn we er eindelijk. Het is vakantie, schat! We gaan zwemmen en ijsjes eten en...’

‘Een ijsje! Mag ik nu een ijsje? Ik heb een ijsje nodig!’ Alice wrong zich los en holde over de kiezels van de parking richting het dorpje. Moest het me verbazen dat mijn dochter nog perfect wist waar de enige plek in het dorp was waar je ijs kon krijgen?

Ik kocht een hoorntje met chocolade voor Alice en een bolletje citroen voor mezelf. Natuurlijk liet Alice haar ijsje meteen vallen.

‘Kom, we lopen tot bij oma. Dan krijg je mijn ijsje.’ Ik voerde mijn dochter het nauwe straatje door tot bij nummer 34.

‘Oma, we zijn er! En we hebben alvast ons eerste ijsje gekocht. Wel niet voor jou. Ik hoop dat jij geen ijs wilde? Er is er al eentje gevallen, dus dit ijsje is voor Alice.’ Ik gooide de poort open.

Mama, die al op het terras zat te wachten, kwam overeind.

‘Had je ook graag een ijsje gehad?’ Ik voelde het ijs over mijn vingers druppen. Een kleverig spoor dat ik graag binnen wilde afspoelen, maar in plaats daarvan bleef ik als bevroren staan onder mama’s blik. Er vonkte iets in haar ogen. Was ze gepikeerd omdat we geen ijs voor haar meebrachten? Of was ze teleurgesteld omdat Alice aan mijn been bleef hangen en niet meteen op haar afstormde? Omdat we ook nog de omweg langs het ijskraam hadden gemaakt in plaats van meteen naar hier te komen?

Mama en ik zagen elkaar niet zo vaak, waardoor ik telkens

weer kon vergeten hoe moeilijk we elkaar begrepen als we elkaar zagen. Alice had de zaken de voorbije jaren makkelijker gemaakt, maar die was duidelijk niet van plan om mijn been al los te laten, laat staan het ijsje aan te nemen dat ondertussen op mijn hand bleef lekken.

‘Ik geloof dat we allebei wel een glas kunnen gebruiken,’ verbrak mama uiteindelijk de stilte.

Opgelucht dat ze mijn dochter de tijd gaf om op haar eigen tempo te ontgooien, schoof ik tegenover mama aan de tuintafel. Mama zette de glazen net iets te hard neer. De wijn klotste over mijn vingers. Ik likte de wijn af en proefde stof en citroen en zweet en alcohol. Ik tikte mijn glas tegen dat van mama, keek recht in haar bleekblauwe ogen, voelde mijn lichaam ondanks alles zakken in de stoel. Ik was thuis.

Ik werd wakker van de wind die de gordijnen deed wapperen, zo hard dat de zon recht in mijn gezicht scheen. Verdwaasd staarde ik even voor me uit. Ik had geslapen. Echt geslapen. Een hele nacht! Ik rekte me uit en genoot van de sensatie dat er géén doffe hoofdpijn achter in mijn schedel bonkte. Dat mijn ogen niet voelden alsof iemand er zand in had gestrooid. Mijn hart trommelde niet al van bij het ontwaken zenuwachtig tegen mijn ribben. Triomfantelijk strekte ik mijn lijf uit over het hele bed. De dikke katoenen lakens schuurden tegen mijn vel. Ik spitste mijn oren. Ik wilde het niet horen, maar daar was het toch. Het geroep.

‘Mama! Mama! Nu!’

Grommend duwde ik mijn gezicht nog heel even in mijn hoofdkussen. Even. Heel even maar.

‘Mama! Maaamaaaa!’

Ik hees mezelf uit het bed. Ik klom het trapje op, doorkruiste het bureau en liep Alice’ slaapkamer in. Ik knipte de ventilator uit die ervoor gezorgd had dat mijn dochter de voorbije nacht niet had gebraad in haar bedje – ook een klimaatopwarming kon mijn ouders niet van airco overtuigen.

‘Kom hier!’ Ik tilde mijn dochter uit bed en duwde de gordijnen open. Ik keek naar het huis aan de overkant van de binnenplaats, waar de ramen al wijd openstonden om de frisse ochtendlucht uit te nodigen. Mama was altijd al een ochtendmens geweest. Waarschijnlijk stond ze nu bij de bakker, te praten met iedereen die voorbijkwam. Of ze zat met een koffie en een boek op het terras. Misschien wilde ze wel wat qualitytime met haar kleindochter. Welke grootmoeder wilde dat nu niet? Ik lachte terwijl ik het haar uit Alice’ ge-

zicht wreef. Stel je voor dat ik zo dadelijk gewoon rustig op datzelfde terras kon zitten. Of in de hangmat kon liggen bij het zwembad, zonder dat ik voortdurend bang moest zijn dat mijn kind verdronk of ergens in of af zou tuimelen. Misschien kon ik de komende weken zelfs weer eens iets tekenen, zou dat werkelijk mogelijk zijn?

‘Het is heel erg jammer dat je niet opgewassen bent tegen de stress van de omstandigheden.’ Dat had mijn manager gezegd tijdens het ontslaggesprek.

‘Jammer voor wie?’ Ik had mijn handen in elkaar gevouwen. Het was niet dat ik het gesprek niet had zien aankomen. Er zat dan misschien veel stroop in mijn hoofd de voorbije maanden, doof en blind was ik niet.

‘Jammer voor iedereen.’

‘Maar toch wel vooral voor jullie. Ik ben blij dat ik hier eindelijk weg kan. Zoek maar een ander slachtoffer om al je frustraties op uit te werken. Tot nooit meer!’

Met een brede zwaai en een nog bredere grijns was ik het kantoor uit gelopen, om me vervolgens huilend in het toilet van de koffiebar aan de overkant te barricaderen. Tot Sacha me was komen halen.

Ik wandelde met Alice op mijn heup naar de keuken en keek naar de pillen die voor me uitgestald stonden op de tafel. Mooi niet. Het verschil dat één nacht slaap maakte, ik kon het zelf nog niet goed geloven. Alsof mijn hoofd een ei was dat net was opengebroken en ik de heerlijke, okergele dooier maar te grijpen had. Ik wist niet precies hoeveel effect de pillen op mijn slaap hadden, maar dat ik ze gisteren was vergeten te nemen en me vandaag zoveel beter voelde, dat wilde iets zeggen. Iets dat ik beter moest bekijken.

‘Honger. IJs,’ commandeerde Alice.

‘Yoghurt met fruit kan je eten, Alice. Of stokbrood. Misschien zijn er zelfs croissants.’ Mijn telefoon rinkelde. Ik legde hem naast de pillen op de keukentafel. Het water liep me in

de mond terwijl ik me met mijn dochter naar buiten haastte. Ontbijten in pyjama in de ochtendzon, een beter begin van de dag kon een mens zich niet wensen. Dat geluk ging niemand bederven.

Ik liet mijn hand even tegen de poort rusten voor ik de sleutel in het slot schoof en hem vervolgens traag, traag omdraaide. Ik duwde de poort meteen weer achter me dicht. Het nadeel van een huis in een Provençaals middeleeuws dorp boven op een berg was dat er geen ruimte was voor een zwembad. Een nadeel dat mijn grootvader had opgelost door ook een perceel onderaan datzelfde dorp te kopen en daar een tuin met boomgaard aan te leggen en een poolhouse met zwembad op te zetten.

Ik gooide mijn tas op de tuintafel en liet me in de hangmat vallen. Ik wiegde mezelf, voelde hoe de stof van de hangmat me omsloot.

Als kind lag ik al in deze hangmat en dan maakte ik mezelf wijs dat de stof mijn cocon was. De plek waar ik veilig van een rups in een schitterende vlinder kon veranderen. Het maakte niet uit dat papa was vergeten dat ik een toneelopvoering had. Het was niet belangrijk dat Kevin me had uitgescholden voor pukkelkop. Ik had mijn Franse cocon om me in terug te trekken. Om, later, groot en sterk en onoverwinnelijk de wereld in te trekken. En dan zou die wereld wat zien!

Een paar weken terug had ik gelezen dat het maar een gruwelijke bedoening was, wat zich in een cocon afspeelde. Allerlei sappen verpulverden de rups, reten hem in stukken van elkaar zodat er uiteindelijk iets nieuws uit kon komen. Sindsdien gebruikte ik het woord cocon niet meer. Het was gedaan met mezelf wat wijs te maken. Dat kon ik me niet meer permitteren.

Voorzichtig wreef ik met mijn duim over de rand van de hangmat. Het ruwe weefsel hobbelde onder mijn vel. Vorige

zomer had ik samen met Jorge en Alice in deze hangmat gelegen. Ik had gegild: ‘Straks zakken we erdoor, zoveel gewicht kan die oude hangmat niet meer aan!’

‘Ik vang je als je valt. Dat weet je toch?’ Jorge had de schreeuw uit mijn mond gekust en Alice had zich op hetzelfde moment met kracht boven op ons gestort, een kopstoot die onze twee kinnen deed zinderen en maakte dat ik net niet op mijn tong beet.

‘Kom hier, mormel!’ Jorge had onze dochter onder zijn oksel gestopt. Samen hadden we haar blote buik gekieteld tot Alice uitgeput en tevreden tussen ons twee in de hangmat had gewiegd. Ik had tussen de kieren van mijn halfgesloten ogen gekeken. Naar de man die al meer dan tien jaar de mijne was. Naar onze dochter, even koppig als haar vader, even impulsief als haar moeder. Naar de wijnranken die langs het terras bij het zwembad bloeiden, de lavendel en de vijgenbomen die wuifden in het briesje dat de hitte net iets draaglijker maakte. Ik had automatisch mijn handen geopend in een poging het allemaal vast te pakken.

En nu lag ik een zomer later opnieuw in diezelfde hangmat. Alleen. Het was een pijn die zich in mijn botten genesteld had. Bij elke beweging die ik maakte, voelde ik hem. Ik mocht er niet te hard of te lang over nadenken, want dan werd ik misselijk.

‘Lea? Hier ben je!’ Mama kwam naast de hangmat staan en legde een hand op mijn schouder. ‘Het komt wel weer goed, schat.’

‘Hoe dan?’

Mama zweeg en wreef.

Ik legde mijn kin op haar hand, klemde de hand tussen mijn kin en mijn schouder. Ik wilde dat mama bleef. Ik was bang dat mama zou blijven. Dat ze iets zou zeggen of vragen waardoor mijn stekels meteen weer omhoogkwamen, want ik was zo verschrikkelijk kwaad. Al zo verschrikkelijk lang. ‘Ga terug naar het begin,’ had de therapeut die ik had bezocht, gezegd. ‘Herinner je hoe jullie in het begin waren. Daar zitten de redenen om vol te houden.’

Ik sloot mijn ogen, terwijl mama’s duim over mijn wang wreef. Het kostte geen enkele moeite om terug te gaan naar het begin.

‘Goedemorgen.’

‘Ook een goedemorgen.’

Ik had de man achter me geroken voor hij zijn mond opendeed. Hij rook naar munt en pas gemaaid gras. Knisperende lakens die buiten te drogen hadden gehangen en waar je na een dag vol zon je vermoeide, voldane lijf in wilde uitspreiden. Als vanzelf helde ik naar achteren. Mijn elleboog streek kort langs zijn onderarm. Ik stond erop te kijken, hoe mijn lijf in overdrive ging door het zijne. Het was tijd om mijn hoofd te gebruiken. Mezelf tot de orde te roepen. Ik kwam net uit een relatie met een vlotte prater die ook een vlotte leugenaar bleek te zijn. Mannen met een goede babbel maakten me bij

voorbaat achterdochtig. Goedemorgen. Dat was één woord te veel. En er volgden er nog.

‘Ik ben Jorge.’

‘Lea.’

‘Welke koffie is de beste, Lea?’

Ik draaide me nu helemaal om. Deed een stap achteruit. Het was tijd voor grenzen. ‘Voor tien uur in de ochtend ben ik niet aanspreekbaar. Voor ik mijn koffie heb gedronken al helemaal niet.’

Jorge knikte. De rest van de tijd stond hij zwijgend achter me. Tien minuten lang. Ik bestelde een espresso en holde even later de zaak uit.

Ik sluit mijn handen rond de papieren koffiekop. Mijn tong tintelt. Ik heb te snel en te gulzig gedronken. Ik blaas. Proef voorzichtig nu. Hoeveel melk en suiker ik er daarnet ook bij heb gegoooid, de koffie blijft smerig smaken. Alice beweegt op de achterbank, kreunt zachtjes in haar slaap. Ik sluit mijn ogen, denk terug aan de koffie die Jorge een paar maanden geleden nog voor me zette.

Het was een van onze rituelen. Jorge stond als eerste op. We wisten allebei dat mijn ochtendhumeur best met fluwelen handschoentjes werd aangepakt. Of met koffie. Sterke koffie. Met veel liefde gezet. Dus Jorge klom elke ochtend een kwartier vroeger uit ons bed. Hij woog zorgvuldig bonen en water af. Dat water liet hij koken terwijl hij de bonen maalde. Het geluid van de koffiemolen, ik moet er alleen maar aan denken en mijn hartslag vertraagt al.

Zodra het water kookte, vouwde Jorge een papieren filter in de koffiekkan. De kan die hij op de weegschaal zette, zodat hij exact kon afmeten hoeveel koffie en hoeveel water erin verdwenen. Volgens timede hij al even precies hoelang de bonen moesten trekken. Ik kreeg nooit melk of suiker bij mijn koffie. Dat was zonde, vond Jorge. Hij had gelijk. De toewijding en de aandacht kon je in elke druppel proeven.

Ik tik met de beker tegen mijn kin terwijl ik denk aan de hoeveelheid prachtige koffiekoppen die ik vaak gedachteloos halfvol op mijn nachtkastje heb laten staan, de voorbije jaren.

‘Voortaan krijg je oploskoffie, als dat is hoe je mijn inspanning beloont.’ Jorge had er meer dan eens mee gedreigd. Half lachend, half gemeend.

Dan had ik over zijn bovenarmen gewreven en gezegd: ‘Deze biceps moeten toch in conditie blijven? Hoe ga je dat dan doen als

je niet meer elke ochtend koffie staat te malen?' En dan zou Jorge me optillen en me tegen de muur drukken en in mijn hals prevelen dat hij anders nog wel een paar ideetjes had daarvoor.

Ik zucht en kijk naar de eenzame trucker die naar de toiletten schuifelt. Ik dwing mezelf om de papieren beker tot de bodem leeg te drinken. Dit is hoe mijn leven nu smaakt. Willen of niet, ik kan er maar beter zo snel mogelijk aan wennen.

‘Zou je niet opnemen?’ Mama roerde in de pan en knikte naar mijn gsm, die op de keukentafel bleef trillen. Het was de derde oproep in evenveel minuten.

‘Geen zin. Ik bel straks wel terug.’

Het was Sacha. Alleen mijn beste vriendin danste mijn leven binnen op de tonen van *La Cucaracha*. Maar ik had geen zin om te praten. En zelfs als ik zweeg zou Sacha weten wat ik wilde zeggen, want zo’n soort vriendin was ze. Dus ook dat was geen optie.

‘Ze wil helpen, Lea.’

‘Misschien wil ik niet geholpen worden.’ Geïrriteerd duwde ik de telefoon een eind van me vandaan. ‘Wat gaan we eten?’ probeerde ik mama en mezelf af te leiden. Die vraag moest voldoende zijn.

Een van de redenen waarom mijn ouders het grootste deel van hun gepensioneerde leven in de Provence doorbrachten, waren de talloze marktjes in de buurt. Geen beter tijdverdrijf voor mijn moeder dan ’s ochtends vroeg de stalletjes afstruinen en een praatje maken met de marktkramers die haar ondertussen allemaal kenden, terwijl ze de beste waren uitzocht. Het enige deel van het huis dat mama grondig onder handen had genomen nadat mijn grootouders stierven, was de keuken. Die was beter uitgerust dan die van een doorsnee restaurant. Je kon niks bedenken of het was erin terug te vinden: van een glanzende keukenrobot over een pastamachine tot botermesjes met handvatten van olijfhout.

Ik leunde naar voren en duwde een grote vaas wat verder op het salontafeltje. Voor Alice ze omver kon gooien als ze zo dadelijk het huis binnenstormde, omdat het filmpje dat

ze buiten, opgerold in een terrasstoel, aan het kijken was haar niet meer kon boeien. Mijn grootouders hadden al de gewoonte allerlei curiosa in het huis op te stapelen en mijn ouders hadden diezelfde gewoonte verdergezet. Er hingen slingers van zelfgevouwen kraanvogels in de slaapkamers. Overal in de kasten lagen stenen die gevonden waren tijdens wandelingen, sommige waren ook versierd met stift of verf. Fossielen stonden uitgesteld naast rariteiten van rommelmarkten. Het gaf het huis karakter, dat was zeker. Maar gecombineerd met de trappen die tussen alle kamers zaten, maakte het dit huis beslist niet ideaal voor een kind. Al helemaal niet voor een kind van de beweeglijke soort zoals Alice. Nu ik zelf ouder was, vond ik het vreemd dat mijn eigen ouders die afwezig vroeger blijkbaar nooit gemaakt hadden.

‘Is het oké als ik die zware kandelaar uit Alice’ kamer deze zomer achteraan in het bureau zet? Ik ben bang dat ze hem een keer op zich krijgt, dan is de ellende niet te overzien.’

Mama stopte met roeren. ‘Die kandelaar kregen mijn ouders op hun huwelijk. Ik heb altijd gedacht dat hij geluk bracht. Daarom staat hij in de kinderkamer.’

‘Ik wil hem toch ook helemaal niet weggooien! Ik wil hem gewoon zolang Alice daar slaapt ergens anders zetten. Dat is alles!’ Ik reeg drie olijven in een keer op mijn prikker en stompte ze in mijn mond. Ze waren heerlijk. Ik kon niet anders dan de tijd nemen om dat vast te stellen. Niks was beter dan verse olijven van de markt in Frankrijk.

Ik keek naar mama, die me nog altijd aanstaarde, haar houten lepel in de hand. ‘Zo dadelijk brandt het aan.’ Ik knikte naar de pan.

‘Lea. Heb je vandaag je medicijnen al genomen?’

Mama wist best dat ik ze nog niet had genomen. De potjes stonden nog altijd uitgesteld op de tafel. Ik zou ze met geen vinger aanraken. Geen broel meer in mijn lijf.

‘Ze maken me duf en ik kan niet slapen als ik ze neem.’

Weet je hoe geweldig het was om vannacht te kunnen slapen?’

‘De dokter heeft ze niet zomaar voorgeschreven, Lea. Je kan niet zelf beslissen om te stoppen.’

‘En waarom niet? Het is mijn lijf waar al die rommel in verdwijnt!’

‘Je weet waarom je die pillen moet nemen, Lea. Ze helpen je.’

‘Ik weet niet waarom ik die pillen moet nemen. Ze helpen me niet.’

‘Lea, je moet weten...’ Mama beet op haar lip terwijl ze driftig heen en weer roerde in de pan.

‘Wat moet ik weten, mama? Wat?’

De telefoon rinkelde opnieuw. Sacha wist van geen ophouden.

‘Ik moet opnemen, mama.’ Ik deed geen poging om de ironie uit mijn stem te halen.

‘Sacha. Hallo.’ Ik prikte nog twee olijven uit het potje en liep met mijn telefoon naar buiten.

‘Hoi Lea, ik dacht: ik hoor eens hoe het gaat daar in het warme zuiden!’ Sacha’s stem klonk veel te luid, helemaal vanuit België.

Ik liet de telefoon wat zakken terwijl ik een olijf doorslikte en tegelijkertijd kauwde op een antwoord. Ik had nu al spijt dat ik had opgenomen.

‘Het gaat.’

‘Er is vanmorgen bijna een toilet op mij gevallen.’

‘Nee!’

‘Toch wel.’ Sacha begon aan een geanimeerd verhaal over een bestelwagen met losse dixi’s. Ik voelde mijn mondhoeken in een lach trekken terwijl mijn beste vriendin geanimeerd verder vertelde. ‘En weet je wat het eerste was wat Ward vroeg toen ik het hem vertelde?’

‘Was hij vol?’

‘Inderdaad!’

‘Dan had je pas echt in de shit gezeten!’

We grinnikten allebei nu.

‘Ik mis je,’ zei Sacha dan na een stilte.

‘Ik mis je ook.’

‘Ik kan naar jou toe komen?’

‘Nee. Dit moet ik alleen doen.’ Als Sacha hier zou zijn, met haar zachte handen en kordate schouders, haar blik die alles gezien had en haar stem die in je oor bleef raspen... hoe kon ik mezelf dan staande houden? Hoe kon ik dan in godsnaam niet breken? En ik kon het me niet permitteren om te breken. Niet nu. Niet hier. Maar dat zou mijn beste vriendin niet willen begrijpen.

‘Ik sprak Jorge gisteren.’

Ik klemde mijn tanden op elkaar.

‘Hij maakt zich zorgen.’

‘Hij hoeft zich geen zorgen te maken.’

‘Kan je begrijpen dat hij zich toch zorgen maakt? Dat ik me zorgen maak?’

Ik keek naar de insecten die tussen de lavendel zoemden. Ik vulde mijn longen met de geur van warme zomerdagen. Het hield de snik in mijn keel niet tegen.

‘Kom hier, pop. Kom maar hier.’ Dat zou Jorge in situaties als deze vroeger gezegd hebben. ‘Kom maar. Huil maar. Ik wring mijn shirt straks wel uit.’ Hij zou knipogen en ik zou huilen en mijn natte neus schaamteloos in Jorge’s oksel begraven, want als ik uitgehuild was zou ik zeggen: ‘Gelukkig maar dat ik de was toch moet doen.’ Jorge zou mijn haar door elkaar woelen en ik zou mijn neus nog een keer extra langs zijn shirt halen. Dan zou hij mopperen dat hij het nu wel echt moest uittrekken en van het een zou het ander komen.

Maar ik kon niet meer bij Jorge uithuilen. Hij was de reden dat er gehuild moest worden. Ik kon het ook niet bij Sacha doen, hoe goed ze het ook mocht bedoelen. Het kon niet. Ik zou niemand meer meesleuren in deze ellende. Ik wilde huilen en breken. Natuurlijk. Het zou zo makkelijk zijn om dat te doen. Het zou opluchten, dat ook. Dat vooral. Ik moest niet veel zeggen. *Ik krijg berichtjes. Dreigende berichtjes. Heel veel berichtjes.* Meer dan dat hoefde ik waarschijnlijk niet te zeggen.

‘Verlies kan vreemde dingen doen met een mens, Lea. Al helemaal met het hoofd van een mens.’

‘Ik ben moe, Sacha. Moe en bang en boos. Dat zijn allemaal heel normale reacties na wat me is overkomen.’ Ik beende zo nijdig over het terras dat ik mijn teen stootte tegen een van de stenen in de border. Vloekend liet ik me zakken op de dichtstbijzijnde terrasstoel, mijn hand rond mijn pijnlijke teen gewikkeld. Ik voelde het bloed sijpelen.

Alice kwam eraan gehuppeld en boog zich aandachtig over mijn voet.

‘Doet het pijn?’

‘Ja.’ Ik klemde mijn kaken op elkaar.

‘Lea?’

‘Ik moet ophangen, Sacha. Tot gauw!’

‘Lea!’

Ik klikte mijn sputterende vriendin weg terwijl ik mama naar buiten zag komen, gewapend met de verbanddoos. Ze had me door het raam in de gaten gehouden. Ik wilde er iets van zeggen, maar wat?

Mama knielde voor me neer en ging aan de slag met ont-smettingsmiddel en een pleister.

Mijn teen bonkte. Mijn hoofd draaide. Ik had het zo verschrikkelijk warm. Nijdig trok ik mijn voet uit mama’s handen, wat een nieuwe pijnscheut veroorzaakte. ‘Ik kan het heus wel zelf, ik ben geen kind meer!’ Ik kwam overeind en hobbelde het terras af voor mama de tranen kon zien die ik niet meer kon tegenhouden.

‘Mama, waarom blijf je daar nu zo staan?’

Alice begon ongeduldig aan mijn arm te trekken. Ik kon alleen maar als bevroren aan de rand van het zwembad blijven staan. Het was de geur van chloor die de wind onverwacht in mijn gezicht had geblazen en die me genadeloos had teruggekatapulteerd naar een ander zwembad, zoveel jaar geleden.

‘Lea!’

‘Jorge.’ Ik draaide met mijn teen in het water op de zwembadtegels voor me. Elke vrijdag kwam ik hier een kilometer zwemmen. Veertig baantjes op en neer. Daarna was de drang om mijn promotor te zeggen dat hij een idioot was weer een paar dagen minder.

‘Dat ik jou hier tegen het lijf loop!’

‘Ik kom hier elke week.’ Ik probeerde niet te kijken naar het water dat glinsterde op de haartjes onder zijn navel. *Suivez-moi*, noemden de Fransen dat.

‘Het is halfelf.’

Ik rukte mijn blik los van Jorge’s onderbuik en keek toe hoe hij nonchalant zijn lange, zwarte haren uitwong.

‘Ik kan ook kloklezen,’ antwoordde ik verdedigend. Alsof ik mezelf kon verdedigen tegenover deze man als mijn lijf daar telkens weer anders over leek te beslissen. Hoe kon het dat we plots op amper twintig centimeter van elkaar stonden? Jorge haalde zijn hand nu door zijn haren en spatte daarmee mijn nog droge huid nat.

‘Het is halfelf,’ herhaalde Jorge.

‘Ja?’ Ik keek vragend naar de grote klok boven onze hoofden.

‘Dus ik kan je trakteren op koffie.’

‘Ik kom zwemmen, niet koffiedrinken.’

Voor Jorge nog iets kon zeggen, voor mijn lijf kon beslissen hem vast te grijpen, gooide ik mezelf in het zwembad. Veertig baantjes. Eerder zou ik niet uit dit water komen. Eerder zou ik niet opkijken.

Toen ik mezelf eindelijk weer de kant ophees, was Jorge nergens meer te bespeuren. Ik probeerde de teleurstelling samen met het water van me af te schudden. Het was beter zo.

Ik bleef lang onder de ranselende straal van de douche staan. Ik vloekte op mijn jeans die bleef plakken aan mijn vochtige benen. En ik lachte. Ik lachte als een idioot toen ik het zwembad uitliep en Jorge zag staan met twee bekers koffie. Ik liep op hem toe en profiteerde van het feit dat hij zijn handen vol had om zijn gezicht vast te pakken en te beginnen aan wat de beste zoen van mijn leven zou worden.

Kan je nog in de spiegel kijken 's ochtends? Mij kan je zeker niet aankijken. Ik weet wie je écht bent.

Mijn hoofd werd leeg. Er was alleen nog maar ruimte voor die zes woorden die alles innamen, alles wegduwden. Ik keek naar Alice, die naar haar volle bord staarde. Mama was weg, een afspraak waar ze zo nonchalant over deed dat ik nieuwsgierig begon te worden, mocht ik daar ergens in mijn hoofd nog de ruimte voor vinden.

Ik draaide mijn vork in de berg pasta, maar legde ze vervolgens neer op mijn bord. Het rook heerlijk. Het was heerlijk, dat wist ik. Terwijl de pijn van mijn schouders en nek door mijn hoofd bonkte, zette ik de twee nog volle borden eten op het aanrecht. Opruimen was voor morgen. Ik was blij dat Alice zonder morren in bed kroop. Rust had ik nodig. Heel veel rust. In huis. Nog meer in mijn hoofd.

Ik weet wie je écht bent.

Ik opende het bericht opnieuw. Mijn vingers zweefden boven de toetsen. De beste manier om met pestkoppen om te gaan was terugschreeuwen. Luider. Feller. Dat had papa me geleerd. Dat had ik gedaan, toen Kevin maar niet wilde ophouden met opmerkingen maken, zoveel jaar geleden. 'Je bent zelf een pukkelkop!' Ik had het over de speelplaats geschreeuwd. Maar wat kon ik nu terugschreeuwen?

Niks weet je. Geen idee heb je.

Dat wilde ik antwoorden, maar ik wist dat het niet waar was.
Uiteindelijk stuurde ik terug:

Ik weet ook wie jij bent. Wat jij nu doet. Je zou kunnen zeggen dat we elkaar dus kennen.

Het antwoord kwam genadeloos snel.

Je hebt geen idee wie ik echt ben. Ik doe wat ik belooft. Doe jij wat je belooft?

Alsof ik een of andere vlekkenreiniger was. Alsof het vuil waar ik me in bevond überhaupt nog met vlekkenreiniger te lijf gaan kon worden. Daarvoor zat het veel te diep.

Ik gooide mijn gsm tussen de volle borden op het aanrecht, liep naar de badkamer, draaide de douchekraan open en schreeuwde onder het gutschende water de ziel uit mijn lijf.

‘Springen, schat. Komaan, je kan het!’ Uitnodigend sloeg ik met mijn handen op het water. Ik keek naar mijn dochter, die met samengeknepen tenen en billen aan de rand van het zwembad stond. Haar voorhoofd in een bedenkelijke frons, haar lip naar binnen gekauwd.

‘Nee,’ schudde Alice vervolgens beslist. ‘Het is te koud.’

‘Het water is juist heerlijk. Je moet alleen even komen voelen, dan weet jij het ook.’ Ik draaide een rondje in het bad om het te demonstreren.

Alice schudde parmantig haar hoofd.

Ik zuchtte. Het mocht dan bijna veertig graden zijn, ik zou mijn dochter vandaag niet in het water krijgen. Ik waadde naar het trapje. Net toen ik omhoogklom, zette Alice zich af.

‘Grapje, mama! Hier ben ik!’

‘Mij zo beetnemen!’ Met een brede grijns zwom ik naar mijn watertrappelende dochter. ‘Kom hier, jij!’

Even later lagen we samen te dobberen op de opblaaskreeft. Alice tussen mijn benen, die elk aan een kant van de kreeft in het water bungelden. Ik voelde hoe mijn dochter ging ademen in het tempo van ons dobberen. Hoe mijn eigen ademhaling vertraagde. We keken naar een wesp die over het water zoemde tot ik een golf haar kant op stuurde. We tuurden naar de weinige wolkjes in de strakblauwe hemel en bedachten hardop welke vormen daar allemaal in te herkennen waren.

‘Een donut,’ wees ik.

‘Een taart!’ gilte Alice. ‘En een vis!’

‘Een octopus!’

‘Een ijsje!’ toeterde Alice nu in mijn oor.

‘Welke smaak?’

‘Chocolade.’ Alice keek sluw.

‘Is dat de lekkerste smaak?’

‘De allerlekkerste!’

‘Dat zullen we toch nog moeten uitzoeken. Ik twijfel nog, hoor. Volgens mij is lavendel veel lekkerder.’

Alice trok haar neus op. ‘Lavendel is voor grote mensen.’

‘Ik ben een grote mens.’

‘Maar ik niet.’ Alice keek hoopvol nu.

Ik voelde mijn hoofd al knikken. Natuurlijk konden we een ijsje gaan halen.

De klim terug naar boven naar het dorp hoefde slechts tien minuten te duren, maar samen met Alice deed ik er ruim een halfuur over. Elke hagedis die wegschoot, keek ze na. Ze rook aan elke bloem. En uiteraard moesten we regelmatig uitrusten. Het ijsje dat Alice zou eten, werd dan ook bij elke meter die we klommen groter.

‘Een hele grote bol chocolade,’ bestelde ik met een knipoog naar de verkoper. ‘En een hoorntje met lavendel.’

‘Bij deze temperatuur smelt het ijs waar je bij staat,’ waarschuwde de jobstudent terwijl hij de ijsjes aangaf.

Met de twee ijsjes in mijn hand probeerde ik de deur weer open te trekken. Ik kreeg haar met een klap in mijn gezicht. ‘Au! Mensen die naar buiten komen hebben voorrang, Philippe!’ Ik likte aan de twee ijsjes, die al op de grond begonnen te druppen. Met de binnenkant van mijn bovenarm tastte ik naar de pijnlijke plek waar de deur mijn gezicht net had geraakt.

‘Oei. Als je niet oplet, gaat dat zwellen.’ Ruwe oude mannenhanden omvatten mijn gezicht.

Tevergeefs spartelde ik met mijn ijsjes in het rond. Ik zat vast in een bankschroef.

‘Geef eens wat ijs!’ Philippe, de overbuurman van mijn ouders, wenkte naar de jongen achter de toonbank.

Even later zat ik buiten op het trapje, een zak ijs tegen mijn

bonkende gezicht. ‘Gaaf het al wat beter?’ Philippes hand lag nog altijd zwaar op mijn schouder.

Ik knikte en kwam overeind, ook al ging mijn hoofd daardoor alleen maar harder bonken.

Philippe deed eindelijk een stap achteruit, waardoor hij bijna Alice omverliep. Zij dreutelde heen en weer en keek naar onze ijsjes die stonden te smelten op de toonbank. Ik liep naar binnen.

‘Ben je zeker dat het lukt, alleen?’ Philippe volgde me en leunde tegen de muur, waardoor hij de smalle doorgang naar buiten afsloot.

Ik likte uitgebreid aan de druipende ijsjes. Philippe hoorde bij Crestet zoals de wespen en de krekels en de lavendel en de losse keien. Ik kon hem hier niet wegdenken, ik had de plek nooit zonder hem gekend. Hij wist raad toen het water van het zwembad groen kleurde. Hij kende de mooiste stukjes natuur, de beste rivieren, de meest uitgestrekte lavendelvelden. Hij sneed de houten egel die nog altijd op de vensterbank van mijn Franse slaapkamer stond. De avonden die mijn ouders op het terras doorbrachten samen met Philippe en een fles pastis kon ik onmogelijk tellen. Philippe was *part of the scenery*, maar ook een noodzakelijk kwaad.

Vorig jaar had ik me er meermaals aan geërgerd hoe Philippe negeerde dat ik de poort ‘per ongeluk’ op slot had gedraaid, dat ik kaarsen had aangestoken, bloemen had geplukt en een mooie jurk had aangetrokken. Jorge had zijn gezelschap altijd amusant gevonden. Hij had Philippe graag uitgehoord over al zijn avonturen – de man had vroeger heel Frankrijk doorkruist met de vrachtwagen.

‘Hij is oud en eenzaam, schat. Hij heeft geen kinderen.’

‘Kan hij geen mensen van zijn eigen leeftijd zoeken?’

‘Je hebt de mensen hier niet voor het uitzoeken. En beter een goede buur dan een verre vriend, dat begrijpen jouw ouders ook.’

‘Het is niet voor hem dat ik deze jurk heb aangetrokken.’

‘Ben je werkelijk jaloers op een oude man, Lea?’

Ik had op mijn lip gebeten, mezelf nog een pastis ingeschonken en was met een boek naar het dakterras getrokken. Natuurlijk was Alice na een kwartier al wakker geworden. En natuurlijk had Jorge dat helemaal niet gehoord.

‘Natuurlijk lukt het,’ antwoordde ik nu terwijl ik over Philip's lange benen en stevige, bruine leren schoenen naar buiten stapte. Ik bukte me om Apie weer op te rapen. Die was door de botsing daarnet op de grond gevallen. Zonder Philippe nog een blik te gunnen, liep ik samen met Alice de straat op.

Een harige mannenhand dreunt tegen de voorruit. In een reflex draai ik me om naar de achterbank. Alice slaapt gelukkig door. Ik kijk naar de trucker die is teruggekomen van de toiletten. Hij gebaart dat ik uit moet stappen. Dat had hij gedacht. In mijn haast om de auto te starten, mors ik het laatste beetje koffie over mijn blote benen. Ik vloek. De trucker zet zich wijdbeens over de weg. Tenzij ik probeer om met mijn auto de verhoogde berm op te rijden, heb ik weinig keuze. Met mijn gsm in de hand open ik behoedzaam het portier. 'Wat is er?'

Je lekt.'

Het duurt even voor ik de woorden begrijp. 'Hoe bedoel je? Wat lekt er?'

Je auto lekt. En hij rookt. Dat is niet goed. Waarschijnlijk heb je een probleem met je motor.'

'De airco is stuk, dat klopt. Het is vervelend, maar ik ga niet smelten. Ik zal de garage bellen zodra ik thuis ben.'

De man schudt zijn hoofd. 'Ik heb het niet over je airco. Ik heb het over je motor. Hiermee raak je niet meer thuis.'

'Ik moet naar huis! Ik moet zo snel mogelijk naar huis!'

'Dat willen we allemaal.'

'Maar je begrijpt het niet. Ik moet!' Onwillekeurig kijk ik opnieuw over mijn schouder.

'Doe je motorkap eens open.'

Ik besluit uit de auto te stappen, mijn gsm als een zwaard in mijn hand. 'Waar is dat lek?'

De trucker wijst, maar eigenlijk is dat niet nodig. Er ligt een grote plas onder mijn auto. Er kringelt rook omhoog. Zelfs ik zie onmiddellijk dat dit niet oké is.

'Open nu maar gewoon je motorkap. Als ik je de bosjes in

had willen sleuren, was dat al lang gebeurd,' gromt de trucker.

Ik buig voorover en trek aan het klepje naast het stuur om de motorkap te openen. Ik neem de tas die naast me op de passagierszetel lag en gooi ze achteraan, naast Alice' voeten. Het doet niet veel, maar het doet in elk geval iets om de zware kandelaar die daar ligt te verbergen.

‘Naar waar ga je eerst?’ Ik wiebelde heen en weer, Jorge’s autoportier in mijn handen. Een halfuur geleden had hij nog in mijn bed gelegen. Voor het laatst. Jorge wilde reizen. De wereld zien voor hij zichzelf zou vastleggen. En ik, ik wist niet wat ik wilde. Ik wist alleen dat mijn hoofd zei dat ik mijn lief van één seizoen niet de rest van mijn leven kon laten bepalen. Dat was al te gek.

Ik dacht aan de manier waarop hij vannacht naar me had gekeken. Hoe hij me had uitgetkleed. Hoe ik ongemakkelijk had gelachen. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik zorg ervoor dat ik geen enkele sproet van jou vergeet.’

‘Je kan ook blijven.’ Ik had het voor de zoveelste keer gezegd.

Jorge had voor de zoveelste keer zijn hoofd geschud. Er zat te veel onrust in zijn lijf die hij eruit moest reizen.

‘Het is nog niet te laat.’ Jorge keek omhoog vanachter zijn autostuur. Lachend. Smekend.

‘Een hele zomer lang? Waarom?’

‘Waarom niet? Nu kan het nog. We hebben nog geen vaste baan die ons tegenhoudt, geen rekeningen die betaald moeten worden. We zijn vrij, Lea. Waarom zouden we daar niet van profiteren?’

Instappen en rijden naar waar onze neus ons bracht. Het klonk aanlokkelijk. Natuurlijk klonk het aanlokkelijk. Samen met Jorge in een kleine ruimte zitten klonk ook aanlokkelijk. Ik wilde wel eens horen wat hij te zeggen had als hij niet kon weglopen. Wat ik zou durven te vragen.

‘Je weet niet eens waar we naartoe zouden gaan.’

‘Naar Atlantis, Lea. Laten we naar Atlantis gaan.’

Dagen later hadden we met onze voeten in de Atlantische oceaan gestaan. Hadden we van alles in die Atlantische oceaan gedaan waaraan ik nu alleen maar kon terugdenken met een origami van ingewanden.

‘Gaan we samen spelen?’ Alice danste om me heen op de tonen van *Do You Want to Build a Snowman*. Soms vroeg ik me af hoe oud onze dochter moest zijn voor we *Frozen* eindelijk het huis uit kregen. Ik was bang voor dat moment. Alice’ hoofd hing schuin, haar haren wiegden heen en weer voor haar gezicht. Ik keek naar de kleurpotloden en de papieren die op het bureau klaarlagen. Mijn manier om mezelf een stapje dichterbij tekenen te brengen.

‘Oké, schat!’ Ik schoof het tijdschrift waarin ik zat te bladeren aan de kant. ‘Zullen we samen een tekening maken?’

Ik bracht de spullen naar de salontafel en ging in klermakerszit naast mijn dochter op de grond zitten.

‘Doen we de uitdaging?’ Alice’ handen reikten al naar de kleurpotloden.

Ik tuitte mijn lippen. De uitdaging was een spel dat we af en toe speelden tijdens het kleuren. We mochten allebei twee dingen zeggen en dan moesten we de vier genoemde dingen allebei tekenen. Wie dat het best deed, won. Mijn dochter was een competitiebeest en dat had ze van geen vreemden. Als ik dacht dat ik kon winnen, deed ik er alles aan om ook echt te winnen. Ook van mijn dochter.

Ik nam mijn kleurpotloden en hief mijn glas. ‘Dat het geluk altijd aan je kant mag staan!’

Alice rimpelde haar neus. ‘Ik hoef niet al het geluk, mama. Jij hebt ook wat nodig.’

Mijn hart rafelde terwijl ik mijn hoofd schudde. ‘Ik heb jou, schat. Dat is al het geluk van de wereld.’

Ik stelde een trein en een beer voor. Alice wilde dat we een zwembad en een eiland zouden tekenen. Ik zette mijn potlood

op het papier en voelde iets loskomen in mij. Het tekenen ging vanzelf. Ook Alice moest toegeven dat ze meteen naar mijn getekende eiland zou willen vertrekken. ‘Wel samen met jou, mama!’

Triomfantelijk gooide ik mijn vuisten in de lucht. ‘Ha!’

Alice’ lip zakte.

Ik kwam overeind. Ook hier ontsnapten we niet aan *Frozen*. ‘Je weet wat je te doen staat, schat.’ Ik zette mijn benen wijd en gooide mijn armen uit elkaar. Ik kon niet zingen. Ik kon niet eens toon houden, maar samen met Alice zong ik uit volle borst. ‘*Let it go! Let it go!*’ Tot we uitgeput en giechelend boven op elkaar terug in de zetel zakten.

‘Je bent alleen deze keer.’

Ik stopte bij Emilie, de vrouw die het enige restaurant van Crestet uitbaatte. ‘Ja.’

Ze knikte en stopte een lok bezweet haar terug achter haar oor. Tot nu toe hadden we alleen maar naar elkaar gelachen of gewuifd als we elkaar zagen. Alsof ik niet jarenlang zomeravond na zomeravond op het terras van haar restaurant had doorgebracht. De wereld aan mijn voeten. De heerlijkste gerechten op mijn bord. Jorge naast me. Als we geluk hadden, want Emilie was drukbezet. Het was niet evident om een plaatsje in haar restaurant te bemachtigen, al zeker niet in het hoogseizoen.

‘Heb je dorst?’

Emilie moest de vraag nog een keer stellen.

‘Altijd,’ antwoordde ik dan met een brede glimlach.

Ik keek naar Emilies handen die ondertussen vaardig tomaten uit de kist aan haar voeten plukten. Ze nam de vruchten bijna teder uit de kist, legde ze als baby’s in de kom die ze in de holte van haar arm droeg.

‘Kom mee dan.’

Even later zat ik met een glas witte wijn op het mooiste terras van Crestet.

‘Hoe gaat het met je?’ Emilie boog zich voorover. Ze wilde het echt weten.

Dus ik antwoordde ook echt.

‘Het probleem met een scheiding is dat je moet rouwen om iemand die niet dood is. Begin er maar aan!’ Kaat, de enige van mijn vriendinnen die gescheiden was, had de goede raad én de realitychecks niet geschuwd toen ik haar opbelde. ‘Je gaat hem nog tegen het lijf lopen, of je nu wil of niet. Of iemand praat over hem. Of je ziet iets dat je aan hem doet denken en je doet beseffen dat hij ergens ademhaalt, eet, praat... zonder jou. En elke keer weer gaat dat littekens openrijten. Je moet hem in een doosje krijgen met een stevig slot erop. Maar vraag me niet hoe je dat doet.’

Kaat was drie jaar geleden gescheiden. Ze had geen kinderen. Ik had het haar niet gevraagd.

De tranen duwden in mijn keel terwijl ik voor de zoveelste keer terugdacht aan dat gesprek. Aan de mogelijkheden. Aan de gevolgen. Aan de redenen. Ik rukte mijn short los, gooide mijn shirt op de grond en sprong het zwembad in. Mijn knie botste tegen de dikke stenen rand. Ik wist, eerder dan ik het voelde, dat de steen mijn vel had opengescheurd. En dan was daar ook de pijn: scherp en venijnig. Vloekend hees ik mezelf het water terug uit. Ik klemde mijn hand rond mijn bloedende knie. Tevergeefs probeerde ik tranen van frustratie eerder dan pijn tegen te houden. Wanneer zou iets in mijn leven weer gewoon normaal gaan? Ik bonkte met mijn vrije hand op de terrastegels tot de pijn in mijn hand de pijn in mijn knie overstemde.

Ik kon mezelf er niet meer toe brengen om overeind te komen, ik kon alleen nog maar domweg blijven zitten en wachten tot de pijn zou minderen. Ik keek naar de wespen die voorbijvlogen op zoek naar vlees, al dan niet van een mens. Het was

nog te vroeg in het seizoen voor zoet. Ik volgde de vogels die voorbijscheerden. De vlinders die tussen de lavendel fladderden. En dan was hij daar toch, eindelijk. Een zwarte kattenkop stak over de muur die de tuin omheinde. Niet veel later schurkte een zwarte pels zich opdringerig tegen mijn blote, natte vel.

‘Dag, Zorro.’ Ik krabde de kat achter op zijn kop tussen zijn oren, precies daar waar hij het graag had. ‘Ik dacht al dat je me niet meer wilde zien. Jorge is er deze keer niet bij, maar ik zal je de restjes van mijn ijs geven, beloofd. En ik beloof je ook dat Alice niet meer aan je staart zal trekken deze zomer. Echt.’

De kat duwde ronkend zijn kop onder mijn knie, zolang ik bleef aaien was het hem allemaal best.

Mijn rechterschouder deed pijn. De zon brandde. Ik had me niet ingesmeerd. Ik drukte mijn vinger in het gloeiende, rode vel. Zorro duwde zijn snuit erachteraan.

‘Wees blij dat we ervoor gezorgd hebben dat je geen kinderen kan krijgen, Zorro. Het bespaart je zoveel ellende. Zoveel hartzeer.’

De kat stopte met ronken en hief zijn kop op.

‘Ik weet het, er zijn ook heel veel mooie momenten die je zo misloopt. Maar toch. Mocht ik opnieuw kunnen beginnen.’ *Ik zou nooit nog een kind krijgen met Jorge.* Zelfs tegen de kat kon ik het niet hardop zeggen.

‘Lea? Lea, ben je hier?’ De stem van mijn moeder klonk bezorgd uit het steegje dat naar het dorp liep en langs de tuin passeerde.

Ik krabbelde overeind. Verdorie. Ik had gezegd dat ik voor de lunch terug zou zijn. Ik was de tijd duidelijk uit het oog verloren.

‘Hier, ik ben hier!’ Mijn stem klonk schor. Haastig wreef ik de tranen uit mijn ogen. Ik kuchte een paar keer om ervoor te zorgen dat er weer gewoon klank uit mijn keel kwam.

De deur zwaaide open en mama stapte de tuin in, Alice naast haar.

‘Ik ben hier! Alles in orde!’ Met een grote fake grijns op mijn gezicht gepleisterd, hobbelde ik naar de deur.

Er keek iemand. Naar mij. Ik voelde onzichtbare ogen prikken. Ik tuurde vanachter mijn zonnebril het zwembad rond. Het steegje naast de tuin werd regelmatig gebruikt door toeristen die het dorp kwamen bezoeken. Als de parking bovenaan vol stond, moest je je auto beneden kwijt en vervolgens te voet naar boven klauteren. Dat zorgde in het hoogseizoen soms voor behoorlijk wat passage langs de tuin. Daar waren altijd mensen bij die het niet konden laten om een blik te werpen in andermans privé. Ons vakantiehuis had weinig mankementen. Dit was er een van. Meestal kon ik de blikken makkelijk negeren. De meeste toeristen maakten er geen geheim van, ze keken ostentatief. Maar hoe ik ook speurde nu, ik zag niemand. Onwillekeurig sloeg ik mijn armen om mezelf heen. Dit voelde niet als de blik van een nieuwsgierige toerist. Dit voelde ongemakkelijker. Geniepig.

Twijfelend staaarde ik naar het helderblauwe water voor mijn tenen. Ik had op het punt gestaan om in het zwembad te duiken. Ik keek naar het bovenstukje van mijn bikini dat ik nonchalant op de terrastafel had laten liggen, want wat maakte het uit. Plots maakte het heel veel uit. Een gek die met zijn gsm foto's trok vanachter de haag was voldoende om levenslang online achtervolgd te worden. In twee stappen stond ik terug bij de tafel. Ik schoof het bikinitopje over mijn kleverige vel. Mijn nagels schuurden, ze bleven haken in de stof tot ik genadeloos in een knoop stond met mezelf. Eindelijk was daar dan toch de verlossende klik van de sluiting.

Ik liet me in het water zakken, helemaal tot op de bodem. Ik stampte nijdig om me heen, waardoor ik veel te veel zuurstof gebruikte en al snel weer boven moest komen. Ik haalde snak-

kend adem. Dan liet ik me heel langzaam zakken. Ik bewoog amper. Trok mezelf voort aan de stenen op de bodem, zodat ik zo weinig mogelijk energie en zuurstof verbruikte. Uiteindelijk moest ik toch terug bovenkomen. Naar adem happend hing ik op de rand van het zwembad. Ik wreef het water uit mijn ogen en wrong mijn natte haren uit.

Daar was het gevoel weer. Het nestelde zich tussen mijn schouderbladen. Spiedend kwam ik uit het zwembad en ik wikkelde mezelf in een grote handdoek. Zonder nog langer na te denken, rukte ik de deur naar het steegje open. Ik zag een bruine, leren hiel om de hoek verdwijnen. Er waren niet veel mensen die bij deze hitte schoenen droegen in plaats van sandalen.

Ik duwde mijn tong heen en weer, proefde de vieze smaak in mijn mond. Ik kon de gedachte niet uit mijn hoofd zetten dat Philippe nu ergens gebogen zat over een foto van mijn bikinilijf, terwijl hij God weet wat deed. Ik gooide de deur weer achter me dicht. Op hetzelfde moment sprong de kat op de tuintafel. Ik gilde. Compenseerde met een aai. Misschien verbeeldde ik het me allemaal maar. Misschien was het al de hele tijd de aanwezigheid van Zorro die ik voelde.

‘Je kan je ook te veel voorstellen.’ Een decennium geleden had Jorge mijn verbeelding zalig gevonden. Alles kon in mijn hoofd. Alles mocht. Mijn verbeelding was mijn superkracht. Mijn gedachten knetterden. Nu vond Jorge mijn verbeelding vooral dodelijk vermoeiend. Irritant. Het was mijn grootste zwakke plek geworden, want een mens kon zich ook te veel voorstellen. Dat wist ik ondertussen maar al te goed.

De kat wriemelde tussen mijn natte benen. Nog even en ik had zelf een vacht. Ik duwde mijn zonnebril terug op mijn neus, wikkelde mezelf stevig in de handdoek en vervolgens in de hangmat. De kat legde zich naast me op de grond. Ik staarde naar de vijgenbomen tot ik niks meer zag.

Op blote voeten drentelde ik heen en weer voor de koelkast. Mama was al lang gaan slapen. Ook Alice was stil. Ik streek met mijn vingers langs de kandelaar die ik daarnet uit haar kamer had gehaald. Op het bureau stond hij prima. Mama kon de pot op! Ik nam een geopende fles witte wijn uit de koelkastdeur en schonk mezelf een rijkelijk gevuld glas in. Mijn handen zweefden aarzelend boven de potjes en schaaltes die keurig gelabeld in de koelkast stonden gestapeld. Daarstraks aan tafel kreeg ik geen hap naar binnen. Het was alsof mama het eten in mijn mond wilde kijken en de woorden eruit. Zou ze de pillen die ik niet meer wilde nemen onder mijn eten gemengd hebben? Het was een dwaze gedachte. Maar een keer ze in mijn hoofd zat, kreeg ik ze er niet meer uit. Dus sloeg mijn strot dicht.

Nu liep het water me in de mond. Gevulde pepers. Opgelegde olijven. Bleekblinkende geitenkaas. Gedroogde ham en salami die ik van hier kon ruiken. Een bord met een rest ratatouille. Een pot met vissoep. Mama had haar liefde altijd in voedsel uitgedrukt en dat was nu niet anders.

Ik haalde de olijven uit de koelkast en nam ook een stuk salami. Dat moest genoeg zijn. Op de toppen van mijn tenen sloop ik de trap op. Voorbij mijn eigen slaapkamer, voorbij Alice' kamer, tot ik uiteindelijk de deur naar het dakterras openduwde. De grootste troef van het huis. De plek waar de hele Provence aan je voeten leek te liggen. De plek waar je moeiteloos naakt kon zonnen, want er was niemand die je kon zien – en dichterbij de zon raakte je niet. Ik installeerde mezelf met twee kussens op het muurtje rond het terras en nam een grote slok wijn terwijl ik staarde naar de lappendeken van groen,

paars, bruin en oranje rondom mij. Het glas tingelde toen ik het neerzette op de stenen. Mijn vierde van de dag. Ik kon Sacha en mama in mijn hoofd tut-tut-geluiden horen maken, maar een volgende slok wijn spoelde ze allebei weg. Het was tijd dat iedereen stopte met zich te bemoeien met mijn leven.

‘Je wil dit niet.’ Jorge had het met tranen in zijn ogen gezegd.

‘Ik wil scheiden, Jorge. Dit werkt niet meer.’ Ik ging niet luider praten. Ik kwam niet met argumenten aandraven, ik moest hem niet overtuigen. Ik was zeker. Mijn besluit stond vast.

Jorge was beginnen te lachen. Luid en vals, zijn hoofd zo ver achterover geworpen dat zijn nek wel pijn moest doen.

‘Ik zeg dit niet om te lachen, Jorge.’

Pas toen had ik de tranen in zijn ogen opgemerkt.

‘Je bent in de war, Lea. Gun jezelf wat tijd. Gun ons tijd. Wanneer ben je nog naar de dokter geweest?’

‘Ik hoef niet naar de dokter! Er is niks mis met mij omdat ik wil scheiden. Ik hoef niet ‘genezen’ te worden. En ik hoef niet meer tijd! Tijd heeft dit allemaal niet veroorzaakt. Tijd gaat dit niet veranderen.’

Tijd verandert alles. De Lea van twee jaar geleden zou dit nooit tegen me zeggen. En wat met de Lea over drie jaar? Wat met die Lea? Ik zag het Jorge denken, maar hij zei het niet hardop.

‘De dokter belde me gisteren op. Je bent niet komen opdagen voor je laatste twee afspraken.’ Jorge stak zijn hand uit.

Ik liep zo snel achteruit dat ik tegen de muur botste.

‘Lea.’

Niemand anders kon mijn naam zeggen en er zoveel mee bedoelen.

‘Lea.’ Jorge zei het nog een keer. Deze keer was het niet meer triestig. De letters waren kort en vinnig. Zijn ogen vonkten. ‘Als je denkt dat ik dit zomaar laat gebeuren, dan heb je het goed mis.’

‘Dit is een vrij land, Jorge. Ik ben een vrije vrouw.’

‘Je bent *mijn* vrouw.’

Ik gooide mijn kin in de lucht en probeerde ondanks de muur nog een stap naar achteren te zetten. Misschien hadden we beter op een openbare plek afgesproken. Misschien was dit niet de plaats en ook niet het moment voor dit gesprek, achteraf bekeken.

‘Dit werkt niet meer, Jorge. Dat weten we allebei. Ik ben gewoon de eerste die het ook durft uit te spreken.’

‘Zal ik ook eens wat dingen uitspreken? Zaken die jij moet weten. Zaken die je wéét. Zal ik dat ook eens doen, hè, Lea?’ Jorge had me vastgepakt bij mijn schouders. Zijn handen waren steeds dichterbij mijn nek gegleden. Ik had me losgerukt en was weggerend. Naar mijn auto, naar Sacha, die me als een druipend hoopje ellende van haar oprit had gehaald. ‘Oh, Lea toch. Lea, toch.’

Maar ik was niet Lea toch. Ik wilde Lea toch niet zijn. Ik wilde gewoon Lea zijn! Ik klemde mijn vingers rond de steel van mijn wijnglas.

Alice was zoek.

Daarnet lag ze op de bank te zingen. Nu niet meer. Mijn hart bonkte tot in mijn vingertoppen terwijl ik door het huis raasde. Ze kon van de berg vallen. Ze kon in een zwembad belanden en verdrinken. Ze kon overreden worden. Ze kon ergens in kruipen en er niet meer uit raken. Een hok. Een garage. Ze kon meegenomen worden door een toerist met slechte bedoelingen. Ik stopte. Ik moest stoppen met panikeren.

‘Alice! Waar ben je? Alice? Antwoord dan toch!’ In de haast stootte ik mijn knie tegen de salontafel. Vloekend tuimelde ik in de zetel ernaast. ‘Alice! Waar ben je? Antwoord alsjeblief!’ Ik spitste mijn oren en zocht naar de tonen van Pommeliën Thijs. *Wat een idee!*

Ik krabbelde terug recht en liep naar de keuken. Met mijn handen steunend op de keukentafel nam ik eindelijk echt een moment om te ademen en logisch na te denken. Alice had zich verstopt. Dat moest wel. Dat was het meest logische. Waarom antwoordde ze anders niet als ik haar riep? Ze vond dit een spel. Dat was het. Dit was vast het nieuwste spel dat mijn dochter had bedacht. Het was handig geweest als ze me de spelregels had uitgelegd. Maar dan had ze het waarschijnlijk nog maar half zo leuk gevonden.

‘Alice! Je hebt je verstopt, nietwaar? Ik zal je vinden! Ik kom je zoeken!’ Ik probeerde een kalmerende toon in mijn nog altijd paniekerige stem te leggen. Alice en ik speelden verstoppertje. Dat was alles.

Alice en ik speelden nooit verstoppertje. Alice en Jorge speelden verstoppertje. Ik had een hekel aan verstoppertje. Minutenlang met een kramp in je been gebukt zitten achter een

plant. Ik zag er de lol niet van in. En aan zoeken had ik een broertje dood.

Ik raakte dingen kwijt. Dat was mijn specialiteit. 'Alles raak je kwijt, Lea. Maar dan ook werkelijk alles!' Jorge had het zo vaak tegen me gezegd, met meer of minder ergernis. Als hij mijn sleutels uit het groenafval had gevist, of mijn trouwring had gevonden bij de gootsteen van het toilet van vrienden. Mijn bankkaart. Mijn handtas. Ik raakte van alles kwijt. Jorge bracht het altijd terug. 'Jou raak ik nooit kwijt,' had ik altijd geantwoord. En het had gewerkt tegen het mopperen, elke keer. Tot het dat niet meer deed. Ik klemde mijn lippen op elkaar en tuurde de kamer rond. Ik raakte veel kwijt. Dat was waar. Maar niet alles. Niet mijn dochter.

Ik wierp een blik op mijn gsm, die op de keukentafel lag. Met het scherm naar beneden, zodat ik niet kon zien hoeveel berichten er op me wachtten. Niet dat het veel uitmaakte, ik wist het toch. Vanmorgen had de ene ping na de andere door de keuken gegalmd.

Het is tijd. Je kan niet blijven weglopen, Lea. Maak jezelf niks wijs. Het is hoogdringend tijd.

Het was hoogdringend tijd dat ik mijn dochter terugvond.

'Alice!' Systematisch begon ik nu het huis te doorzoeken. Ik keek onder de bedden, in de kasten, achter het douchegordijn. Geen spoor van mijn dochter. Ik had haar een halfuur geleden toch werkelijk in de zetel zien liggen? Ik keek op de klok. Het was kwart voor twaalf. Hoelang was ik al door het huis aan het jagen op zoek naar mijn dochter? Een halfuur? Een kwartier? Drie kwartier?

Ik greep met beide handen naar mijn hoofd, alsof ik het zo kon dwingen bij de zaak te blijven. Ik wist best dat het niet zo werkte. Af en toe was het gewoon weg, dat hoofd van mij. De laatste tijd steeds meer. Steeds langer.

‘Alice!’ Ik denderde de trapjes aan de voordeur af, tolde rond mijn as op het terras. Zat ze tussen de struiken? In de wasmachine in de kelder? Bij de *plancha*? De mogelijkheden waren eindeloos.

Alles raak je kwijt, Lea! Ik duwde de stem van Jorge weg en liep naar het berghok, waar mijn vader aan het einde van elke zomer telkens weer tevergeefs probeerde om alle stoelen en paraplu’s keurig op te stapelen. Het eindigde altijd in pure chaos en een stoel of twee die er net niet meer in pasten. Nu was het hok zo goed als leeg. Ik trok de deur open, wachtte en luisterde. Hoorde ik daar ademhaling? Gegiechel?

Ik stormde naar de stapel met versleten kussens. Daar. Opperold tot een bolletje. Als een egeltje dat zijn winterslaap hield. Daar lag mijn dochter, haar gezicht vol vegen van de chocolade die ze vanmorgen niet mocht eten van mij.

‘Alice!’ Ik sloot mijn dochter in de armen. Probeerde haar in mezelf te trekken.

‘Au, mama, je doet me pijn!’ Alice worstelde zich los. ‘Waarom huil je?’

‘Ik huil niet, schat,’ antwoordde ik terwijl ik met de onderkant van mijn arm mijn gezicht droogwreef. ‘Kom, dan gaan we met de kaarten spelen op het terras. Zullen we er een drankje bij maken?’

‘Neem nog een chipje.’ Ik wees naar het bakje dat nog altijd onaangeroerd naast Alice in de zetel stond. Zo hard als ze vanmorgen om paprikachips had gezeurd, heel goed wetende dat die in Frankrijk bijna niet te vinden zijn, zo weinig at ze nu van de zo begeerde chips. In plaats daarvan waren haar ogen aan het scherm van mijn laptop gekluisterd.

We hadden samen op Netflix gezocht naar een film die we allebei aanvaardbaar vonden en waren uitgekomen bij *Wall-E*. Het was één uur ’s middags, buiten droop de hitte van de daken. Ik had drie ventilators naar de living gesleept zodat de luchtverplaatsing het in huis toch nog een schijn van draaglijk maakte. We hadden meer ijs dan limonade in onze glazen gedaan. Allemaal zaken waarbij mama de wenkbrauwen zou fronsen. Maar mama was er niet vandaag. Ze volgde een kookworkshop een paar dorpen verderop. Zelfs bij deze temperaturen waren sommige mensen gek genoeg om boven een fornuis te hangen.

Mama was pas vertrokken nadat ik mijn pillen had ingenomen. ‘Anders blijf ik hier,’ had ze gezegd. En ik was gezwicht, want een dag zonder mama was te verleidelijk. Nu had ik al lang spijt. De pillen hielpen niet tegen de stroop in mijn hoofd. En ze maakten dat ik het nog warmer had dan het al was. Morgen nam ik ze niet meer. Hoe hard mama ook aandrong. Echt niet. Ik trok Alice’voeten in mijn schoot en masseerde de teentjes die alle kanten op schoten.

‘Je bent de allerliefste mama van de hele wereld.’

‘Jij bent de allerliefste dochter van de hele wereld.’

‘Zelfs als je puree maakt, ben je nog de allerliefste mama van de hele wereld.’

‘Zelfs als jij weer niet wil gaan slapen, ben je nog de allerliefste dochter van de hele wereld.’ Ik trok Alice nu helemaal op mijn schoot. ‘Als het kon, zou ik je helemaal in me trekken,’ mompelde ik.

‘Daar ben ik al geweest, mama.’ Alice keek parmantig.

Ik grinnikte en keek opnieuw naar het scherm van de laptop, waar Wall-E over zijn vuilnisbelt reed.

‘Vandaag is de leukste dag.’

‘Vandaag is de leukste dag,’ knikte ik bevestigend en ik stopte een paprikachip in mijn mond.

De trucker klakt met zijn tong terwijl hij onder de motorkap kijkt. 'Zie je dat reservoir?' Een vuile, eeltige duim tikt tegen een leeg plastic reservoir naast de motor.

Ik knik.

'Dat moet vol koelvloeistof zitten. Anders raakt je motor oververhit.'

'Het is leeg.'

'Je hebt ergens een lek.'

'Ik moet alleen nog maar tot thuis.'

'Hoe ver is dat, tot thuis?'

'Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. 'Zevenhonderd kilometer?'

'Je brandt je motor door voor je halverwege bent.'

'Wat als ik het reservoir gewoon opnieuw vul?'

'Het zal weer leeglopen.'

'Dan vul ik het opnieuw. Ik kan om het uur stoppen om het te checken.' Ik pleit. Ik smeek. Alsof deze onbekende mijn toekomst in zijn eeltige handen heeft.

Mijn telefoon gaat. De trucker draait zijn hoofd. 'Moet je niet opnemen?'

'Ik schud het hoofd. 'Ik bel onderweg wel terug.'

'Bel je vaak in het midden van de nacht?'

Ik buig en neem een fles water van de passagiersstoel. De trucker draait het reservoir voor me open. Alleen zijn eelt krijgt grip op de vettige dop. Ik giet het plastic bakje vol en gooi de rest van het water terug op de passagiersstoel. Ik veeg mijn handen droog aan mijn short. Er rijdt een politiewagen voorbij. Ik kan niet voorkomen dat ik in elkaar krimp. 'Ik moet gaan.'

'Goede reis!'

'Dank je wel.'

Ik voeg weer in en duw het gaspedaal opnieuw diep in. Pas twintig kilometer verder, als mijn telefoon opnieuw gaat, bedenk ik dat ik niet eens weet hoe de trucker heet.

Alice werd geboren in het water. Het kon niet anders. Een dochter van Jorge en mij, die moest zo dicht mogelijk bij Atlantis geboren worden. Ik beviel thuis. Daar waren Jorge en ik het meteen over eens, net zoals we ook wisten dat we niemand iets zouden vertellen tot de bevalling thuis achter de rug was. Ongeruste grootmoeders zouden hun beurt moeten afwachten.

Ik had geweten dat het pijn zou doen. Ik had nooit gedacht dat het zoveel pijn zou doen. Dat mijn rug zou branden. Dat ik mijn man zou bijten. Dat ik de rest van mijn leven een litteken zou hebben op mijn rug: daar waar Jorge bleef duwen en masseren tegen de pijn, door het water heen. Door mijn vel heen. Ik had ook nooit van mezelf verwacht dat ik de vroedvrouw zou wegtrappen toen ze aanbood me nog een keer te toucheren.

Dit was mijn lijf. Mijn tempo. Mijn kind dat, vanaf het moment dat ze een potlootpunt groot was en ze me elke ochtend misselijk maakte, de rest van mijn leven zou bepalen. Dat begon ik daar, in dat bevalbad, eindelijk echt te beseffen.

Toen Alice uiteindelijk uit mijn binnenste gleed en ik de natte, glibberige baby uit het water haalde en tegen mijn borst drukte, kon ik alleen maar huilen. Alice keek. Vervolgens krijste ze. Ze sputterde, want ik zakte te diep terug in het bad waardoor ze water binnenkreeg. Ik keek naar mijn krijsende dochter, naar haar huilende vader. Ons leven had een ijkpunt bereikt. Vanaf nu zouden we het altijd hebben over een voor en een na. We waren ouders geworden nu, Jorge en ik. En ook: vanaf nu lag ons binnenste buiten. We waren kwetsbaarder geworden dan we ooit voor mogelijk hadden gehouden.

‘Je laat me schrikken! Wat doe jij hier?’ Instinctief trok ik mijn handdoek wat strakker rond mijn borst, ook al liep ik daarnet over straat in mijn bikini, de handdoek eerder als een accessoire aan mijn arm. Nu ik in de keuken stond, had ik plots beschutting nodig.

Philippe hief zijn hand op en krabde in zijn haar. ‘Ik help je ouders met de tuin.’

‘Oh. Dit is het eerste wat ik daarvan hoor. Is er niet vooral veel werk in de tuin bij het zwembad?’

‘Ik doe het al enkele jaren. Maar zo vaak kom jij hier natuurlijk niet.’

Was dat een verwijt? Ik schudde mijn hoofd. Philippe plantte zijn voeten stevig op de grond. Hij was hier om te blijven, mocht ik daar nog aan twijfelen.

Ik beet op mijn lip en slikte. ‘De tuin is daar. Dit is de keuken. Je staat niet in de tuin, Philippe. Je staat in ons huis.’

‘Ik zocht iets om te drinken. Ik had dorst.’

‘Onder de boom staat een karaf met water op de tafel.’ Ik wees naar de tuintafel, waar inderdaad een karaf stond. Waarschijnlijk had mama vanmorgen aan de tafel gelezen. Of zou Philippes verhaal kloppen en had mama het water daar voor hem klaargezet? Hoe dan ook: binnen had hij niks te zoeken.

‘Het is warm vandaag.’ Philippe wreef over zijn bezwete voorhoofd.

‘Het is hier altijd warm.’ Ik bewoog me naar de deur. De oude man bewoog niet mee. Ik wierp een blik achter me. Alice had zich vast weer verstopt, want ik zag haar nergens. Misschien maar beter ook. Ze kreeg het net als ik op haar zenuwen van Philippe.

‘Je kan niet zomaar het huis van anderen inlopen, Philippe. Al helemaal niet als die mensen niet thuis zijn.’

‘Dit is jouw huis niet.’

‘Het is meer mijn huis dan dat van jou.’ Ik schudde met mijn schouders. Hoe was ik in deze welles-nieteswedstrijd met een man van zeventig terechtgekomen? Het zweet en het zwembadwater plakten samen met de zonnecrème aan mijn vel. Ik voelde me heet en plakkerig. Ik had de klim naar boven in sneltempo gemaakt met een groot glas water vol ijsblokjes in het vooruitzicht. En nu stond er een man, in mijn eigen keuken, me de weg te versperren naar de koelkast. Dit was te gek voor woorden!

‘Ik zal aan de tuintafel een glas water voor je inschenken. En ik zal met mama afspreken dat je niet voor de tuin hoeft te komen zolang ik hier ben, ik zal mama wel helpen. Zoals je zelf zegt: het is veel te warm.’

‘Dat hoeft niet.’

‘Kom, ik schenk een glas voor je in.’ Ik trok de deur open en wees demonstratief naar de tuintafel.

Schoorvoetend liep Philippe uiteindelijk toch de trapjes af. ‘Ik wil graag helpen. Dat is geen last. Helemaal niet.’

‘Dat hoeft niet, Philippe. We hebben geen hulp nodig.’ Ik knarste de woorden tussen mijn opeengeklemd tanden.

‘Ik drink thuis wel iets.’

Ik keek toe hoe Philippe langs Alice liep, die verstopt achter een tuinstoel haar tong naar hem uitstak. Philippe zag haar gelukkig niet, maar ging in een slakkentempo verder naar de poort, die hij uiteindelijk moeizaam achter zich dichttrok.

Blazend liep ik naar de koelkast. Ik vulde twee grote glazen met ijsblokjes en water, stak een pak koekjes onder mijn arm en liep terug naar buiten.

‘Lekker!’ Alice stak haar handen gretig uit naar het pak koekjes.

‘Een voor een schat, er zijn koekjes genoeg.’ Ik dronk met

grote slokken van mijn glas, tot mijn keel gevoelloos werd door het ijskoude water.

‘Philippe was vast de koekjes aan het zoeken in de keuken.’

‘Hij helpt oma met de tuin.’ Verstrooid pulkte ik aan een korstje van een muggenbeet op mijn arm.

‘Oma werkt toch graag zelf in de tuin? Zelfs opa mag haar niet helpen in de tuin, want hij trekt de planten uit in plaats van het onkruid. Dat zegt oma toch altijd? Dat de tuin en de keuken haar domein zijn.’

Gedachteloos verpulverde ik koek tussen mijn vingers. Alice had gelijk.

‘Ik denk dat dit een manier is van oma en opa om Philippe te helpen. Zodat hij iets te doen heeft.’

‘Ik dacht dat Philippe oma hielp?’ Alice rimpelde haar voorhoofd.

‘Misschien helpen ze elkaar, schat. Vooruit, drink nu maar! Zo dadelijk smelten de ijsblokjes. En je wilde toch zo graag een koekje?’

Alice schrok van mijn kordate toon. Ik draaide met mijn schouders. De onrust zat nog altijd in mijn lijf. De manier waarop Philippe daarnet naar mij had gekeken. Onderzoekend. Alsof ik een vreemd insect was dat hij moest bestuderen en ontleden. Maar evengoed had hij beschuldigend en betrappt gekeken. Ongerust. En dan doen alsof dit niet mijn huis was! De man had verdorie lef! Ik begreep dat mijn ouders hem te vriend wilden houden en een soort medelijden voor hem voelden, maar dan nog. Aan alles was een grens.

Ik greep naar mijn gsm. Elke afleiding was welkom. Ik scrolde en kwam al snel bij foto’s van vorige zomer, toen Alice en ik hier ook aan de tuintafel zaten met water en koekjes.

‘Mama, kijk! Kijk wat ik heb gedaan!’ Triomfantelijk had Alice toen in het rond gedraaid.

‘Alice!’ Ik had naar adem gehapt. Mijn dochter had alle koekjes verpulverd in haar glas met water en die pap ver-

volgens op haar gezicht gesmeerd. 'Kijk! Nu ben ik zelf een koekje! Jij mag me opeten, mama!'

Ik had mijn neus tegen de brokkelige koekenwang geduwd die me werd aangeboden.

'Bijten mama, bijten!'

'Wat als ik niet meer stop met bijten? Wat als ik jou zo lekker vind dat ik je helemaal ga opeten? Wat dan?'

Ik had mijn giechelende dochter bij de armen gegrepen en aan haar neus gelikt. Ik had koek en water en zonnecrème geproefd. Dezelfde smaak die ook nu in mijn mond dreef. Het smaakte naar meer. Zachtjes had ik net onder Alice' oor gebeten. 'Mmm, overheerlijk. Je bent een echte delicatessen. Ik ga jou met niemand delen! Dat weet ik wel zeker!'

'Mama?'

Ik rukte mijn blik los van de foto's en keek naar mijn dochter, die nu recht tegenover me zat. Ik keek naar de chaos van koekkrumels en water op de terrastafel. Dan kwam ik over-eind. Ik stak mijn hand uit. 'Vooruit, schat! Dan gaan we ons wassen.'

Even later zaten we samen in bad. Ik maakte me klaar om mijn haren te laten inzepen (en inknopen) door kleine vingers die ruw en zijdezacht tegelijk konden zijn. De zeep prikte in mijn ogen en liep bijna in mijn neus. Terwijl het hete water van de sproeier over mijn hoofd het bad uit gutste, kon ik alleen maar denken: zo voelt het, zo moet het voelen, overlopen van liefde.

‘Dat was nogal een troep op het terras, toen ik terugkwam. Alles hing vol koek.’

‘Alice was een beetje wild tekeergegaan.’ Ik wreef mijn natte haren droog terwijl mama de vuile glazen uitspoelde onder de kraan. Ze wreef zo driftig met het doekje over het glas dat het piepte.

‘Ik had het heus wel opgeruimd, mama. Het is mijn schuld dat het zo smerig is geworden.’

‘Lea. Ik wil helemaal geen schuldige aanwijzen. Het is niemands schuld.’ De kracht waarmee mama over het glas bleef wrijven, sprak haar woorden tegen.

‘Maar het moet iemands schuld zijn, nietwaar? Want het had niet mogen gebeuren.’

‘Jij vindt dat het allemaal Jorge’s schuld is, de situatie waarin jullie verzeild raakten. Want die had ook niet mogen gebeuren. Is dat eerlijk, Lea?’

‘Waarom kies je zijn kant?’

‘Ik kies niemands kant.’

‘Je hoort mijn kant te kiezen!’

Mama spoelde het glas nog een derde keer af, ook al was het ondertussen blinkend schoon.

‘Bel jij met Jorge?’

Ik zag mama heel even haar neus optrekken nadat ik de vraag had gesteld. Dat zei genoeg. Een pokerface had mijn moeder nooit gehad.

‘Waarom vraag je me dat, Lea?’

‘Waarom antwoord je niet op de vraag?’

‘Jorge belt me af en toe. Ik bel hem niet.’

‘Maar je neemt wel op, als hij belt.’

‘Dat lijkt me wel zo beleefd?’

‘En dan praten jullie over mij.’

‘Dan praten we over wat er allemaal gebeurd is. En hoe erg dat is.’

‘En over mij. Over hoe ik de zaken anders zou moeten aanpakken. Volwassener. Beter. Bewuster van mijn schuld. Hoe ik mijn medicijnen moet nemen en moet *genezen* in een brave, makkelijke vrouw.’

‘We maken ons zorgen over jou. Jorge. Je vader. Ik. Sacha. We zijn allemaal bezorgd. We willen je helpen. Deze hele situatie is niet gezond, schat.’

‘En dat kunnen jullie bepalen? Voor mij? Dat het huwelijk heilig is? Dat ik niet gezond ben?’ Ik beende rond de tafel nu. Mijn armen schoten alle kanten uit. Het speeksel zwierde door de lucht. ‘Je hoort aan mijn kant te staan, ik ben jouw dochter!’

‘Dat doe ik ook! Dat ben je ook. Natuurlijk!’ Mama draaide de kraan eindelijk dicht. Dan stak ze haar hand mijn richting uit. Haar greep was nat, ik kon er makkelijk tussenuit glibberen.

‘Gaan we nu terug naar huis?’

‘Zo dadelijk, Alice. Vind je het niet leuk op de markt? Ik kan het kraam met olijven al ruiken.’ Ik wees naar het kraam dat een honderdtal meter verderop stond. Mama’s favoriete kraam. De eigenaars zouden mij vast ook nog herkennen. ‘En daar in de straat staat het snoepkraam. We kunnen toch niet vertrekken zonder het snoepkraam voorbij te lopen?’ Ik praatte te veel. Te luid. Te snel. Alles deed ik om te vergeten dat mijn gsm in mijn broekzak brandde. Met een nieuw bericht.

Denk aan je dochter. Denk aan Alice, Lea.

Alsof ik nog iets anders zou kunnen doen na zo’n bericht. Ik haastte me naar het snoepkraam. Alles zou ik in de strijd gooien. Kilo’s suiker, als het moest. Eindelijk kroop er een lach op het gezicht van mijn dochter.

‘Ik wil spekken! Grote spekken!’

‘We zullen kijken of ze die hebben.’

Uiteindelijk kochten we churros en zuurtjes, want spekken bleek de snoepverkoper niet te hebben of te kennen. Ik zette Apie tussen de zure tongen op zoek naar kleingeld om de verkoper te betalen. ‘Alice, neem jij Apie even zodat we hem zeker niet vergeten?’

De verkoper gaf ons nog een stukje chocolade. ‘Dat zal een Belg zeker appreciëren! Opeten voor het smelt!’ Hij knipoogde erbij.

De chocolade plakte al aan mijn vingers. Ik stak het stuk snel in mijn mond en holde achter Alice aan, die het juwelen-

kraam had gevonden. Toen ik naast mijn dochter stond, had ze al besloten welke ketting ze graag wilde.

‘Die groene, mama, met die gouden spikkels. Die is moohooi!’

‘Het is je verjaardag niet.’

‘Misschien kan de Sint ook een keer in de zomer komen? Als ik mijn sandaal zet?’ Alice gooide haar puppyogen in de strijd.

Ik grinnikte. Het was vreemd hoe ik mijn dochter sommige dingen nooit had hoeven te leren. ‘We zullen nog wat verder kijken. Misschien zie je bij een ander kraam iets dat je nog mooier vindt. Maar zullen we eerst churros eten, voor ze koud worden? Ik weet een leuk plekje bij het water.’

Even later zaten we bij het riviertje dat door de stad kronkelde. Mijn benen waren net lang genoeg om mijn tenen in het ijskoude water te dompelen.

‘Ik ook!’

Ik nam mijn dochter op de schoot en liet haar langzaam naar beneden zakken. Er liep een man voorbij. Heel dichtbij. Opvallend dichtbij. Onbewust checkte ik of ik alles nog had: mijn geld, mijn gsm, mijn sleutels... Ik liet Alice bijna in het water vallen. ‘Apie! Alice, waar is Apie?’

‘Jij had hem!’

‘Ik had gezegd dat jij hem moest meenemen bij het snoepkraam!’

Alice’ onderlip begon al te trillen. De eerste tranen dienden zich aan. ‘Apie!’

‘We vinden hem wel. Hij staat vast nog tussen het snoep!’ Ik schoot overeind en begon tussen de mensen door te slalommen, Alice in mijn armen. Alsjeblief, alsjeblief. Laat niemand de aap hebben meegenomen. Laat geen ander kind gedacht hebben dat het toch zo’n leuke knuffel was die daar gewoon voor het grijpen stond. Alsjeblief, alsjeblief. Ik wrong mezelf langs een gearmd koppel, slalomde rond een oude man met een wandelstok, gebruikte mijn elleboog om een groep

roodverbrande toeristen te doorkruisen. Het zweet sijpelde langs mijn slapen. Die verdomde aap. Hij moest er gewoon nog zijn.

Hij was er nog. Ik zag hem op het snoep staan zodra ik de straat in struikelde. 'Apie!'

Gretig nam ik het beest aan van de verkoper. 'Je bent de held van de dag, meneer! Mijn dochter slaapt niet zonder die aap.'

'Misschien neem je hem dan beter niet meer mee naar de markt.'

Alice boog zich voorover om de man een knuffel te geven, maar hij had zich al omgedraaid naar een volgende klant. Ik voelde mijn bovenbeen trillen door een nieuw bericht dat binnenkwam.

Ik sloot mijn ogen om de tranen terug te dringen. Slikte mijn schreeuw in.

'Kom, schat. We gaan naar huis. Zwemmen.' Met Apie in de ene hand en Alice aan de andere liep ik de markt af.

Ik vulde een glas met ijsblokjes en rietsuiker, en kneep er limoen over uit. Daarna koos ik zorgvuldig een takje van de munt die ik net uit mama's kruidentuin had geplukt. Ik goot er bruiswater bovenop en dronk gulzig. Meteen maakte ik een tweede glas. Pas met het derde glas raakte ik tot bij het bureau dat mijn grootvader ooit op een rommelmarkt op de kop had getikt. Het was zo groot en zwaar dat niemand zich ooit geroepen had gevoeld om het te verplaatsen, ook al stond het eigenlijk half voor een raam met een vensterbank die ideaal was om je in op te krullen met een boek.

Ik zette mijn glas op een hoek van het bureau en klapte mijn schetsboek open. Mijn tripje naar de markt met Alice was in mineur afgelopen. Gelukkig waren we op weg naar de auto nog langs het kraam gepasseerd dat ook als kind mijn favoriete plek op de markt was: het papierwarenkraam. Ik had een schetsboek gekocht van verrukkelijk zacht en glad Japans papier. Potloden met scherpe punten. Een gom die je tussen je vingers in allerlei vormen kon kneden. En inkt. Hemelsblauw. Bloedrood. Inkt met glitters. Inkt met geur. Alles waar ik als kind van droomde, had ik nu voor mezelf gekocht.

Mijn hoofd tintelde. Mijn gedachten sloegen op hol. Maar dat mocht. Dat kon. Hier wel. Mijn vingers rekten en strekten, alsof ze de kramp eruit moesten schudden, wakker moesten worden. Ik koos een potlood, dat over het papier begon te glijden. Als vanzelf. Al wat ik hoefde te doen was het aanschouwen. Lijn na lijn. Tot de tekeningen mijn blad vulden. Ik koos een playlist op Spotify die ik samen met Alice had gemaakt, om de lange autorit door te komen. Kinderen voor kinderen wisselde af met Taylor Swift en vervolgens Bruce Springsteen.

Ik brulde mee. Ik keek naar mijn dochter, die lachend rond mijn bureau danste. Ik kwam overeind en danste mee. Gooide mijn armen in de lucht. Sloeg ze in een reflex rond mijn dochter toen ik Philippe tussen mama's lavendel zag rondstruinen.

'Philippe is hier wel heel vaak,' zei ik die avond terwijl ik een tweede portie van mama's pasta vongole op mijn bord schepte.

'Hij woont tegenover ons.'

'Maar niet in dit huis. Hij is wel heel vaak in dit huis. In onze tuin. Alleen.'

'Hij helpt me.'

'Met wat?'

Mama hield mijn blik vast. Ik keek niet weg.

'Met alles waarbij ik hulp nodig heb, Lea.'

'Ik word er ongemakkelijk van. Hij is zo stil. Plots staat hij naast of achter me. En hij bekijkt me de hele tijd. Hij ziet eruit alsof hij van alles denkt. Ik heb geen idee wat, maar van alles. Over mij.'

'Het laatste wat Philippe wil, is je een ongemakkelijk gevoel geven, daar ben ik zeker van.'

'Dat is anders precies wat hij doet! Waarom komt hij niet gewoon iets drinken, zoals vroeger? Toen kwam hij ook langs, maar dat was anders. Jullie waren erbij.' Ik spreidde mijn vingers op zoek naar woorden die ik niet vond. De man maakte me ongemakkelijk. Dit hoorde mijn veilige cocon te zijn waarin hij niks te zoeken had. Toch was hij er telkens weer. En mama stond het nog toe ook.

Mama kieperde nu het laatste restje saus op mijn bord. Ze zette de lege pot in de gootsteen en bleef met haar rug naar mij staan. 'Hij geeft om je. Je bent als een kind voor hem. Ooit reed je paardje op zijn knie.'

'Maar ik ben geen kind meer. En al zeker het zijne niet!' En ik vond het vroeger ook al niet leuk om op zijn knie te zitten. Dat laatste zei ik niet hardop.

‘Maar je bent wel mijn kind. En als jouw moeder zeg ik: Philippe komt hier zo vaak hij wil en hij is hier heel welkom.’

Ik kauwde op de woorden. Kauwde op het antwoord dat ik wilde geven. Hoe welkom ik mij hier voelde, deed duidelijk niet veel ter zake. Ik duwde mijn bord weg en stond op. Ik had geen trek meer.

‘Toon me hoe bruin je al bent.’

Ik lachte en hield mijn gsm dan toch wat verder van mijn gezicht.

Sacha floot bewonderend. ‘De zon doet je goed. Ik ben blij dat te zien.’

‘De Provence is goed voor iedereen. Ik zit in de zon aan een zwembad en laat me volstoppen door mama als een kalcoen voor Kerstmis. Gelukkig duurt het nog een poos voor het december is.’ Ik stopte, zweeg, keek rond.

‘Wat is er?’ Sacha scheurde de stilte aan flarden.

‘Niks.’ Ik liep verder. Stopte opnieuw. Keek nog een keer achterom. Ik dacht toch echt dat ik voetstappen hoorde.

‘Wat heb je vandaag gedaan?’

‘Bij het zwembad gelegen. In de hangmat. Vijgen geplukt. Vijgen gegeten. Dan weer de hangmat. Het zwembad.’

‘Zo, het lekkere, luie leven! Ben je ondertussen nog iets aan het lezen bij dat zwembad?’

Ik knikte, ademde ondertussen langzaam in door mijn neus en uit door mijn mond. Nog een keer. Nog een derde keer. Wat had ik daar eigenlijk aan dat zwembad gedaan? Had ik echt gelezen? Gisteren had ik gelezen. Geloofde ik. In die nieuwe historische roman waarmee mama had staan zwaaien. Vandaag niet. Dacht ik. Alice had de hele tijd aandacht nodig gehad. Of was dat gisteren? Soms voelde het alsof mijn gedachten aan elkaar kleefden. Een dikke klomp was het in mijn hoofd en zodra ik er vat op probeerde te krijgen, kleefde ik ergens aan vast, maar dat was het dan ook. Wat had ik de rest van de dag gedaan, toen ik terugkwam van het zwembad? Ik kon het met de beste wil van de wereld niet bedenken.

De warme pizzadozen brandden op mijn arm. Ik probeerde sneller te lopen zonder dat mijn vracht op de grond tuimelde. In een idiote poging om mama te bewijzen dat ik ook voor eten kon zorgen, had ik pizza besteld. In de keuken kon ik het nooit van mama halen. Maar aan tafel, met de messen open en bloot, dan moest ik een kans hebben. Niet zoals gisteren.

‘Ik zag je schetsboek.’ Mama had gisteren heen en weer geschoven op haar stoel. Vervolgens had ze haar glas wijn over de tafel geduwd. We hadden allebei gekeken naar de klotsende vloeistof. Een roze filter die zo welkom was.

‘Het zijn probeersels. Ik doe het om mijn gedachten te verzetten.’

‘Misschien is het tijd om te praten over je gedachten, Lea. Er zijn mensen die je kunnen helpen bij het ordenen van je gedachten. Ik geloof dat het zou kunnen helpen.’

‘Ik kan mezelf hier niet uitpraten, mama. En ik kan mezelf hier niet uitdenken. Dat kan ik niet geloven!’

‘Ik wil gewoon dat je gelooft dat er hulp is. Dat je het niet allemaal alleen moet doen.’

‘Iedereen moet het uiteindelijk alleen doen.’

Mama beet op haar lip. ‘Dat is hard.’

‘Maar waar.’

‘Ik wil je helpen.’

‘Je wil dat ik mijn pillen neem en *normaal* doe.’

‘Ik geloof dat de pillen je kunnen helpen. Ik weet niet of ik je kan helpen, schat. Ik weet niet of ik voldoende hulp ben.’

‘Ben ik een last? Wil je dat ik vertrek?’

‘Dat zeg ik toch helemaal niet!’ Mama had met beide handen haar gezicht geboend. Ik had mijn zonnebril nog wat dieper op mijn neus geduwd, ook al zaten we in de schaduw.

We konden vanavond niet nog zo’n gesprek voeren. Dat kon simpelweg niet. Dus had ik vanmorgen gezegd dat ik voor pizza zou zorgen. En nu liep ik hier, om acht uur ’s

avonds, met twee hete dozen, pikante olie en lookbroodjes over de kasseien te balanceren.

De stappen kwamen dichterbij. Ik versnelde mijn pas.

‘Lea? Is alles in orde? Ik zie je niet meer. Ik hoor gehijg. Wat is er aan de hand, Lea? Lea? Antwoord!’

‘Alles oké, Sacha. Ik bel je morgen terug!’ Ik draaide de hoek om en tastte naar de autosleutel in de zak van mijn short. Als het moest, kon ik die genadeloos in iemands oog prikken. Mijn kuiten brandden. Ik klemde de pizzadozen tegen mijn borst. Nog drie stappen, dan kon ik de poort openduwen. Nog twee. Nog een. Buiten adem stond ik even later op het terras.

‘Wat is er met jou gebeurd?’ Mama nam de dozen van me over.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Niks. Er is niks gebeurd.’

‘Je ziet helemaal rood.’

‘Het is hier gewoon zo verschrikkelijk warm.’

Mijn telefoon rinkelde. Sacha. Ik zette het toestel op stil.

Mama schoof de pizzadozen op tafel. Ik schonk gul rode wijn in en plofte neer op een stoel.

‘Ik was vergeten hoe verlaten het hier ’s avonds kan zijn.’

‘Oh. Dat vind ik net zo rustig. Als alle toeristen eindelijk weg zijn en het dorp weer van ons is. Weet je nog hoe we dan vroeger altijd nog een wandeling maakten? Alsof we Crestet elke avond weer terug moesten claimen.’

Ik dronk gulzig van de wijn en duwde een pizzapunt in mijn mond. Vorig jaar nog had ik hetzelfde avondritueel gehad met Jorge en Alice. Soms telden we zelfs de stenen bij wijze van grap, om te checken of ze er nog allemaal waren. Of de toeristen er geen hadden meegenomen, als stout souvenir. Ik moest ze zelfs niet tellen. In een oogopslag wist ik of er iets was veranderd in *mijn* dorp, dat me paste als een handschoen. Als kind had ik me in elk hoekje wel een keer verstopt, was ik in elke straat wel een keer gevallen. Mij moest je over deze plek niks meer wijsmaken.

Ik wriemelde ongemakkelijk met mijn schouders. Crestet paste me niet meer. De zachte, vertrouwde lappendeken waar ik zo graag opnieuw onder wilde kruipen, bleek in de realiteit een stugge, afgesleten lap te zijn. En hoe hard ik het ook probeerde, ik kon niet meer *niet* weten wat ik wist.

‘Goedemorgen, papa!’

Ik duwde een extra kussen achter mijn rug zonder mijn ogen van het scherm te halen. Nadat ik al vanaf vier uur wakker had gelegen, was ik daarnet gezwicht en had ik toch mijn telefoon erbij genomen. Scrollen en in bed liggen was misschien niet écht rustgevend, het leek dat wel te zijn. Zelfs als dat betekende dat ik nu opnieuw bij mijn foto’s en filmpjes van vorige zomer was terechtgekomen.

Ik scrolde voorbij het filmpje van Alice die alles en iedereen goedemorgen wenste en keek naar de wazige foto van Jorge die uitgespreid op ditzelfde bed lag. De ochtendzon tekende strepen op zijn buik. Hij was naakt, alleen een strategisch half opgetrokken laken maakte dat niet alles te zien was op de foto. Ik deed geen moeite om de tranen tegen te houden. Van alle beelden die ik van Jorge had, was dit er een dat ik het meest koesterde. Mijn man, ontspannen, klaar voor een hele dag met zijn gezin, die samen met mij in ons bed lag. Jorge’s donkere haar lag als een waaier uitgespreid op het kussen onder hem. Zijn linkerhand lag op zijn borst, zijn rechterhand was niet te zien op de foto, maar ik wist dat die op mijn bil lag. Jorge’s ogen waren genietend half dichtgeknepen terwijl het ochtendbriesje dat door het open raam naar binnen waaide zijn wimpers deed dansen. De dag had naar lavendel en verwachtingen geroken. Alles was *à l’aise* geweest. Maar dan echt, niet alleen maar om te zeggen dat het zo was omdat je nu eenmaal in Frankrijk zat.

Ik klemde mijn hand wat steviger rond het toestel. Alsof ik zo terug in het beeld kon kruipen, tegen mezelf kon roepen. *Geniet! Geniet! Geniet van elke seconde, want je hebt geen idee*

wat je nog allemaal te wachten staat, naïef kuiken. Dus geniet, geniet!

Ik snoot mijn neus, zo zacht mogelijk, want alles kon Alice wakker maken, en scrolde door naar het volgende beeld. Mijn zingende dochter zoemde nu door de kamer. 'Dit is mijn papa. Hij slaapt nog! Hij heeft hele lange benen! En lange tenen!' Schokkend schoof het beeld vooruit om te tonen wat Alice zong. Soms gebruikte ik mijn telefoon als babysit. Vooral als het vroeg in de ochtend was en Alice misschien nog een kwartier gepaaid kon worden door te spelen met een app of door foto's te maken. Die ochtend had onze dochter een filmpje gemaakt van haar slapende vader. Het sloot af met Alice die haar eigen gezicht filmde en vervolgens een close-up van de binnenkant van haar mond probeerde te nemen.

Ik zette het filmpje opnieuw op. En opnieuw. En opnieuw. Mijn schouders schokten. De gal dreef in mijn mond, mijn hart rafelde nog wat verder uit. We waren zo gelukkig geweest. Zo verschrikkelijk gelukkig. Ik had me dat niet verbeeld. Het was echt zo geweest. Waarom was dat gestopt? We hadden beter verdiend! We hadden *dit* niet verdiend!

Ik had geen idee hoelang ik al op het bed zat te huilen toen mama de slaapkamer binnenkwam. 'Meisje toch. Meisje toch.' Mama trok me tegen zich aan en aaide door mijn haren met handen die naar ui en selder roken. Ze roken naar thuis en troost en de belofte dat ooit alles beter wordt. Het zou niet gebeuren, dat wist ik best, maar de arm van mijn moeder om mijn schokkende schouders maakte het in elk geval iets minder erg. En soms was iets minder erg al heel veel.

'Naar wat kijk je?' Mama nam de gsm over en speelde het filmpje zelf af. Dan schudde ze haar hoofd, zo fel dat de tranen in het rond spatten terwijl Alice nog maar eens door de kamer zong.

Ik legde mijn handen op mijn oren. Ik kon het niet meer

horen. Ik wilde het niet meer horen. 'Het is niet eerlijk, mama! Het is niet eerlijk!'

'Nee, meis. Er is niks eerlijks aan. Maar het leven stelt jammer genoeg geen vragen.' Mama trok me nog dichter bij haar. En daar, met mijn neus op mijn moeders borstbeen, met mama's handen in mijn haar en de geur van soep in mijn neus, kon ik eindelijk in slaap vallen.

Mijn telefoon blijft rinkelen. Dwars door de stem van de gps die me vertelt dat ik gewoon rechtdoor moet blijven rijden. In mijn achteruitkijkspiegel kijk ik naar de achterbank. Naar Alice. Slappend. Door alles heen. Dat doet een slaapmiddel. Ik heb mijn eigen kind gedrogeerd. Ik klem mijn handen nog wat steviger rond het stuur. Omdat het moest, Lea. Omdat je geen keuze had. Omdat dit de beste keuze is. Ze moet slapen als jij denkt dat ze slaapt. Ik gooi mijn hoofd achterover, zo fel dat mijn nek snokt. De pijn schiet door mijn ruggengraat.

De telefoon blijft rinkelen. Ik neem het gesprek aan.

'Lea?'

'Ja.'

'Lea! Godzijdank! Ik dacht echt dat er iets verschrikkelijks was gebeurd.'

'Er is iets verschrikkelijks gebeurd.'

'Kom naar huis, Lea. Dan lossen we het op.'

'Dit valt niet op te lossen, Sacha. Kunnen we daar eindelijk op zijn minst eerlijk over zijn?'

'Laat me het iets minder erg maken, Lea. Laat me in elk geval dat voor je doen. Eindelijk.'

'Hoe, Sacha? Hoe kan je dat doen? Je bent God niet! Kan jij de doden terug levend maken? Ik dacht het niet!'

'Lea, waar ben je? Laat me je helpen!'

Ik kijk naar mijn slapende kind. Ze slaapt. Ze moet slapen. Zo lang ze slaapt, kan alles nog goed komen. Ik wrijf in mijn brandende ogen en duw de auto dieper, verder de nacht in.

‘Ik kan niet slapen! Ik kan niet slapen, mama!’

‘Doe gewoon je ogen dicht, Alice. Dan komt de slaap vanzelf.’

‘Ik ben bang! Aaah! Ik ben bang. Hier zit een beest. Ik ben bang! Help me, mama!’

Het gekrijs van mijn dochter galmde door het huis. Het was halfdrie ’s nachts. Ik lag in bed sinds halfelf. Drie keer was ik er ondertussen al uitgekomen. Ik wist dat ik uiteindelijk zou zwichten en Alice bij me in bed zou nemen. Het was dat of een alternatief waarover ik niet wilde nadenken.

‘Altijd geef je toe! Altijd! Je moet gewoon wat ruggengraat hebben.’ De ruzies die ik met Jorge over Alice’ slaapprobleem had gehad, waren even talrijk geweest als de keren waarop ik ’s nachts voor Alice uit bed moest komen.

Ik liep naar de slaapkamer van Alice. Ze zat in een bolletje gerold in de hoek van haar bed. Haar vingers in haar mond. Haar ogen wijd opengesperd. ‘Dat is een beest, mama! Het kan me bijten! Ik wil hier niet slapen! Ik kan hier niet slapen. Het is hier vuil, hier zijn beesten! Ik ben bang!’

Ik nam het insect tussen duim en wijsvinger en gooide het uit het venster. ‘Zo, het beest is weg, Alice.’

‘Wat als er nog beesten zijn? Wat als het beest weer binnenkomt?’

‘Het doet niks, Alice. Het is een insect!’

‘Het kan me bijten! Het gaat me bijten!’ Alice duwde zichzelf nog wat dichters in haar hoek.

Ik zuchtte. Mijn argumenten hadden op dit moment geen zin, dat wist ik. Maar wat was het alternatief?

Gewoon kordaat en duidelijk zijn! Hoe moeilijk is dat? Hoe

moeilijk wil je het maken, Lea? Ik klemde mijn handen rond mijn oren, maar het gekrijs van Alice en het getier van Jorge stopten niet. Ik krijste en tierde nu zelf.

‘Mama! Mama!’ Kleuternagels krabden aan mijn armen. Zurige nachtadem sloeg me in het gezicht. ‘Mama! Niet boos zijn. Niet boos zijn, mama. Ik ben bang.’

Ik klemde mijn dochter in mijn armen en stommelde de kamer uit. Ik schoof haar in het tweepersoonsbed en trok het laken tot aan haar kin. ‘Ik ben hier, Alice. Ik blijf hier. Je hoeft niet bang te zijn. Je bent niet alleen. Je bent nooit alleen. Slaapwel, Alice.’

Vijf minuten later sliep Alice.

Vijftig minuten later lag ik nog altijd naar het plafond te staren.

Ik strekte mijn pijnlijke vingers. Zeker drie uur had ik onafgebroken getekend. Ik keek naar mama, die op de binnenplaats verscheen, een mand met was onder haar arm. Voor ze de was daarstraks in de machine stak, had ze er mijn telefoon uitgevist.

‘Je moet wat zorgvuldiger met je spullen omgaan, Lea!’

Ik had de gsm zwijgend tussen duim en wijsvinger van haar aangenomen. Alsof hij gloeiend heet was. Of giftig. Nochtans waren er maar zeven nieuwe woorden op verschenen.

Je kan niet blijven weglopen, Lea. Ooit...

Ooit. Ooit kon nog heel lang duren. Ik staarde naar mama, die de was ophing. Ooit kon nu zijn.

‘Dit is een fijne traditie aan het worden.’ Ik tikte mijn glas wijn tegen dat van Emilie. Om elf uur, nadat het restaurant dicht was voor de dag, trok ik de laatste tijd haar richting uit. Het was het moment waarop Alice normaal vast sliep en ik de babyfoon met een gerust hart bij mama kon achterlaten. Het was mijn moment van de dag geworden, realiseerde ik me terwijl Emilie twee borden met restjes uit het restaurant naar voren schoof. Er was altijd wel iets over. Het was altijd om duimen en vingers bij af te likken.

‘Heb je bijzondere gasten gehad vandaag?’ Ik verlekkerde me al op de verhalen die Emilie maar al te vaak kon vertellen over de bizarre mensen die ze over de vloer kreeg. Maar vandaag had ze niks te bieden.

‘Vooral *regulars*.’

‘Goed voor jou.’

Emilie knikte en strekte haar benen voor zich uit. ‘Ik zal blij zijn als we vijf weken verder zijn, als het hier weer rustiger wordt.’

‘Is het dan niet té rustig?’

Emilie schudde vastberaden haar hoofd. ‘Crestet is op zijn best als je het niet moet delen met toeristen. Dat vind jij toch ook?’

Ik knikte aarzelend. Vroeger had ik zonder meer ingestemd. Maar het onbestemde gevoel dat de nauwe straten me de afgelopen dagen hadden gegeven, kon ik niet zomaar van me afschudden. Het waren geen straatjes meer waardoor ik kon flaneren. Ook tijdens de korte wandeling naar Emilie haastte ik me tegenwoordig over de kasseien. Crestet was niet meer wat het was geweest. Of was ik niet meer

wie ik was geweest? Over het antwoord op die vraag wilde ik al helemaal niet nadenken. Want wie was ik dan nu wel?

‘Lea? Wat ben je aan het doen?’ Jorge klom behoedzaam het bed uit en kwam naast me staan. ‘Waarom huil je?’

‘Ze ademt.’ Ik moest zelf naar adem happen.

‘Natuurlijk ademt ze.’

‘Ik dacht dat ik haar niet meer hoorde ademen. Ik dacht dat ze niet meer ademde. Ik werd wakker en ik hoorde niks en ik kon alleen maar denken dat ik niks meer hoorde.’

Jorge sloeg zijn arm om me heen. Trok me dichtertegen zich aan. Zijn shirt rook naar moedermelk. Ik rook naar moedermelk. Alles rook naar moedermelk. We staarden naar onze twee dagen oude dochter die met gebalde vuistjes en getuitedmond in haar wiegje lag te slapen.

‘Ik ben zo bang,’ fluisterde ik tegen Jorge’s borstkas.

Zijn vingers gleden door mijn geklitte haren. ‘Je zou gek zijn mocht je dat niet zijn,’ antwoordde hij, zijn kin tegen mijn voorhoofd.

‘Ze is zo mooi.’

‘Ze is prachtig.’

‘Waar hebben we haar aan verdiend?’

‘Geen idee.’

Ik wankelde op mijn benen. Voelde plots dat ik al twee nachten bijna niet had geslapen. Ik liet me door Jorge terug naar ons bed leiden. ‘Ze komt vast van Atlantis,’ mompelde ik terwijl Jorge de lakens over mijn schouders trok.

‘Vast. Dat kan niet anders,’ antwoorde hij. Hij boog zich voorover om een zoen op mijn voorhoofd te drukken, maar ik was al weggezakt in een slaap die welgeteld twintig minuten zou mogen duren.

Ik deed een stap naar voren. Philippe deed hetzelfde. Ik deed een stap opzij. Philippe deed hetzelfde. Alsof we twee kinderen waren die een spelletje spiegelen speelden. Ik kneep mijn vingers tot vuisten in een poging mijn laatste restje geduld met de oude man tegenover me te vangen.

‘Philippe. Je bent er weer.’

‘De zon schijnt. Kan je niet beter aan het zwembad gaan liggen?’

‘Ik wil niet aan het zwembad liggen, Philippe.’ Mama en Alice lagen aan het zwembad. Ik wilde rust. Stilte. Wind door mijn haren. Vrijheid. Ik wilde niks daarvan hoeven uit te leggen, al helemaal niet aan Philippe.

‘Ben je wel zeker? Je bent toch naar hier gekomen om te ontspannen, te genieten.’

‘Ja. En dat ontspannen doe ik vooral als mensen me laten doen wat ik wil doen. Kan je me nu eindelijk bij mijn eigen auto laten, Philippe?’ Wat dacht Philippe, dat ik nog op mijn gemak bij het zwembad kon liggen als ik daar door hem be-
gluurd werd?

‘Kan je niet beter een andere keer met de auto gaan? Het is veel te warm om rond te rijden.’

Ik wreef over mijn voorhoofd. Philippe had een punt. Hij voelde het, want hij kwam nu pas echt goed op dreef.

‘Je kan nu ook in heerlijk koel water drijven. Dat is toch veel beter dan deze hitte? Ze voorspellen vandaag meer dan veertig graden. Het is te warm.’

Ik keek naar de steentjes van de parking. Als je bleef kijken, kon je de hitte ertussen zien gonzen. Het begon nu ook te gonzen in mijn hoofd. ‘Het is vooral te warm voor dit soort

gesprekken, Philippe. Ik wil nu met mijn auto kunnen vertrekken.' Ik deed nog twee stappen naar voren. Mijn neus botste nu bijna tegen Philippes borst. Hij rook naar sigaretten. Naar de muntkauwgom waarop hij altijd kauwde als hij niet rookte. Naar vers gebroken groen. Uit mama's tuin? Ik ademde diep in, de veel te warme lucht vulde mijn longen. Het hielp niet om kalm te blijven. Mijn geduld was op. 'Philippe. Dit is mijn auto. En ik wil er nu graag mee wegrijden.' Ik wrong me onder Philippes uitgestoken arm, opende het portier, klapte het dicht en startte de motor voor de man nog iets kon doen. Ik zag hem wankelen voor de motorkap. Ik duwde de koppeling in. Mijn voet viel op het gaspedaal. De auto jankte en brulde. En dan deed Philippe eindelijk toch een stap opzij.

Ik scheurde de parking af voor hij zich kon bedenken en vloog bijna de bocht uit, zo hard ging ik. Mijn hart hamerde in mijn keel. Ik minderde vaart en probeerde rustig de berg af te rijden, al lukte dat amper. Ik wilde hier zo snel mogelijk weg. Zo ver mogelijk weg. Philippe had altijd al gedacht dat hij het best wist hoe de zaken aangepakt moesten worden. Een gesprek duurde voor hem net zo lang tot de ander inzag dat Philippe gelijk had. Het was geen vreemd gedrag voor zijn generatie, ergens wist ik dat wel, maar ik was geen klein kind meer. Philippe had geen idee wat er allemaal door mijn hoofd spookte op dit moment. En hij had niks te zoeken in mijn leven.

Pas toen ik twintig kilometer verderop mijn auto langs de kant van de weg durfde te parkeren en uitstapte, merkte ik hoe hard mijn benen trilden. Mijn hele lijf daverde. Hij is gewoon een domme, koppige, oude man. Ik herhaalde de zin zeker tien keer. Ik dwong mezelf rustig in en uit te ademen. Ik leunde met mijn onderarmen op de auto, maar had daar meteen spijt van. Het gloeiende metaal brandde in mijn zachte vel. Mijn lijf plakte en kriebelde van de hitte. Ik liet me in het gras naast de auto zakken. De droge sprietten prikten in mijn rug. Ik voelde

mieren over mijn bil marcheren, maar ik kon mezelf er niet toe brengen recht te staan en ze weg te vegen. Ik kon alleen nog maar liggen en naar de wolken staren, met mijn handen beschermend rond mijn ogen voor de felle zon. Pas drie kwartier later durfde ik terug achter het stuur te schuiven en de motor te starten. Op weg naar nergens.

‘Je ziet eruit als een lijk.’

‘Ook goedemorgen.’ Ik nam de kop koffie aan van mama. Met een grote slok onderdrukte ik een geeuw. Ik zette de beker op de tafel en rekte me uit, zo ver als kon. Van mijn vingertoppen tot de puntjes van mijn tenen.

‘Je slaapt niet goed.’

‘Ik slaap niet,’ verbeterde ik. ‘Ik lig gewoon een hele nacht te woelen.’

‘Ik weet het.’

‘Mijn hoofd voelt alsof het vol stroop zit. Ik krijg niks helder. Ik kan alleen maar voor me uit staren en in een strandstoel zitten. En ik weet dat ik naar hier gekomen ben om dat te doen, maar als ik dan hier voor me uit staar, wil ik zien hoe mooi het hier is. En dat kan ik niet. Er zit te veel stroop in de weg. Ik raak niet meer bij mezelf. Hoe kan dat, mama?’

Mama zei niks. Ze keek alleen maar naar de medicijnen die als soldaten op de tafel uitgestald stonden. Keurig in het gelid, wachtend om aan de strijd te kunnen beginnen.

‘Ze helpen niet. Ze maken het alleen erger.’

‘Je neemt ze niet zoals het hoort. En soms moet iets eerst erger worden voor het beter kan worden.’

‘Het mag echt wel gewoon beter worden,’ mompelde ik.

Mama tikte met haar vinger op het papiertje dat ik nu pas op tafel zag liggen.

Jorge bellen stond erop in vette letters.

‘Hij wil graag naar hier komen, Lea.’

‘Dat weet ik.’

‘Ik denk dat het goed zou zijn als hij dat deed.’

‘Goed voor wie?’

Mama aarzelde. Ze draaide de woorden drie keer rond in haar mond. 'Ik denk dat het nodig is. Voor jou. Voor jullie. Voor je nachtrust.'

Ik schudde ongelovig mijn hoofd. 'Nodig voor hem, bedoel je. Nodig voor jou. Houdt mijn gewoel jou wakker?'

We keken allebei naar papa's vest, dat aan de kapstok hing te wachten. Papa had maar één manier om met problemen waarvoor hij niet meteen een oplossing had, om te gaan. Er heel hard van weglopen. Dit was geen pestkop tegen wie ik kon brullen. Dit was ook geen machine die je uit elkaar kon halen, kon schoonmaken en oliën om dan weer netjes in elkaar te zetten. Kon iemand dat maar met mij doen. Had papa mij die eerste keer maar beter in elkaar gezet.

Maar dat had hij niet gedaan. Grote gaten gaapten op dit moment dwars door me heen. Papa was nu in Oostenrijk. Mama en ik zaten hier. Ik vervloekte hem. Tegelijkertijd vroeg ik me af hoe hard ik op hem leek. Onwillekeurig legde ik mijn hand op mijn middenrif. Het trok daar. Veel harder dan goed was.

Toen Alice werd geboren, wist ik dat er geen weg meer terug was. Sinds die dag was mijn hart niet langer een goed verpakt, dichtgebonden kluwen. Er waren losse eindjes. Rafels. Dat kon ik niet voorkomen. Niet meer. Het was genoeg dat iemand er een ruk aan gaf of ondoordacht op een loshangend eind ging staan om hele stukken los te trekken, mijn diepste binnenste open en bloot te gooien.

De voorbije maanden was hard getrokken aan dat hart van mij. Niet het minst door mezelf. Ik leunde tegen het aanrecht een keek naar Alice, die buiten zingend over de stenen huppelde. Ik probeerde door de pijn en de benauwdheid heen te ademen. Zonder veel succes. Ik moest de boel weer vast- en dichtbinden. Met stevige knopen. Ik wist best wat ik moest doen. Hoe ik dat moest doen, dat was een heel andere vraag.

‘Ik ben weg.’ Alice stond stampvoetend in de deuropening.

‘Oh.’ Jorge bekeek onze dochter grijnzend. ‘Gaat dat niet wat koud zijn, in alleen maar je broekje?’

‘En ik kom niet meer terug! Dan gaan jullie me missen.’

‘Ik mis je nu al, schat. Kom hier!’ Ik zakte door mijn knieën en opende mijn armen.

‘Nee!’ Alice vouwde haar armen stevig voor haar borst. ‘Nee! Ik ga weg! Jullie moeten mij niet meer! Jullie houden niet meer van mij! Jullie geven me niet eens te eten!’

‘Maar schat toch. Natuurlijk houden we van je. Verschrikkelijk veel houden we van je.’ Ik spreidde mijn armen nog wat verder open.

‘Je eten staat daar op tafel, Alice.’ Jorge knikte naar de puree met spinazie die al een uur op de tafel stond te wachten. De puree viel duidelijk niet binnen de categorie ‘eten’ voor onze dochter. Snoep. Koek. Chips. Dat noemde Alice fatsoenlijk voedsel. Heel misschien af en toe een stukje fruit.

‘Ik heb honger en jullie geven mij niets te eten! Dus ben ik weg.’

‘Oké.’

Ik stompte Jorge zo fel in de zij dat hij naar adem hapte. ‘Helemaal niet oké. Je blijft, Alice. We willen niet dat je gaat.’

‘Dan hebben jullie pech! Dikke pech!’

Voor ik nog iets kon zeggen, stormde Alice het huis uit. Met alleen haar broekje aan. En haar rugzakje om, met Apie erin en God mocht weten wat onze dochter nog levensnoodzakelijk vond om mee te nemen.

‘We moeten haar achterna.’ Ik keek hulpzoekend naar Jorge.

‘Ze komt wel terug. Hoe ver gaat ze, op haar blote voeten? De oprit ligt vol kiezels.’

‘Ik kom nooit meer terug!’ tierde Alice ondertussen op onze oprit.

‘De buren genieten mee,’ mompelde ik.

‘Kan het ons iets schelen wat de buren denken.’

‘Ik voel me gefaald als moeder. Mijn dochter loopt van me weg! Kan het erger?’

‘Ze is niet zwanger. Ze snuift geen drugs.’

Ik snoof. ‘Dank je, Jorge. Onze vijfjarige dochter is niet zwanger, nu voel ik me zoveel beter.’

‘Wat wil je dat ik zeg?’ Nijdig wreef Jorge met zijn handen door zijn haar.

‘Iets. Iets dat het beter maakt. Niet dit, in elk geval.’

‘Al dat drama. Waar is het goed voor? Ik begrijp er niks van.’ Jorge schudde met zijn hoofd.

Ik wierp hem een vieze blik toe.

Jorge legde zijn arm om mijn schouder. ‘Ze komt terug, zodra ze beseft dat ze daar helemaal alleen is.’

Ik rukte me los en stormde Alice achterna. ‘Alice! Kom hier! Je bent niet alleen!’ Wiens lip trilde harder? Die van Alice of die van mij? Het deed er niet toe. Wat ertoe deed, was dat we naar elkaar liepen, allebei op blote voeten, over de kiezels. Tot mijn dochter onder mijn oksel zat en ik me voornam haar nooit meer los te laten.

Ik kan niet naar huis. Dat besef slaat me plots vol in het gezicht. Het gekrijs. De geur van het bloed. De doffe klap van een bot dat breekt. De gevolgen. Wat nog overblijft van mijn leven zoals het was. Niks. Niks blijft nog over. Ik krijg geen adem meer. Dubbelgevouwen hang ik over het stuur. De enige auto naast me op de baan toetert nijdig, omdat ik over twee rijvakken zwalp. Ik zie een bord dat een 'aire' aangeeft en draai blindelings aan het stuur.

Ik struikel uit de auto, geef over voor ik bij de struiken ben. Ik hap naar adem die maar niet wil komen.

Ik kan niet terug. Ik kan nooit meer terug. Ik spuw speeksel uit, grijp de halflege fles water van de passagierszetel en spoel mijn mond. Ik kijk naar de achterbank.

Alice is alles waard. Ook dit.

Mijn gsm gaat opnieuw over. Zonder nadenken neem ik het toestel en ik zwaai het in een grote boog de struiken in. Niemand mag weten waar ik ben. Niemand. Ik kan niet naar huis. Ik moet doen wat niemand van mij verwacht. Ik mag niet nadenken, ik moet gewoon doen. Dan ben ik niet te voorspellen.

Ik slik. Kijk nog een keer naar de achterbank. Mijn schouders rechten zich vanzelf. Mijn hoofd komt overeind. Mijn nek staat stijf.

Ik weet wat me te doen staat. Ik kan alleen maar bidden dat ik ook het lef heb om het te doen als het erop aankomt.

‘Het was idioot druk bij de bakker. Hoe vroeg staan de mensen op om brood te halen? Het is vakantie!’ Ik wreef over de achterkant van mijn nek, die al plakte van de warmte. Ik legde de baguettes die ik net had gekocht op de terrastafel en keek nu pas naar mama, die naar mij keek.

‘Wat is er?’

‘Je tekeningen.’

‘Ja?’

‘Het venster stond open en de papieren waaiden van de tafel, dus ik raapte ze op.’

Veel te veel uitleg. Mama was dus nieuwsgierig geweest nadat ze eerder mijn schetsen had gezien en ging bewust kijken. Ik rechtte mijn rug, wreef opnieuw in mijn nek en streek mijn plakkerige hand dan langs de zijkant van mijn short.

‘Hier hebben we het al eens over gehad, toch? De tekeningen helpen me om mijn hoofd leeg te maken. Ik heb iets nodig om mijn hoofd leeg te maken.’

Mama’s vingers fladderden zenuwachtig heen en weer. ‘Lea.’

‘Mama?’

‘Weet je wat je getekend hebt? Wat je uit dat hoofd van jou moet halen?’ Mama had me ondertussen bij mijn pols gegrepen en sleurde me in de richting van het bureau. Daar lagen al mijn tekeningen op een rijtje op het tafelblad.

‘Dat is een stevige wind geweest,’ mompelde ik.

‘Lea. Kijk!’ Mama’s vingers schoten over de tekeningen.

Ik zag zwart en rood, veel rood. Een figuur die uitgespreid op de grond lag. Ik rook verbrand rubber. Ik hoorde geschreeuw. Ik voelde vingers rond mijn pols, niet die van mama.

Nagels die in mijn vel reten. Ik wilde slaan, weglopen, maar iemand hield me tegen. Iemand die veel groter en sterker was dan ik. Er was de geur van munt en gras. En gegil dat maar bleef duren.

Pas toen mama een glas water tegen mijn lippen duwde en me dwong te drinken, besepte ik dat het gegil uit mijn eigen mond kwam.

Ik schudde heftig mijn hoofd, maar mama zei simpelweg: 'Hier komt ze, Jorge.' Dan duwde ze haar telefoon in mijn handen.

'Hallo.'

'Lea. Hoi.'

'Waarom bel je?'

'Je moeder vertelde net dat ze vanavond op de plancha gaat grillen. Verse vis.'

Mama had haar eigen speciale kruidenmix om de vis mee in te wrijven. Ze zou er een salade bij maken, zo knapperig en fris dat je smaakpapillen popten. Met alleen maar tomaten, ui, rucola, de juiste olijfolie en die ene soort mozzarella kon mama toveren. Vers stokbrood maakte het af. Het water liep me nu al in de mond.

'Vertel me welk uitzicht ik nu niet zie.'

Ik ging op een terrasstoel zitten en trok mijn knieën onder mijn kin. Ik keek. 'De paarden hebben een veulen. Het is zo gek. Ik geloof niet dat ik het al vijf minuten stil heb zien staan. De lavendel moet eigenlijk gesnoeid worden. Alles ruikt ernaar.'

Ik hoorde Jorge diep ademhalen aan de andere kant van de lijn. 'Hoe is het met Zorro? Krijgt hij wel te eten?'

'Hij krijgt geen ijs nu, als dat is wat je bedoelt. Maar hij is nog altijd de vetste kater uit de wijde omtrek.'

Jorge bromde tevreden.

Voor ik het wist waren we een kwartier verder. Ik keek naar Alice, die het terras op kwam huppelen. De woorden kwamen in een opwelling. 'Wil je ook even met Alice praten? Ze komt net het terras op.'

Het bleef stil aan de andere kant van de lijn.

Ik wenkte mijn dochter, maar Alice schudde haar hoofd en rende terug naar binnen.

‘Jorge?’

‘Ja?’ Jorge’s stem klonk plots van heel ver weg. Er zat een ruis op de lijn.

‘Ze wil niet, sorry. Ze is terug naar binnen.’

‘Geen probleem.’ Jorge moest zijn keel drie keer schrapen voor hij de woorden eruit kreeg.

Het bleef stil. Ik kauwde op de nagel van mijn duim. De gemoedelijke sfeer van daarnet was helemaal weg.

‘Je denkt dat ik haar tegen je opstook.’

‘Lea. Dit is een gesprek dat we niet via de telefoon kunnen voeren.’

‘Jij belde! Jij hebt ons laten vertrekken!’

‘Lea. Zal ik langskomen?’

‘Nee!’

‘Lea, toe. Er is zoveel waarover we moeten praten. Echt praten. Dit kan zo niet blijven duren.’

‘Ik zeg niks over jou tegen Alice.’ Ik wreef over de zware zilveren armbanden om mijn beide polsen. ‘Terwijl we allebei weten dat er heel veel is dat ik zou kunnen vertellen.’

Het bleef stil aan de andere kant.

Zonder nog iets te zeggen, hing ik op.

‘Je bent al terug?’ mama keek verrast op van haar boek.

‘De auto wil niet starten.’ Ik gooide mijn tas harder dan nodig was naast mama’s boek op de tafel. Ik had uitgekeken naar een dagje weg van hier. Geen zwembad waar Philippe me kon bekluren. Geen nauwe, warme straatjes waarin ik achtervolgd kon worden. Ik zou met Alice een dag naar zee gaan. Weidse stranden waarop je de mensen van mijlenver zag aankomen. Wind. Golven. Daar had ik behoefte aan. Pas nu mijn auto niet wilde starten, besepte ik hoeveel behoefte ik daaraan had.

‘Misschien kan Philippe er even naar kijken. Hij weet alles af van auto’s.’

Ik beet op mijn lip. Philippe om hulp vragen. Ik had veel over voor een dag aan zee, maar dat?

‘Ik vraag het hem wel even.’ Mama kwam kordaat overeind. Had zij evenveel behoefte aan een dag zonder mij als ik had aan een dag zonder haar? Ik hobbelde achter haar aan.

Philippe zat in zijn voortuin te roken.

‘Philippe. Kan je Lea even helpen met haar auto? Hij wil niet starten.’

‘Ik kom zo dadelijk kijken.’

Ik wachtte tien minuten in de zon bij mijn auto. Twintig. Net toen ik terug wilde lopen, kwam Philippe langzaam de parking op geschuifeld. Ik dwong mijn lippen in een glimlach. ‘Fijn dat je kan helpen.’

Philippe stak zijn hand op. ‘Dat is nog niet gezegd, dat ik kan helpen.’

Ik keek toe terwijl Philippe mijn motorkap opende. Hij trok aan kabels. Draaide de dop van een reservoir open en

rook. Hij schoof zelfs onder de auto om daar de carrosserie te bestuderen.

‘Ik zie niks,’ concludeerde hij uiteindelijk.

‘Hoe kan dat nu? De auto start niet.’ Ik probeerde het voor de zekerheid nog een keer.

‘Ik heb geen idee wat er aan de hand is. Ik denk dat je de garage moet bellen.’

‘De garage bellen,’ herhaalde ik. ‘Het duurt vast een eeuwigheid voordat iemand naar hier wil komen.’

‘Het spijt me.’ Philippe wreef langs zijn neus, klapte de motorkap dicht en schuifelde de parking weer af.

Nijdig trok ik aan het klepje om de motorkap opnieuw te openen. Ik tuurde naar de wirwar van kabels en bouten. Het zag er allemaal hetzelfde uit. Bedachtzaam tikte ik tegen een plastic reservoir.

‘Problemen?’

Ik schrok op van de Duitse toerist die aan mijn schouder was verschenen.

‘Hij wil niet meer starten.’

‘Probeer nog eens. Met de motorkap open. Misschien zie ik wat eraan mankeert.’

Ik gleed achter het stuur en probeerde de motor te starten.

De man boog zich over mijn motorkap en een paar seconden later brulde hij: ‘Probeer nog eens!’

Tot mijn grote verbazing hoorde ik de motor brommen zodra ik de sleutel omdraaide in het contact.

Ik vloog de Duitser om de hals. ‘*Danke! Danke!* Je hebt geen idee hoe dankbaar ik je ben.’

‘Geen probleem. Het was gewoon een kabel die was losgekomen.’

‘Mag ik je op een ijsje trakteren? Of een biertje?’

‘Niet nodig, ik ben blij dat ik kon helpen. Nog een fijne dag.’

‘Jij ook! En een fijne vakantie!’ Ik struikelde over mijn

woorden. Dan keek ik op mijn horloge. Het was te laat om vandaag nog naar zee te vertrekken. Maar morgen! Morgen zou het er écht van komen. Toch?

‘Ik wil niet slapen. Ik ben nog niet moe.’

Ik keek naar mijn dochter, die hysterisch van de slaap door de woonkamer stuiterde. Dit begon een ritueel te worden. Een ritueel waartegen ik elke avond heel erg opzag.

‘Het is tijd om te gaan slapen, Alice. Morgen is er weer een dag.’

‘Ik ben niet moe!’ Alice stuiterde verder.

Ik nam haar bij de arm, kordater dan echt nodig was. Ik had net mijn mail geopend op mijn gsm. Ik had gezien hoe Guy, mijn baas, alweer een bericht had gestuurd over een affiche die hij plots helemaal anders wilde aanpakken. Of ik dat nog snel kon aanpassen? De hele lay-out? Tegen morgen. Morgenvroeg, uiteraard.

‘Vertel je dan wel over Atlantis?’

Ik keek hulpzoekend naar Jorge. Hij was begonnen met het verhaal. Elke versie werd mooier en spannender. En Alice onthield elk detail. Zodra we iets oversloegen dat in een vorige versie wel aan bod was gekomen, tikte Alice ons genadeloos op de vingers. Vertellen over Atlantis was beginnen aan een eindeloos verhaal. Het waren wonderlijke details, daar niet van. Kleito had een litteken op haar onderrug. Poseidon had wilde, donkere manen. En ook al was hij de god van de zee, toch rook hij naar gras. Atlantis zelf was prachtig in dit verhaal. Werkelijk een plek om in te verdwijnen.

Maar dat was niet wat ik vanavond wilde. Vanavond wilde ik in de zetel gaan zitten met een groot glas wijn en doelloos in het rond zappen terwijl ik bedacht hoe ik Guy langzaam zou vermoorden. Of zwichten en die verdomde affiche opnieuw vormgeven. Dat kon, God verhoede, ook.

‘Mama, toe! Anders kan ik nooit in slaap vallen.’ Alice rukte me uit mijn overpeinzingen.

Ik keek naar mijn hand, die nog altijd rond haar arm geklemd zat. Naar het wit van haar vel rond mijn handen. Ik kneep nog altijd te hard.

‘Kom maar, schat. Ik stop je wel in bed.’ Jorge kwam over-eind, ook al was het een oneven dag. Mijn dag. Over het stui-terende hoofd van onze dochter drukte hij een zoen op mijn mond. Daarna stak hij zijn hand uit naar Alice. ‘Kom, schat. Zullen we naar Atlantis gaan?’

Ik voeg in, neem de eerstvolgende afrit en maak rechtsomkeert. Opnieuw richting Provence. Ik probeer het bonken van mijn hart in mijn keel te negeren terwijl ik, nog maar eens, op mijn stappen probeer terug te keren. Ik duw mijn gezicht naar het open raam. De nachtlucht verfrist niet, zelfs nu voelt mijn lijf nog plakkerig en klam. De wind aait sussend over mijn wangen. Alsof er toch nog iets is dat gelooft dat dit allemaal wel goed komt. Dat ik troost verdien.

Ik slik mijn tranen weg. Onwillekeurig wrijf ik mijn polsen over elkaar, gekruist boven het stuurwiel. Ik wil niet kijken naar de diepe, rode striemen die erover lopen. Ze prikken en jeuken. Af en toe beginnen ze weer te bloeden. Bijna verbergen ze de dunne, roze littekens die al maanden mijn polsen ontsieren.

‘Morgen nemen we Apie niet meer mee,’ mopperde ik. Ik had het al drie keer gezegd, maar ik moest het voor de zekerheid toch nog een laatste keer zeggen terwijl ik de poort openduwde.

Alice stommelde over de kasseien en verdween zonder een woord in de richting van de tv. Ik wilde haar terugroepen, maar ik beet op mijn tong en deed het dan toch niet. Ik kon vandaag niet nog een drama aan.

Ik gooide mijn tas op de stenen en wierp mezelf in een terrasstoel. Hij was nog gloeiend heet van de zon die nu pas wat begon te minderen. Mijn billen brandden. Ik had de fut niet om mezelf overeind te hijsen. Mijn gsm was uit de tas gevallen. Ik overwoog de telefoon een trap te geven, de verdoemenis in. Dan kreeg ik geen vervelende berichtjes of lastige telefoontjes meer.

Denk je dat je weg kan vluchten, daar op je berg in Frankrijk?
Vluchten kan niet.

Dat was er vandaag op mijn scherm verschenen.

Ik ben niet bang voor je.

Ik wilde het zo graag antwoorden, maar het was niet waar. En dat wisten we allebei.

Binnen begon Alice te huilen. Ik kneep mijn ogen dicht. Was ze gevallen en hilde ze omdat ze pijn had? Of had ze zich gerealiseerd dat ze chips wilde die ze niet zou krijgen? Zou ze die echt niet krijgen? Ik duwde mijn handen in mijn

ogen en geeuwde. Ik was al wakker van halfvijf. Toen had Alice naast mijn bed gestaan. Brullend. Er zat een dier op haar kussen. Ook nadat ik de kever buiten had gezet, wilde ze niet meer in haar eigen bed slapen. 'Het kan terugkomen, mama! En dan gaat het mij bijten!'

De angsten van mijn dochter, ik wilde ze geen eten geven en toch bleek ik ze te voeden, keer op keer. Waarom werd het anders alleen maar erger?

Mijn gsm rinkelde. Ik hees mezelf uit de stoel, nam op en begon te huilen nog voor Jorge ook maar een woord gezegd had.

'Lea. Lea. Haal adem. Blijven ademen, schat. Het is oké.'

'Het is helemaal niet oké!' Ik huilde met lange uithalen nu. Het kwam van in mijn buik, het maakte dat mijn hele lijf schudde. 'Ik weet niet meer wat ik moet doen! Wat moet ik doen, Jorge?'

'Je doet niks tot je weer weet wat je moet doen.'

Hoelang was het geleden dat ik hem dat zinnetje nog had horen zeggen? Ik glimlachte. 'Dat zou wel eens heel lang kunnen duren.'

'Dan duurt het heel lang. Je hebt tijd, Lea. Je hebt alle tijd van de wereld.'

'Ik ben bang.'

Het bleef even stil.

'Dat is oké.'

'Je gaat niet zeggen dat ik niet bang mag zijn?'

'Ga je dan minder bang zijn?'

Ik lachte nu. Zocht vergeefs naar een zakdoek. 'Alice was zo verschrikkelijk vervelend vandaag.'

'Wat is er gebeurd?'

'Ze raakte Apie kwijt. Alweer. In Vaison-la-Romaine. We hebben twee uur door de stad gelopen op zoek naar hem. Ik had geen idee waar ze het ding had achtergelaten. Ze was hem laatst op de markt in L'Isle-sur-la-Sorgue ook al vergeten. Ik

moet haar verbieden om hem nog mee te nemen, ik weet het.'

'Je moet helemaal overstuur geweest zijn.'

'Alice was helemaal overstuur! Je weet wat je je daarbij kan voorstellen: drama, drama, drama. Tranen. Gillen. Eisen dat Apie nu meteen terugkomt, kwaad zijn op mij omdat ik Apie niet teruggeef. Op de grond gaan liggen. Stampen. Ik begon er op den duur zelf kwaad van te worden. Ik ging ook roepen. Ik weet dat dat niet oké is, maar ik kon niet meer. De mensen keken naar ons. Ik schaamde me dood. Iedereen kon zien wat voor slechte moeder ik ben.'

'Je bent geen slechte moeder, Lea. Dat weet je.'

'Weet ik dat?'

'Je bent geen slechte moeder. Ik weet dat.'

'Maar weet Alice het ook?'

'Natuurlijk. Je bent haar moeder. Dat maakt je de beste moeder die er is.'

'Dat is maar een vreemde redenering.'

'Het is de juiste redenering.'

'Nu klink je net als Alice.'

'Daarom. Ik weet zeker dat Alice hetzelfde zou denken.'

Ik liet mezelf tegen het muurtje van het terras zakken. Mijn knieën opgetrokken tot onder mijn kin, mijn vrije arm rond die knieën geslagen. Ik voelde mijn buik tegen mijn benen drukken. In en uit. Steeds langzamer.

'Ik mis je.'

'Ik mis je ook.'

Ik begon opnieuw te huilen. Het was anders huilen deze keer. Minder wanhopig. Minder snijdend. Dit was een zachtere, constantere pijn. Een leed dat vertrouwd was. Ik hoorde Jorge ademen aan de andere kant van de lijn. Af en toe bromde hij iets.

Ruim tien minuten later kon ik eindelijk weer een verstaanbare zin produceren. 'Soms wilde ik dat we opnieuw konden beginnen.'

‘Mocht dat kunnen.’ De pijn klonk door in Jorge’s stem.

Ik had geen tranen meer.

‘Geef iedereen daar een knuffel van me, wil je? Apie ook.’

‘Doe ik.’

Met de telefoon tegen mijn borst geklemd bleef ik zitten tot Alice naar buiten stormde met de boodschap dat ze honger had. Heel veel. Heel dringend.

‘Honger van gisteren eigenlijk al, mama!’

‘Philippe.’ Ik knikte naar de man die op zijn hurken tussen de lavendel zat en deed alsof hij daar heel druk bezig was. Wat hij in godsnaam tussen die lavendel deed, ik wilde het niet weten. Ik aarzelde even, maar draaide me dan terug om naar binnen. Vandaag zou ik ontbijten op het dakterras, ook al was daar nu nog geen zon en betekende dit dat ik alles twee trappen op moest dragen. Liever dat, dan hier onder de spiedende ogen van Philippe mijn croissant door mijn keel duwen.

‘Hij is oud, Lea. En alleen. Wij helpen hem. Hij helpt ons.’ Mama was onverbiddelijk geweest toen ik Philippe gisteren opnieuw ter sprake bracht. Zelfs toen ik haar vertelde dat ik het gevoel had dat hij me achtervolgde en in de gaten hield.

‘Het lijkt alsof hij me hier in huis wil opsluiten!’

‘Lea, ik weet zeker dat hij het niet zo bedoelt. Toen papa en ik in maart allebei tegelijk ziek waren, heeft hij een hele week boodschappen voor ons gedaan. En gekookt. Hij is zorgzaam.’

‘Hoe bedoelt hij het dan wel? Hij bemoeit zich graag met andermans zaken. Hij vindt dat hij het best weet hoe de dingen moeten gaan. Je kan dat zorgzaam noemen, veronderstel ik.’

Mama had een lok haar rond haar vinger gedraaid. ‘Wij zijn hier niet altijd. Philippe wel. Als hij vorige winter niet had gezien dat er een leiding was gesprongen, was de ellende niet te overzien geweest.’

‘Ik kan je helpen! Ik ben hier nu.’

‘Je kan me helpen door Philippe te laten helpen.’

Ik dacht dat ik hier was zodat jij mij kon helpen. En Philippe helpt me helemaal niet, integendeel. Ik proefde de woorden, maar

sprak ze niet uit. In plaats daarvan zei ik: 'Hij kijkt zo vreemd. En hij doet alsof alles hier van hem is.'

'Hij woont hier al bijna zijn hele leven, alles is hier ook van hem.'

'Je weet best wat ik bedoel!'

'Hij is wat zonderling, dat weet ik ook, Lea. Maar hij meent het goed. Dat is belangrijk.'

'Als jij het zegt.'

'Ik ga hier niet over discussiëren, Lea. Jij wil ook niet dat ik me met jouw huishouden bemoei, toch?'

Alsof je dat niet doet! Ik had ook die woorden ingeslikt.

En ik slikte opnieuw nu ik hier voor het raam Philippe stond te bespieden. Hij zat nog altijd gehurkt tussen de laven-del. Misschien raakte hij niet meer overeind. Hij stak zijn hand op en zwaaide. Ik aarzelde, maar zwaaide dan schaapachtig terug. Ik vulde een groot glas met sinaasappelsap, stopte de croissant tussen mijn tanden en een boek onder mijn arm en klom naar het dakterras.

Ik had net twee hoofdstukken gelezen toen ik Alice hoorde roepen. Daar ging mijn rustige ochtend! Sinds kort had Alice geleerd hoe ze moest uitslapen, een gewoonte die ik graag aanmoedigde. Maar vandaag mocht het blijkbaar niet zijn.

Ik gooide mijn boek neer en liep naar de trap. 'Ik kom er-aan!'

Ik bleef staan op de bovenste trede. 'Philippe. Wat doe jij hier?'

'Ik zoek plakband.'

In drie stappen was ik bij het bureau, waar Philippe net nog stond. Mijn schetsboek lag open. Ik was er zeker van dat ik dat gisterenavond dicht had gedaan.

'Heb je je telefoon nodig om plakband te zoeken?' Ik knikte naar het toestel in Philippes handen. Hij stopte het snel in zijn achterzak. Had hij foto's genomen van mijn schetsen? Waar-om zou hij dat doen?

Ik klapte het schetsboek dicht. 'Philippe, ik wil niet dat je in huis komt. En al helemaal niet dat je tussen mijn spullen rommelt.'

'Ik zocht alleen maar plakband om de windmolen te repareren.'

We keken allebei naar het windmolentje in zijn hand. Het had de vorm van een bij en stond al sinds jaar en dag tussen de lavendel. Ik had het ooit aan zee gekocht en hier tussen de lavendel achtergelaten. Het stokje was nu gebroken.

Ik trok een la open en gaf Philippe het plakband. Zijn vingers streken even langs de mijne. Ik trok zo snel terug dat het plakband door de lucht tolde. Philippe ving het keurig op en begon het rond het stokje te wikkelen.

'Zet hem maar snel terug in de tuin, *waar hij hoort*.'

Philippe's glimlach was al even traag als zijn stap. Hij wankelde bij het trapje. Automatisch stak ik mijn hand uit. Eeltige vingers sloten zich met verrassend veel kracht om mijn pols. Ze streken even over de brede armbanden die ik sinds een halfjaar rond beide polsen droeg. Alice brulde ondertussen.

'Ik moet gaan, Philippe.'

Tergend langzaam vouwden de vingers zich open. Ondanks de hitte stond ik te klappertanden.

Zodra Philippe naar buiten was, draaide ik de deur in het slot en vluchtte naar Alice.

‘Wat vind jij van Philippe?’

‘Wat zou ik van Philippe moeten vinden?’ Emilie keek met een half oog op van de taart die ze aan het aansnijden was. De geur van chocolade en rood fruit dreef me tegemoet. Mijn speekselklieren ontwaakten.

‘Hij is overal dit jaar. Er is geen ontsnappen aan hem.’

Emilie snoof. ‘Aan Philippe valt nooit te ontsnappen.’

‘Ik vind hem eng.’ Ik bestudeerde Emilie. Zou ze beginnen te lachen nu? Het kon. Ik hoopte van niet.

Emilie keek nu echt op van de taart. Terwijl ze haar vingers aflikte, liet ze zich tegenover me op een stoel zakken. ‘Vroeger vond ik hem eng. Als klein kind. Hij wilde altijd een zoen en ik moest op zijn schoot gaan zitten. Ik had ouders die niet begrepen dat ik dat niet wilde. Nu denk ik: zielige oude man. Want dat is hij, toch?’

‘Wat als hij een zielige, gevaarlijke, oude man is?’

Emilie bestudeerde me. ‘Is er iets dat je niet zegt?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik heb vast te veel verbeelding. En te weinig slaap. Ik heb slaap nodig.’

‘Chocoladetaart, dat heb je nodig. De beste die je kan bedenken.’ Emilie duwde een groot stuk mijn kant op.

‘Tijd om te gaan slapen, Alice.’

‘Ik wil niet! Ik ben niet moe!’ Alice zwaaide wild heen en weer met haar armen en benen. Ze stampte tegen het dunne laken waarmee ik haar probeerde toe te dekken.

‘Ik ben wel moe!’ Ik nam de kandelaar die mama vanmorgen had teruggezet. Al dagen verhuisde het ding van de ene kamer naar de andere. Elke avond als ik Alice in bed stopte, zette ik de kandelaar op het bureau. Elke ochtend zette mama het ding weer in Alice’ slaapkamer. We zeiden er niks over, daar waren we allebei te koppig voor. Ik begreep niet waarom mama zo kinderachtig vasthield aan haar principes. Mijn grootmoeder was dood, wat kon het haar schelen waar de kandelaar stond? Alice leefde en dat wilde ik graag zo houden. Dat ging makkelijker als die kandelaar niet naast haar hoofd stond.

‘Apie!’ Alice keek paniekerig om zich heen.

Ik viste de aap van de grond en stopte hem bij mijn dochter onder het laken.

‘Ik ben nog altijd niet moe, mama.’

Ik onderdrukte een zucht.

‘Misschien moet jij slapen, als je zo moe bent?’ Alice keek me sluw aan en schoof helemaal op naar de rand van het bed, zodat ik erbij kon.

Ik aarzelde even, maar gleed dan naast mijn dochter het bed in. Ik werd meteen gevangen in een kluwen van knokige armen en benen.

Alice’ tandpasta-adem blies langs mijn oor. ‘Jij bent de liefste mama van de hele wereld!’

‘Jij bent de liefste dochter van de hele wereld!’ antwoordde ik automatisch. Ik voelde mijn ogen zwaarder worden.

Alice was nu pas goed op dreef en vertelde honderduit. Af en toe porde ze een plakkerig vingertje in mijn ribben. ‘Mama, wel wakker blijven!’

Op het gebabbel van mijn dochter dreef ik weg in een droom over ijs en taart en grote glazen limonade.

Ik werd wakker van een droge, warme hand die langs mijn wang streek. Mama hing over het bed, haar tranen drupten op het laken dat ze stevig tot onder mijn kin trok. Ik wilde haar vragen waarom ze huilde, maar ik was te moe. Ik kon me alleen maar omdraaien, het laken nog iets hoger trekken en verder slapen.

‘Lea.’

‘Jorge.’

‘Hoe gaat het?’

‘Hoe denk je dat het gaat?’

‘Je tekent, heb ik gehoord.’

Wie had hem dat verteld? Mama? Philippe? Mama én Philippe? Zou Philippe de vorige keer dat ik hem binnen betrapte foto’s hebben genomen van mijn tekeningen voor Jorge?

‘Je hoort van alles. Maar je lijkt me nooit te horen als ik zeg dat je me met rust moet laten.’ Mijn toon was bits.

‘De granola was op vanmorgen.’

Ik zweeg en schudde mijn hoofd. Ik wist best wat Jorge aan het doen was en het zou niet werken, maar natuurlijk werkte het wel. Jorge hechtte veel belang aan eten. Aan tafel konden mama en hij elkaar altijd vinden. Bij ons in de buurt was een winkeltje met heerlijke granola, gemaakt door een vrouw met de venijnigste tong die je kon bedenken. Ze had het winkeltje als liefhebberij. Het was maar twee voormiddagen per week geopend en als je gezicht haar niet aanstond, was ze uitverkocht. Jorge’s gezicht stond haar niet aan. Ze had een zwak voor Alice, nadat Alice haar een keer spontaan een snoepje had aangeboden. Een keer in de maand gingen Alice en ik een voorraad granola inslaan. Vaker kon ik het vitriool ook niet aan.

‘De supermarkt staat vol granola, Jorge.’

‘Maar niet de granola die ik wil.’

‘Je kan niet altijd krijgen wat je wil.’

‘Ik weet dat, Lea.’

Ik keek naar mama, die in een tuinzetel een boek las. Ik

keek naar Alice, die aan mama's voeten aan het spelen was met Apie. Jorge vroeg nooit naar Alice. Alice vroeg nooit naar Jorge. Dat betekende van alles waarover ik liever niet te hard wilde nadenken. Voor een keer was ik blij met de stroop in mijn hoofd.

Ik hoorde geroep op de achtergrond. Geruis. Jorge die zijn hand op de telefoon legde.

'Wat is daar allemaal aan de hand?'

'Niks.'

Ik rechte mijn rug. 'Zet je camera eens aan?'

'Waarom?'

'Toon me de lege bokaal granola. Misschien krijg ik dan echt medelijden met je.'

'Ik hoef je medelijden niet. En ik ben niet thuis op dit moment.'

'Zet je camera gewoon aan.'

'Komaan, Lea.'

'Wat? Is het zo moeilijk om te doen wat ik je vraag? Voor een keer?'

'Ik vraag je ook van alles.'

'Dag, Jorge.'

Ik hing op en klemde de telefoon tegen mijn borst terwijl ik naar mama en Alice keek. Dan keek ik naar het golvende groen, het nobele paars, het bruin en het grijs en al die andere kleurschakeringen die de Provence tot een van de mooiste plekken ter wereld maakten.

Jorge was hier. Ik wist het nu zeker. Dat geroep dat ik daar-net hoorde, dat was Frans. Dat voortdurende bellen was alleen maar een afleidingsmanoeuvre. Jorge wilde dat ik dacht dat hij in België zat, maar hij was hier in Frankrijk. Ik had een levendige verbeelding, dat wist ik. Maar er was ook zoiets als buikgevoel. Gezond verstand. Logica. Jorge was hier in Crestet om mij in de gaten te houden en God weet wat nog te doen.

'Alles in orde?' Mama keek op van haar boek.

Ik dwong mijn lippen in een lach en liep op mama en Alice toe. 'Alles in orde. Niks wat ik niet aankan, mama.'

'Jij kan alles aan, schat. Als je het zelf maar gelooft.' Mama kwam overeind en klopte in het voorbijgaan op mijn arm.

'Wijn?'

'Wijn!'

‘Zullen we naar Atlantis gaan?’

‘Hè?’ Verward staarde ik Jorge aan. Ik was midden in een betoog over waarom Guy zo’n ongelooflijke zak was. Waarom hij het helemaal niet verdiende om leiding te geven. Waarom ik zijn loon zou moeten krijgen. En zijn ballen ook liefst, als bonus. Op sterkwater, dobberend in een bokaal.

‘Zullen we naar Atlantis gaan?’ herhaalde Jorge zijn vraag terwijl hij vooroverboog en het haar uit mijn gezicht streek.

Ik kneep mijn ogen toe.

Jorge’s handen kneedden mijn voeten. Ik kon me bijna voorstellen dat het zeewater was dat over mijn voeten golfde. ‘We gaan terug naar dat ene tentje, met die overheerlijke pizza, op het strand.’

‘Zeker,’ bromde Jorge in mijn oor.

‘En deze keer hebben we voldoende geld om ook een keer in een hotel te overnachten.’

‘Minstens.’

Jorge’s handen gleden langzaam van mijn voeten over mijn kuiten naar boven. Heel even overwoog ik me los te rukken. Zag ik de strijk die uit de wasmand pulde. Het aanrecht waar het eten van gisteren nog op stond. Jorge’s handen kropen hoger.

Ik voelde iets in mijn binnenste verschuiven. ‘Laten we naar Atlantis gaan.’

Ik kwam deze net weer tegen en dacht dat je hem misschien wel graag wilde hebben. Ik hoop dat ik juist denk. Liefs, Heidi.

Ik keek naar de foto van Alice die op mijn scherm verscheen. Hij was genomen op Heidi's verjaardagsfeest vorig jaar. Alice stuitte op de trampoline. De foto toonde haar toen ze net omhoogsprong, met uitwaaijend haar en armen als vleugels. Ze leek een kruising tussen een engel en een roofvogel. De foto vatte haar precies.

Ik stuurde een hartje terug en zag drie puntjes verschijnen. Heidi dacht na over een antwoord.

Hoe gaat het?

Hoe dacht Heidi dat het ging?

Goed.

Ik hoorde dat je op de wachtlijst staat bij Vanessa Bieltens. Zij is echt heel goed in situaties zoals die van jullie! Veel succes! (Ik hoop dat ik dat in dit geval mag zeggen?)

Ik googelde Vanessa Bieltens. Een systeemtherapeut. Ik had nog nooit van het mens gehoord. Wat zou ik bij haar op de wachtlijst staan? Mijn voorhoofd rimpelde. Wedden dat dit weer uit Jorge's koker kwam? Wat dacht hij zo te bereiken? Buiten me voor gek zetten bij anderen, dan. *Als Lea weer gezond en normaal is, dan denkt ze niet meer aan scheiden. Werkelijk?*

Ik geniet van de Franse zon, die helpt bij alles!

Dat stuurde ik uiteindelijk terug. Daarna legde ik mijn telefoon aan de kant en probeerde ik de stroop die alweer opkwam in mijn hoofd terug te dwingen. Ik moest nadenken. Wat voor verhalen werden er verteld? Over mij, over Jorge, over ons? Was het hoog tijd om van deze Franse berg te komen en het echte leven onder ogen te komen? Of was dit leven hierboven net de essentie die ik met alles wat ik in me had moest beschermen?

Alice kwam op me toegelopen en nam mijn rechterbeen in een bankschroef terwijl ze haar neus in mijn buik begroef. 'Mama! Je bent de allerliefste mama van de hele wereld!'

'Dag, lieve schat.'

'Je bent ook mijn enige mama op de hele wereld,' vervolgde mijn dochter met haar onweerlegbare logica.

'Dus ik ben ook de vervelendste mama?'

Alice rimpelde haar neus. 'Soms?'

'En als ik je nu een heel dikke knuffel geef?'

'Dan ben je de liefste!'

Ik begroef mijn neus in de krullen van mijn dochter. Ik was niet alleen. Dat mocht ik nooit vergeten.

'Mama, je knijpt! Dat doet pijn!'

Ik liet mijn dochter los en zag hoe ze weghuppelde over het terras, op zoek naar de slak die ze gisteren onder de lavendel vond. Ze zong terwijl ze over de stenen vloog. *Tu es le nombril du monde...*

Er waren zoveel verhalen om te vertellen waarvan de mensen niet eens een flauw benul hadden.

Zwaailichten verschijnen in mijn achteruitkijkspiegel. Mijn hele lijf verstrakt. Het zal toch niet... Ik ga trager rijden, houd mijn voet behoedzaam op het gaspedaal. De sirenes rijden voorbij. Het is geen politieauto, maar een ziekenwagen. Het snerpen blijft in mijn hoofd klinken. Ik werp nog een blik op de achterbank, op mijn slapende dochter. Alles is oké. Alles is oké.

Het blauw van de sirenes legt een filter die niet wil verdwijnen, hoe hard ik ook met mijn ogen knipper.

Ik zie het filter niet voor het eerst. Het maakt alles blauw, grijs en onomkeerbaar. Dat vooral. Het is een filter dat een onherroepelijke voor en na met zich meebrengt. Ik voel de stroop opkomen, maar ze kan de geluiden in mijn hoofd niet wegdrukken. Voeten in zware leren schoenen bonken over de kasseien. Gekrijs galmt door smalle straatjes, overstijgt daken. Ergens krast een vogel. Het zweet loopt over mijn voorhoofd, mijn nek, mijn rug. De mensen deinen rond me.

Bevelen worden geschreeuwd. Kort en luid.

'Meer zuurstof!'

'Aan de kant!'

'Waar blijft de dokter?'

Ik dwing mezelf mijn ogen open te houden en te focussen op de weg. Mijn tong tintelt. Mijn vingers branden. Ik proef bloed en hoe hard ik ook slik, de smaak verdwijnt niet.

‘Het is niet eerlijk, mama!’

‘Dat mag je vinden, schat.’

‘Het *is* niet eerlijk. Dat vind ik niet. Het is zo!’ Alice stormde weg. Wellicht op zoek naar haar grootmoeder. Iemand die haar gelijk zou geven. Een paar seconden later stond ze in de tuin te brullen: ‘Ik mag geen filmpje kijken van mijn mama. En ze is zelf de hele tijd op haar gsm bezig!’

‘Je hebt vandaag al vijf filmpjes gekeken,’ mompelde ik. Ik riep: ‘Je kan tekenen, Alice. Of een spelletje spelen.’

‘Ik wil niet tekenen. En spelletjes zijn dom.’

Gisteren noemde ze Uno nog haar lievelingsbezigheid. Ik zuchtte en leunde met mijn voorhoofd tegen het glas van de buitendeur. Ik keek naar mijn dochter, die driftig heen en weer stampte over het terras. Ze was op blote voeten. De stenen waren al flink opgewarmd in de zon, die ook om tien uur ’s ochtends al veel te hard brandde. Ze kon letterlijk niet stil blijven staan, want dat deed te veel pijn.

‘Ik ga weg! Je gaat me missen! Je gaat je dochter missen, mama, als ik weg ben.’

‘Ik zou je heel hard missen, schat. Ik wil niet dat je weggaat.’

‘En toch ga ik weg.’ Alice keek triomfantelijk. ‘Jij bent niet lief. Ik blijf niet.’

‘Dat zou ik heel erg vinden.’

‘Dan moet je maar lief zijn. Als je lief bent, dan blijf ik.’ Alice keek me onderzoekend aan nu.

Ik keek terug. We wisten allebei wat ze met ‘lief’ bedoelde. Ik zou niet lief zijn, nu. Ook dat wisten we allebei.

‘Kom hier, schat. Dan gaan we samen Uno spelen!’

‘Ik wil geen Uno spelen! Ik wil een filmpje kijken en jij

bent niet lief want jij laat me niet kijken.' Vastberaden marcheerde mijn dochter naar de poort. Nog even en ze liep zo de straat op.

Ook al was dit een ritueel dat ik ondertussen kende, het deed nog elke keer pijn om Alice te zien vertrekken. Ook al hield ik mezelf telkens voor: ze komt terug. Ze komt altijd weer terug.

Alice trok aan de poort. Ik voelde mezelf wankelen.

'Lea, kan je even komen helpen?' Mama verscheen aan de poort, haar armen vol boodschappen. De kersen en aardbeien glansden. De geur van versgebakken cake dreef mijn neus binnen. 'Alles in orde?'

Ik glimlachte en liep naar de poort, terwijl Alice snel een paar stappen achteruit zette.

'Je komt op het perfecte moment, mama. Alsof het zo moest zijn.'

Ik viel. Ik besepte het voor het gebeurde, maar ik kon het niet meer tegenhouden. Ik kon alleen maar mijn handen uitstrekken om het ergste van de klap op te vangen, voor ik languit op de stenen belandde.

‘Lea!’ Mama’s ongeruste hoofd verscheen tussen de mensen die ietwat verbouwereerd naar me stonden te kijken. Ik haakte mijn voet los van de boodschappentas waarachter ik was blijven hangen. Het plastic was doorgescheurd. Tomaten en aubergines rolden over het marktplein. Voeten van mensen die niet de tijd hadden om te kijken, laat staan stil te staan, passeerden mij rakelings en pletten en passant de gevallen groenten.

Ik weigerde de hand die me werd toegestoken en krabbelde zelf overeind. Mijn handpalmen brandden. Mijn knieën gilden van de pijn. Ik klemde mijn tanden op elkaar.

‘Je telefoon.’ Mama nam het toestel van de grond.

Ik griste hem onmiddellijk uit haar handen, voor ze het bericht kon zien dat op het startscherm stond te blinken.

‘Lea, wat is er aan de hand?’ Mama wachtte mijn antwoord niet af. In rad Frans begon ze met de vrouw te praten van wie de boodschappen nu verspreid lagen over het marktplein. Mama maakte verzoenende gebaren, greep in haar handtas naar geld en duwde het boeket bloemen dat ze daarnet voor zichzelf had gekocht erbovenop. Ik kon het alleen maar registreren.

Mama greep mijn arm en ik liet me van het marktplein voeren. Minutenlang liepen we, tot mama een plekje vond om te zitten in de schaduw. Ik liet me zonder meer op het bankje zetten.

‘Lea.’ Mama’s stem wiebelde tussen een woede-uitbarsting

en een huilbui. Ik herkende de emoties, want ik wankelde er zelf ook tussen.

‘Dat was Jorge.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Jorge liep daarnet over de markt. Hij is hier! Ik ben er zeker van!’

‘Lea, je ziet dingen die er niet zijn. Jorge is in België.’

‘Dat probeert hij iedereen wijs te maken. Maar hij is hier! Hij houdt me in de gaten. Hij stalkt me.’

‘Lea. Lea! Hoor je jezelf? Jorge zou heel graag hier bij je zijn. Maar jij wil dat niet en dat respecteert hij.’

‘Hij wil alleen maar naar hier komen om mij te overtuigen van zijn gelijk.’

‘Misschien wil hij naar hier komen omdat hij om je geeft.’

Ik sloot mijn rechterhand rond de armband om mijn linkerpols.

‘Jij bent degene die wil scheiden, Lea! Als we al eens konden praten over waarom je dat wil!’ Mama had gekozen. Het werd de woede-uitbarsting.

Van de weeromstuit koos ik voor de huilbui. Met lange uithalen. Het gierde door de straten. ‘Ik wil gewoon dat alles weer is zoals het was.’

‘Een mens kan alleen maar vooruit leven, schat. Hoe jammer dat soms ook is.’

Ik draaide mijn hoofd en sloot mijn oren. Dit was een preek die ik kende. Een gesprek dat ik de voorbije dagen al te vaak met mama had gevoerd. Mama die misschien veel wist, maar niet alles.

Terwijl mama verder praatte, speurde ik de mensen af. Die donkere haren, dat rode shirt, die zelfverzekerde loop. Ik was er zeker van dat Jorge hier was.

‘Ik moet gaan, mama!’

‘Lea, heb je wel iets gehoord van wat ik zei? Wanneer ga je eindelijk naar me luisteren?’

‘Nu niet, mama. Nu niet.’ Ik wrong me tussen de mensen door, op zoek naar het rode shirt. Waar was Jorge gebleven?

Toen ik het zoeken uiteindelijk opgaf en terugliep naar de auto, was die verdwenen. Mama was zonder mij naar huis gereden.

‘Dit is een zalige wijn!’ Ik nam nog een slok om mijn woorden te benadrukken.

Emilie knikte terwijl ze mijn glas bijvulde.

Ik bukte me om Zorro te aaien, hij was me gevolgd en sprong nu schaamteloos op de tafel.

‘Kom hier, dan krijg jij ook iets.’ Emilie kwam terug met een bakje room.

Ik schudde mijn hoofd afkeurend. ‘Geen wonder dat die kat zo dik is.’

‘Op de zomer!’ Emilie tikte haar glas tegen het mijne.

‘Hij is al half om.’

‘Er volgt nog een helft,’ verbeterde Emilie.

‘Maar niet in Crestet.’

‘Nee?’

‘Het is tijd dat ik terug naar huis ga. Denk ik. Ik moet de werkelijkheid weer onder ogen zien, of zoiets.’

‘Jorge onder ogen zien.’

‘Ook.’ Ik nam nog een slok. Zorro slobberde zijn bakje leeg. ‘Ik dacht dat ik hier kon herbronnen.’ Ik tekende de aanhalings-tekens rond het laatste woord in de lucht. ‘Maar ook hier heb ik het gevoel dat mensen me aanstaren alsof ik paars haar heb of zo. Of een vlek op mijn voorhoofd waarvan ik niks afweet.’

‘Je hebt geen paars haar.’

‘Ik weet dat, maar de andere mensen duidelijk niet.’

‘Wat maakt het uit wat de andere mensen weten?’

‘Het zou niks moeten uitmaken.’

Emilie hief haar glas opnieuw op. ‘Laten we daar dan op klinken.’

Ik staarde naar mijn Facebookprofiel. Ik had de pagina niet mogen openklikken. Al helemaal niet vandaag. Ik kon de herinnering waarop Mark Zuckerberg me vandaag trakteerde niet wegklikken, ook al zou ik dat eigenlijk gewoon moeten doen.

Mama nam mijn telefoon voorzichtig uit mijn handen. Ze keek naar het beeld van een jaar geleden. Jorge en ik, hier, boven op de berg. We waren allebei opgekleed, want we gingen uit eten. Mama en papa verzorgden de oppasservice. Wij gingen overnachten op hotel om te vieren dat we zeven jaar getrouwd waren. Onze ogen straalden. Onze benen, onze vingers, onze armen. Alles was verstrengeld. Zelfs onze haren werden door de wind in elkaar gewikkeld.

Ik strekte mijn vingers uit. Het voelde alsof ik een deel van mezelf verloren was. Het voelde niet zo. Het was zo. Ik was niet langer Jorge's vrouw. Ik was niet langer Lea van de lay-out. Wie was ik dan nog wel?

'Lea toch. Kom hier.' Mama liet zich naast me neerzakken op het terras.

Ik probeerde niet meer om te stoppen met huilen.

'Stil maar, sst maar.' Mama wreef met grote, cirkelvormige bewegingen over mijn rug. 'Je bent hier, schat. En ik ben bij je.' 'Jij bent Jorge niet.'

'Nee, ik ben Jorge niet.'

'Ik mis Jorge.'

Dat waren de woorden die ik nooit zou zeggen. De woorden die ik nooit wilde zeggen. Ik snoof en slikte. Wat gezegd was, was gezegd.

Mama zweeg. Ze bleef over mijn rug wrijven, zo stevig dat ik heen en weer schoof op het terras.

Dan zei ze: 'Natuurlijk mis je hem. Hij maakte zoveel jaren een groot deel uit van je leven. Het zou maar vreemd zijn mocht je hem niet missen.'

'Hoeveel boeken over rouw en verlies heb je gelezen om te weten wat je nu moet zeggen?' Ik wreef met mijn onderarm over mijn gezicht.

Mama grinnikte. 'Een stuk of tien, minstens.'

'Hielpen ze?'

'Ik wil je graag helpen. Ik wil je laten voelen dat ik hier ben. Voor jou.'

We staarden allebei naar mama's hand, die van mijn rug naar mijn schouder was gegleden. Er liep een rilling door, alsof de hand weg wilde, maar niet mocht.

'Misschien kan je mij niet helpen.'

'Ik kan het in elk geval proberen, Lea. Laat het me proberen.'

'*There is no try,*' echode ik Yoda. Ik wilde dat mama me tegensprak, maar dat deed ze niet. In plaats daarvan begon ze zelf ook te huilen.

'Zie ons hier nu zitten,' mompelde mama uiteindelijk.

En ik keek. Ik keek écht. Naar de diepe rimpels rond mama's ogen. Haar mond was smal geworden. Haar blik doffer. Mama leek plots tien jaar ouder te zijn. Of was het tien jaar geleden dat ik haar nog eens goed had bekeken?

Mama kneep nog een laatste keer in mijn schouder voor ze moeizaam overeind krabbelde. 'Ik moet mijn taart uit de oven halen.'

Ik keek mama na terwijl ze naar binnen verdween om daar chaos op te ruimen die er niet was. Ik kon het haar niet kwalijk nemen. De chaos die ik was, was veel te groot om aan te beginnen.

Ik had Jorge gebeld en hem de vraag gesteld voor ik er erg in had.

Hoelang was het geleden dat een van ons beiden de vraag nog had gesteld? Deze keer ging het niet om overspoeld worden door werk of te veel familie die gezien moest worden op te korte tijd. Het had niet al dagen achter elkaar geregend. Hier was geen buurvrouw die bleef zeuren over de brievenbus. We hadden ook geen excuus nodig voor een citytrip.

‘Zullen we naar Atlantis gaan?’

‘Lea.’ Jorge’s stem klonk onduidelijk aan de andere kant van de lijn. Gesmoord. Alsof hij naar adem hapte, maar die niet kreeg.

‘Zullen we naar Atlantis gaan?’ herhaalde ik.

Het bleef stil aan de andere kant van de lijn. Veel te lang.

‘Jorge? Ben je daar nog?’

De stilte bleef duren. Ik voelde me dwaas, plots. Wat had me bezielde om hem te bellen?

‘Vergeet het ook maar, Jorge. Vergeet dat ik de vraag gesteld heb. Natuurlijk gaan we niet naar Atlantis.’ Ik gooide de telefoon op tafel en stormde naar het dakterras. Buiten adem leunde ik tegen de muur. Ik dwong mezelf de daken te tellen.

Ik zou nooit meer naar Atlantis gaan.

‘Ik kan het niet! Niet meer!’

Op mijn blote voeten sloop ik voorzichtig dichterbij. Mama was in de keuken aan het bellen. Ze praatte altijd veel te luid als ze telefoneerde. Alsof de persoon aan de andere kant van de lijn haar anders onmogelijk kon horen. Maar nu praatte ze niet gewoon luid. Ze was kwaad. En ze wilde duidelijk dat de persoon aan de andere kant dat ook wist.

‘Je kan dit niet van mij blijven vragen.’

‘...’

‘Natuurlijk weet ik dat.’

‘...’

‘Natuurlijk vind ik dat erg. Hoe durf je zelfs maar te denken dat ik dat niet erg zou vinden!’ Mama beende heen en weer langs het keukenblad.

Ik drukte mezelf tegen de muur. Als ze nu mijn kant op keek, zou ze me kunnen zien. En dat leek me geen goed idee. Tegelijkertijd wilde ik nog dichterbij komen. Ik wilde kunnen horen wat de persoon aan de andere kant van de lijn zei.

‘Je mag het niet voor haar blijven verzwijgen. Het is gruwelijk!’ Mama hilde nu.

Ik probeerde mezelf in de muur te drukken. Dit ging over mij. Over wie zou het anders gaan? Wie verzweg wat voor mij? En gruwelijk. Normaal gesproken was mama zuinig met haar adjectieven. Er moest heel wat gebeuren voor zij iets gruwelijk vond.

‘...’

‘Waarmee ga je dreigen? Waarmee kan je nog meer dreigen?’ Mama lachte nu, half hysterisch, door haar tranen heen. ‘Erik zou nooit toestemmen. Nooit.’

‘...’

Mama's mond werd een streep. Haar neus versmalde. Haar ogen werden spleetjes. Haar hele gezicht veranderde in lijnen. ‘Nee, Jorge, ze neemt haar medicijnen nog altijd niet.’

Ik duwde mezelf van de muur en haastte me naar mijn slaapkamer. Ik stopte mijn hoofd in het kussen, onder het kussen. Vervolgens ging ik rechtop zitten en ik kneep mezelf, tot ik een rode plek op mijn arm zag verschijnen. Het deed gemeen pijn. Dit was echt. Ik verbeeldde me het niet. Ik had me het gesprek daarnet niet verbeeld. Het gesprek dat mama voerde. Met Jorge. Over mij. Waarin er gedreigd werd. Met papa? Ik had mijn vader de voorbije weken niet echt gesproken. We waren hoe dan ook geen praters. Af en toe stuurde ik een berichtje, waarop hij met een duimpje of een ‘ok’ antwoordde. Ik tikte op papa's nummer. Hoorde de telefoon overgaan.

‘Dit is de mailbox van Erik. Laat een boodschap achter na de biep!’

Peinzend staarde ik naar de plek op mijn arm, die steeds roder en groter werd.

‘Goedemorgen, Lea!’ Sacha klonk te vrolijk. Op het randje van opgewonden. ‘Blij je te horen! Ik begon bijna te denken dat je mijn telefoontjes bewust negeerde.’

Ik snoof. ‘Dat zou ik nooit doen.’

‘Nee, ik vond het van mezelf ook al een vreemde gedachte. Waarom zou mijn beste vriendin niet willen horen hoe ik gisteren een kip heb geknuffeld? En ik vond het nog leuk ook! Denk je dat Ward graag een kip als huisdier wil?’

Ik glimlachte. Ik kon het niet helpen. Ik had de beste beste vriendin die een mens zich kon indenken.

‘Kan je iets voor me doen?’ kwam ik dan ter zake.

‘Natuurlijk. Zeg maar.’

‘Weet je nog, dat kettinkje dat ik van jou heb gekregen toen je naar LA vertrok?’

‘Dat gouden met dat groene steentje?’

‘Ja, dat.’

‘Ben je me nu aan het zeggen dat het niet dagelijks om je nek hangt? Tss...’

‘Ik denk dat ik het bij Jorge heb laten liggen. Ik wil het graag terug. Kan jij het voor me ophalen?’

‘Eh...’

‘Kan je naar Jorge gaan?’

‘Oké?’

Ik negeerde de vraag in het woord. ‘Als het niet te veel gevraagd is? Om dat voor me te doen?’

‘Ik zal het doen,’ antwoordde Sacha na een poosje.

‘Denk je dat je nu meteen kan gaan?’

‘Ik kan het tijdens mijn middagpauze doen.’

‘Bel je me als je het gevonden hebt?’

‘Hoe gaat het verder met jou?’

‘Alles oké. Bel je me als je bij Jorge bent?’

‘Ik bel je.’

Ik beëindigde het gesprek en staaarde naar de paarden die beneden in het dal achter elkaar draafden. Nog drie uur. Dan belde Sacha me terug.

Om kwart over twaalf belde ik Sacha zelf. ‘En? Heb je mijn kettinkje?’

‘Nee. Jorge was niet thuis. Ik heb even overwogen het raampje van de wc in te slaan, maar dat leek me toch niet zo’n verstandig plan.’

‘Nee.’

‘Ik vermoed dat hij op zijn werk is.’

‘Kan je het vanavond nog een keer proberen?’

‘Ja.’

‘Bel je me?’

‘Ja, lieve schat. Ik bel je als ik meer nieuws heb.’

Om zeven uur belde ik Sacha terug.

‘Ik loop door het huis, Lea. Ik heb het kettinkje nog niet gevonden.’ Sacha was kort.

Ik voelde iets dat leek op opluchting en teleurstelling tegelijkertijd. ‘Ligt het niet boven op de kast in de slaapkamer? Daar legde ik het vaak. Jorge weet vast over welke plek ik het heb.’

‘Hij is er niet, dus ik kan het niet aan hem vragen.’

‘Oh?’

‘Nee. Hij had een afspraak, maar hij heeft me de code gegeven, zodat ik via de garage binnen kon om het kettinkje te halen.’

‘Dus hij is niet thuis?’

‘Nee, maar... Ah, gevonden!’ Sacha’s stem schalde triomfantelijk in mijn oor. ‘Ik stuur het morgen naar je toe.’

‘Doe dat.’

Nog lang nadat het gesprek was afgelopen, stond ik te kijken naar de zon die langzaam zakte over de paarden en de lavendel en de wespen en al het andere dat gonsde en kroop en wriemelde in en rond Crestet. De gedachten in mijn hoofd, bijvoorbeeld.

‘Hoor jij papa eigenlijk veel?’ Ik doopte, bestudeerd bedacht, mijn stokbrood in het zachtgekookte eitje dat ik net had ont-
hoofd. Tussen mijn wimpers bekeek ik mama, die nadacht over
mijn onverwachte vraag.

‘Hoe bedoel je?’

‘Gewoon. Praten jullie veel met elkaar nu hij in Oostenrijk
is? Hij is tenslotte al een poos weg. En hij is je man.’

‘We praten genoeg met elkaar.’

Ik doopte een nieuw stuk brood in de dooier. ‘Ik heb hem
gisteren en vanmorgen proberen te bellen. Hij neemt niet op.’
Tien keer had ik mijn vader ondertussen proberen te bereiken.

‘Misschien zijn ze een trektocht aan het maken.’ Mama
nam het zout, ook al had ze net zout op haar ei gestrooid.

‘En dan kan hij zijn telefoon niet opnemen?’

‘Je hebt daar niet overal bereik. Zelfs in de B&B is er niet
altijd een goed bereik.’

‘Maar hij moet toch kunnen mailen? Ze hebben toch wel
internet?’

‘Natuurlijk. Is er iets dat je papa wil zeggen? Of vragen?’

‘Ik heb hem gewoon al zo lang niet gehoord. Ik vroeg me af
hoe het met hem ging.’

‘Alles is oké met papa. Maak je geen zorgen, schat.’

‘Als je zulke antwoorden geeft, ga ik me pas zorgen maken.’

‘Wat is er?’ Emilie plaatste twee cocktails op het tafeltje voor me. Ze zagen er verrukkelijk uit.

Ik glimlachte dankbaar. Minstens drie keer per week zat ik ondertussen bij Emilie op het terras. Ik begreep steeds minder waarom we vroeger zo weinig contact hadden. Emilie was lief, slim, zorgzaam. En ze had de beste alcohol in huis. Ik stopte mijn telefoon weg. ‘Niks. Jorge blijft me bellen. Ik heb geen zin om op te nemen.’

‘Dan neem je niet op. *Good riddance*.’ Emilies Engels had een zwaar Frans accent. Ze moest de laatste twee woorden herhalen voor ik begreep wat ze bedoelde. Ze keek er samenzweerderig bij.

Ik glimlachte flauwtjes. ‘Ik zou willen dat het zo gemakkelijk was.’

‘Natuurlijk is het dat niet. Je had hele goede redenen om bij hem te zijn.’

Ik dacht aan Jorge’s handen op mijn billen. Zijn blik als ik iets grappigs had gezegd.

‘Je hebt nu ook hele goede redenen om niet meer bij hem te zijn,’ vervolgde Emilie ongenadig.

Ik staaarde naar mijn polsen. Draaide ongemakkelijk met mijn cocktail.

‘Ik heb hem nooit leuk gevonden, mocht dat helpen.’

Verbaasd keek ik op. ‘Meen je dat?’

Nu was het Emilies beurt om verbaasd te zijn. ‘Natuurlijk meen ik dat. Hij had altijd kritiek op mijn gerechten. Nooit was het goed. Te koud, te warm, te hard, te zacht, de verkeerde smaken gecombineerd...’

‘Dat was omdat hij het zo goed vond. Als hij het maar niks

vond, zou hij niks zeggen. Hij wilde je helpen om nog beter te worden.'

Emilie schudde kordaat haar hoofd. 'Hij heeft verschillende keren gerechten teruggestuurd. Luid. In een overvol restaurant. Omdat er volgens hem iets aan mankeerde.'

Ik zweeg en dronk. Ik kon me er niks van herinneren. Ik begon te begrijpen waarom Emilie en ik vroeger niet zoveel contact hadden.

‘Hallo?’ Verward knikte ik naar de grijzende man die samen met mama op het terras zat. Ik probeerde de handdoeken die uit mijn tas puilden er zo goed en zo kwaad als ik kon terug in te duwen. Ik gaf het uiteindelijk op en gooide de tas op de grond. Alice rende de trap op, naar binnen. We hadden de hele namiddag aan een rivier in de buurt gezeten en zij had duidelijk genoeg zon gehad voor vandaag.

‘Lea, kom erbij!’ Mama wenkte.

De man kwam overeind.

‘Ken je Bertrand nog?’ Mama wriemelde haar vingers zenuwachtig in elkaar.

‘De dokter?’ Ik schudde de hand die me werd aangereikt. Hij was warm en droog. Een stevige hand om te vertrouwen.

‘Is er iets dat ik moet weten?’ Ik bekeek mama van top tot teen. Was ze ziek? Zag ze er daarom zo moe uit?

‘Nee, nee. Natuurlijk niet, schat. Natuurlijk niet. Alles is prima. De dokter komt gewoon eens langs om koffie te drinken.’

Ik keek naar de absint die op de tafel stond en vroeg me af hoeveel leugens mijn moeder in die paar zinnen had weten te proppen.

‘En om van het gezelschap en het uitzicht te genieten, daarvoor ben ik natuurlijk ook hier,’ voegde Bertrand er knipogend aan toe.

‘Wel, dan ga ik jullie niet storen.’ Ik keek over mijn schouder naar het huis. Alice was nergens meer te bespeuren. Die zat waarschijnlijk al vastgelijmd aan haar tablet. Dit was mijn kans om in alle rust een douche te nemen en de zonnecrème en muggenmelk van me af te spoelen.

‘Je stoort helemaal niet, integendeel! Kom er gezellig even

bij zitten.' Mama trok een stoel naar achteren en haastte zich al naar binnen om een extra glas voor me te halen.

Ik nam plaats in de stoel en glimlachte onwennig naar de dokter. Zou hij zich herinneren hoe we twintig jaar geleden midden in de nacht aan zijn deur hadden gestaan, omdat ik gloeiende koorts had en een oorontsteking die me deed janken van de pijn? Hij schreef me toen pijnstillers voor waarover onze Belgische arts achteraf mompelde dat ze zelfs een paard stil konden krijgen. Ik had er wel een rustige nacht aan overgehouden en de volgende ochtend ging het merkkelijk beter met me.

'Lang geleden,' mompelde ik. 'Wellicht is hier ondertussen veel veranderd.'

De dokter nipte van zijn glas. 'Mensen blijven mensen. Veel mensen ken ik al mijn halve leven. Zoals jullie.'

'U bent nog altijd aan het werk?'

'Wat zou ik anders moeten doen?' De dokter boog nu voorover en nam een van mama's befaamde chocoladekoekjes van het schaalpje. Ik volgde zijn voorbeeld.

'Het blijft hier een wonderlijke plek, zelfs om te werken,' zei ik met mijn mond vol kruim.

'Dat klopt. Echt een plek waar je weer adem en rust kunt vinden. Ik heb begrepen dat jij die wel kan gebruiken?'

Ik nam de tijd om mijn mond leeg te eten. 'Het leven is niet altijd even simpel.'

'Nee.'

'Dat houdt het boeiend, zeker?'

'Dat ook. Je mama is zo blij dat ze je terug even onder haar eigen dak heeft.'

Ik knikte, wist niet goed wat te zeggen. Mama leek niet zo geweldig blij.

'Ze vertelde me dat je moeite hebt met slapen? Dat de medicijnen die je neemt je uit je slaap houden. Dat je ze daarom liever niet neemt.'

Ik peuterde aan mijn koekje en duwde de kruimels met

mijn wijsvinger heen en weer op de tafel. 'Het komt wel weer goed.'

'Je slaap beïnvloedt alles. Als je slaapproblemen hebt, hoef ik jou niet te vertellen hoe vervelend dat is. Maar je neemt die medicijnen vast met een reden. Plots stoppen met een medicijn is nooit een goed idee.'

'Het gaat al een stuk beter sinds ik hier ben.'

'Als je moeder dan nu nog vindt dat het een probleem is, moet het behoorlijk erg geweest zijn in België.'

Waar bleef mama? Hoelang kon het duren om een glas te halen? Of was ze nog een hele taart aan het bakken, nu ze toch in de keuken stond?

'Slecht slapen kan niet alleen fysieke ongemakken geven. Het kan ook zorgen voor een moeilijke concentratie, een slechter humeur, een verminderde weerstand...'

'Het komt wel weer goed. Heeft mama je naar hier gehaald omdat ze zich zorgen maakt?'

'Heeft ze ongelijk?'

'Het helpt niet dat ze zich zorgen maakt.'

'Maar ze kan het niet helpen dat ze zich zorgen maakt. Zo zitten moeders in elkaar.'

'Als je het niet erg vindt, ga ik naar binnen. Even bij mijn dochter kijken of alles oké is. Zo zitten moeders namelijk in elkaar.' Zonder een antwoord af te wachten, marcheerde ik het terras af. De stenen dreunden onder mijn slippers. Ik bonkte het huis binnen en wierp een blik in de woonkamer, waar Alice opgekruld in de zetel lag te slapen. Ik bleef even naar haar kijken en stormde dan verder naar de badkamer.

Niet voor het eerst vervloekte ik mijn ouders, die weigerden dit huis de eenentwintigste eeuw in te halen. Een hete, ranselende regendouche. Dat was precies wat ik nu nodig had. Niet eerst nog een minuut knoeien met warm en koud water voor ik eindelijk de goede temperatuur had gevonden. Ze zouden zich beter bezighouden met hun kranen en sa-

nitair in plaats van zich met mijn leven te bemoeien! Ik hief mijn gezicht omhoog en liet het water naar beneden stromen, tot het per ongeluk mijn neus inliep en ik proestend tegen de douchewand leunde.

‘Lea, alles oké?’ De stem van mama klom langs het douche-gordijn.

‘Alles oké! Laat me!’

‘Oké, oké.’ De deur ging terug dicht. Vijf woorden had mama gezegd. Ik had de verontwaardiging, de pijn en de beschuldiging er heus wel in gehoord. Als vanzelf zakten mijn benen onder me weg en zat ik huilend in de douche, terwijl het water over mijn schouders liep. Ik huilde om Jorge, die nu hier zou moeten zijn en zou moeten zeggen: ‘Natuurlijk werkt ze op je zenuwen, daarom is ze je moeder. Kom, we halen een ijsje.’ En dan zou alles weer oké zijn. Ik huilde om papa, die hier had moeten zijn.

Heel druk, we bellen snel.

Dat had hij me vanmorgen gestuurd. Alsof dat genoeg was. Alsof hij zelf niet wist dat hij mij, ons, zou moeten helpen in plaats van zijn vriend in Oostenrijk, die de kolder in de kop had gekregen. Ik huilde om Alice, die nooit meer zou geloven dat liefde alles overwon. En waar haalde ik het recht om haar dat vertrouwen nu al te ontnemen? Ik huilde om Sacha, die hier zou kunnen zitten als ik dat zou willen. Dus waarom wilde ik dat dan niet? Ik huilde om het huis dat Jorge en ik hadden. De prachtige plek mét een regendouche, een schommelstoel om in te verdwijnen en de lavendel die je al van ver verwelkomde met haar geur...

En toen ik dat allemaal had gedaan, huilde ik omdat ik moest huilen. Omdat het allemaal zo leeg en zinloos was. Omdat het niet voelde alsof het ooit zou overgaan. En hoe kon dit in godsnaam blijven duren?

‘Ik heb mooie sandalen, hè, mama! En mooie tenen!’ Alice wriemelde de tenen die ze net zelf paars had gelakt onder mijn neus. Ze vormden een knallende combinatie met het vuurrode van haar Teva’s.

Ik knikte verstrooid. ‘Ze zien er prachtig uit, schat. Ik hoop dat je niet te veel nagellak op de tafel hebt gesmeerd. Dat zou oma niet leuk vinden.’

‘Ik heb helemaal niet gemorst.’ Parmantig trok Alice haar voeten tot onder haar kin. ‘Zal ik jouw nagels ook lakken?’

‘Een andere keer, schat. Ik ben blij met het rood dat er nu op zit.’ Nu pas keek ik echt op van het boek dat ik aan het lezen was. Samen met mijn dochter staarde ik naar de afgebladderde lak op mijn tenen. Naar de wond die eindelijk begon te genezen. Als ik op dit moment iets niet had, dan waren het wel mooie tenen.

‘Papa lakt zijn tenen nooit.’

Ik glimlachte. ‘De meeste mannen lakken hun tenen niet.’

‘Het zou wel mooi staan bij zijn nieuwe groene sandalen.’

Ik fronste mijn voorhoofd. Jorge droeg altijd dezelfde bruine slippers in de zomer. ‘Welke nieuwe sandalen?’

‘Die hij gisteren aanhad, natuurlijk!’

‘Waar heb je het over? Alice, waar heb je het over?’

Maar mijn dochter gaf geen antwoord. Zingend huppelde ze op haar pasgelakte tenen de kamer uit.

In mijn hoofd klinken de sirenes, het gekrijs en het krassen nog altijd als ik wat later stop bij een aire. Het maakt dat ik de gloeiende motorkap zonder veel nadenken optil, waardoor ik mijn vingers verbrand.

'Merde!' Ik had eerder moeten stoppen. Veel eerder. Ik giet het water dat voor de aircó was bedoeld over mijn pijnlijke vingers. Er beginnen al blaren op te komen. Ik bijt op mijn tanden en trek opnieuw aan het hete ijzer. Deze keer opent de kap wel. De hete lucht maakt dat ik automatisch een paar stappen achteruit zet. Zo dadelijk ben ik letterlijk een gekookte kreeft. Een oud koppel een paar auto's verderop heeft mijn gestuntel in de gaten. Ik kijk demonstratief terug. Ze draaien zich om en stappen in hun auto.

Ik concentreer me terug op mijn auto. Na vijf pogingen krijg ik de dop van de koekoloeistof los. Mijn handen trillen ondertussen zo dat ik de helft van het water over de motor mors. Die sist en stoomt.

Ik kijk naar het winkeltje bij het tankstation op de parking. Mijn darmen roeren zich. Als ik de kilometers wil blijven malen, kan ik dat niet blijven doen op koffie en adrenaline. Ik rommel in mijn auto tot ik mijn laatste beetje cash geld vind.

Even later zit ik terug achter het stuur. Met fruitsla, energierepen en energydrinks. Een blikje cécémel voor Alice, voor als ze wakker wordt. En een wegwerptelefoon. Er zijn niet veel nummers die ik uit het hoofd ken. Dit nummer wel.

Sacha antwoordt nog voor de telefoon één keer is overgegaan. 'Lea?'

'Sacha.'

'Lea. Waar ben je?'

'Sacha. Het spijt me zo. Het spijt me zo verschrikkelijk.'

'Lea. Kom terug. Kom terug.' Sacha huilt zo hard dat ze bijna niet te verstaan is. *'Wat heb je met Jorge gedaan, Lea?'*

Ik hang op en gooi de telefoon op de grond van de auto, maar de woorden blijven nazinderen in mijn hoofd.

Waarom vraagt niemand zich ooit af wat Jorge met mij gedaan heeft?

Ik geeuwde uitgebreid.

‘Je zou eens op tijd moeten gaan slapen.’ Mama schudde haar hoofd.

‘Ik kan niet slapen.’

‘Overdag val je anders voortdurend in slaap.’

‘Omdat het ’s nachts niet lukt.’ Omdat ik dan alleen maar kan denken aan de nieuwe berichtjes die op mijn gsm zijn verschenen. Of ik dat ooit kan doen stoppen. Wat ik moet doen om het te doen stoppen. Ik besloot van onderwerp te veranderen. ‘Ik was bij Emilie.’ Ik draaide mijn glas wijn rond op de tafel, keek hoe mama zorgvuldig een olijf uitkoos en in haar mond stopte.

‘Ah.’

Ik dronk van mijn glas.

‘Heeft ze iets gezegd dat je niet bevalt?’

Ik hield mijn hoofd schuin en dronk opnieuw. Mama’s toon beviel me niet. Alsof ik niet om kon met mensen die andere meningen hadden. Zo kleingeestig was ik niet.

Mama had vast aan mijn gezicht gezien wat ik dacht, want ze stuurde bij. ‘Ik heb altijd gedacht dat jullie het goed met elkaar zouden vinden. Zonder Jorge.’

‘Waarom?’

Mama trok een wenkbrauw op. ‘Ik was opgelucht dat jullie na een tijdje niet meer bij haar gingen eten. Jullie kwamen altijd terug met ruzie. Jorge kon maar niet begrijpen dat ze het restaurant alleen runt en dat dus niet altijd alles even snel gaat.’

‘We gingen niet meer bij haar eten omdat we geen tafeltje konden reserveren.’

‘En waarom denk je dat dat was?’

Ik draaide mijn glas zo snel rond dat de wijn over de rand op mijn hand klotste. ‘We maakten helemaal geen ruzie over Emilie. Waarom in godsnaam? Van alle dingen waarover je ruzie kan maken, gingen we toch geen ruzie maken over een restaurant?’

‘De laatste keer dat jullie terugkwamen van het restaurant, was Jorge zo kwaad dat hij buiten op een tuinstoel heeft geslapen.’

‘Dat verzin je!’ Ik staarde mama met open mond aan.

‘Waarom zou ik dat in vredesnaam verzinnen?’

‘Zoiets zou ik toch wel onthouden?’

‘Waarom zou je zoiets willen onthouden?’

‘Omdat het belangrijk is!’ Geïrriteerd trok ik het kommetje olijven buiten mama’s bereik.

‘Er zijn nog wel dingen belangrijk, schat.’

Ik schudde mijn hoofd. Eerst langzaam, dan fel. Het kon de stroop niet tegenhouden.

‘Mama, ik ben bang!’ Alice klemde zich vast aan de stenen voor haar.

Ik onderdrukte een diepe zucht en wreef het stof uit mijn ogen. ‘Je moet je gewoon stevig vasthouden, schat. En klimmen. Als je uitglijdt, dan vang ik je.’

‘Hoe kan je me vangen als je je handen vol hebt?’

Ik keek naar de zware strandtas vol natte handdoeken die in mijn schouder sneed. Naar Apie, die ik aan één oor vasthad, zodat ik ook nog vingers overhad om zonnecrème en tijdschriften mee te nemen. En Alice’ zonnehoed die niet meer in de tas paste en die ze weigerde op haar hoofd te zetten, maar die tegelijkertijd wel écht mee moest.

Mijn dochter had, jammer genoeg, een punt. Het enige dat ik kon doen als ze uitgleed was snel genoeg alles laten vallen. Hopen dat ik snel genoeg alles kon laten vallen. Of ik moest mezelf laten vallen. Samen met Alice keek ik naar de lavendel die tientallen meters onder ons stond te wuiven.

‘Ik ben bang. Ik wil terug.’

‘Naar beneden is nog moeilijker dan verder naar boven, schat.’ Ik likte het zout van mijn bovenlip. Wat had me daarnet bezielde om voor te stellen dat we de berg letterlijk op zouden klimmen in plaats van de weg te nemen? Als kind deed ik het vroeger voortdurend. Als een berggeit schoot ik tussen de rotsen en graspollen door. In vijf minuten stond ik lachend boven. Nu zwalpte ik op een randje met losse stenen halverwege de berg, terwijl mijn borstkas zwoegde en de spieren in mijn kuiten bibberden. Alice’ onderlip begon te trillen. Nog even en ze hilde.

‘We gaan zingen,’ besloot ik. ‘Ken je het liedje nog van de

zeppelin? We vliegen met een zucht, tot boven in de lucht...’ Ik zong voor mijn dochter het liedje dat mama vroeger zo vaak voor mij had gezongen terwijl ze me door de lucht zwierde. Ik porde Apie voorzichtig in de rug van Alice. Eerst wriemelde ze tegen, maar dan zette ze toch een voet omhoog. Ze nam de volgende graspol vast. En ze klom. Langzaam. Als een slak. Maar we gingen naar boven. Nog drie stappen. Nog twee. Nog één.

Terwijl ik mijn linkerbeen over de laatste rots zwaaide, voelde ik mijn rechtervoet wegglijden. Steen sneed in mijn onderarm. Apie smoorde mijn adem en maakte gelukkig ook dat ik mijn neus niet brak op de rots waar ik tegenaan botste.

Ik vloekte. ‘Merde!’ Het knalde door de lucht. Ik riep het nog een keer terwijl het bloed over mijn witte short gutste. Apie zag ondertussen ook roze.

‘Kom hier.’ Voor ik goed wist wat er gebeurde, sjarde Philippe me overeind.

‘Au!’ Trok hij bewust zo hard aan mijn gewonde arm? Ik rukte me los. ‘Het gaat wel, Philippe. Je hoeft me niet te helpen.’

Philippe negeerde wat ik zei en begon de handdoeken die uit mijn tas waren getuimeld op te rapen.

Ik bukte me om te helpen, maar ik ging te snel: alles werd zwart en ik kantelde naar achteren.

‘Au!’ Ik schreeuwde het uit van de pijn toen Philippe zijn hand rond de kloppende wond aan mijn arm klemde.

Hij hees me opnieuw overeind. ‘Dat scheelde geen haar of je was over de rand getuimeld.’

Mijn hart bonkte te hard in mijn keel om iets terug te zeggen. Ik had ook geen idee wat ik terug kon zeggen. Hij had gelijk.

Philippe liet zijn duim zakken, zodat hij niet meer in mijn wond kneep. Zijn hand bleef als een boei rond mijn pols liggen. Hij begon te lopen. Ik had geen andere keuze dan hem te

volgen. Alice liep achter ons aan. Als een treintje denderden we door Crestet.

Mama stond achter het fornuis toen Philippe met me naar binnen marcheerde.

‘Lea! Wat is er gebeurd?’

‘Het is niks. Ik ben uitgegleden. Dat is alles.’

‘Ze was bijna van de berg getuimeld.’ Philippe bonkte zijn stevige achterste op de eerste stoel die hij tegenkwam.

‘Dat moet schoongemaakt worden.’ Mama trok me mee naar het aanrecht. Ze liet het water lopen en voelde met de muis van haar hand of het een aangename, lauwe temperatuur had voor ze mijn arm eronder trok. Ik liet het gebeuren. Ondertussen keek ik naar Alice, die achter Philippe in de zetel was gesprongen en van daaruit gekke bekken naar me trok. Hoe bizar was het dat Philippe net opdook op het moment dat ik viel? Enkel gekke toeristen struinden door het dorp in deze hitte. Was dat wat ik was geworden? Een domme toerist?

Ik kromp ineen terwijl mama gruis uit mijn arm peuterde.

‘Ik haal ontsmettingsmiddel. Ik hoop dat ik wondgaas heb dat groot genoeg is. Anders moet ik nog even naar de apotheek.’

Alice huppelde achter mama aan. Ik bleef alleen met Philippe achter in de keuken. Ik trok de koelkast open en schonk mezelf een groot glas cola in dat ik in een paar seconden naar binnen klokte.

Philippe keek toe terwijl hij langs zijn lippen likte. Hij had mijn leven gered. Ik wist het best. En toch kon ik me er niet toe brengen om de man iets te drinken aan te bieden. Als hij daar niet geweest was om me op te jagen, was ik niet terug achteruit getuimeld! Ik wist dat het kinderachtig was, maar ik kon het niet helpen. Mocht het minder warm zijn. Mocht mijn arm minder pijn doen. Mocht dit niet al de derde keer

vandaag zijn dat ik Philippe zag. Mocht er minder stroop in mijn hoofd zitten. Dan. Misschien.

Philippe liet zich wat onderuit zakken in zijn stoel en maakte een zuchtend geluid. De keuken begon te stinken. Echt waar! Echt waar? Ik kneep mijn ogen samen en dacht aan papa, op zijn missie in Oostenrijk. Was hij nu maar hier. Hij zou met grote, onschuldige ogen rondkijken en zeggen: 'Het stinkt hier plots zo?' Hij zou mijn haar door elkaar halen en dat zou me ergeren, maar tegelijkertijd zou ik niet willen dat hij stopte.

Hij zou mama zeggen dat ze moest stoppen met die idiote kandelaar telkens weer terug te zetten. Elke avond zette ik hem op het bureau. Elke ochtend zette mama hem terug naast Alice' bed. Papa zou, wanneer hij het mama voor de tweede keer zag doen, iets mompelen tegen haar zoals: 'Je moeder hield ervan om het interieur te veranderen, schat. Hoe vaak kocht ze geen nieuw behang? Laat die kandelaar maar even op het bureau staan. Misschien komt hij daar zelfs beter tot zijn recht.'

Dat zou papa doen. Dat zou papa moeten doen. In plaats van dat te doen, was hij nu in Oostenrijk, B&B aan het spelen met zijn beste vriend. Alsof hij verdorie niks beters te doen had! Ik voelde de tranen prikken. Ik draaide me met mijn rug naar Philippe en staarde zogenaamd geïnteresseerd uit het raam, het lege glas cola in mijn hand geklemd.

Ik voelde Philippes ogen in mijn rug branden. Voelde hoe ze lager zakten, naar mijn billen. Ik droeg een witte short over een natte bikini. Mijn wangen begonnen te gloeien. Waar haalde hij het recht om me zo'n ongemakkelijk gevoel te bezorgen!

Ik draaide mezelf om en keek terug. Philippe duwde zijn ogen omhoog, tot ze die van mij ontmoetten. Er hing een trage glimlach rond zijn mond. Wat was er toch aan de hand met die man? Twintig jaar geleden mopperde hij omdat ik te

veel lawaai maakte tijdens het spelen. Ik had die versie al eng gevonden. En ook toen had mama mijn opmerkingen erover weggelachen, besepte ik plots.

‘Ik moet naar het toilet.’ Ik rende de keuken uit, sloeg de deur van de badkamer achter me dicht en leunde ertegen. Mijn ouders hadden geen sleutels op de binnendeuren. Ooit waren die er vast wel geweest, maar mettertijd waren ze verdwenen. Het had me nooit gestoord. Het was me zelfs nooit opgevallen. Tot nu. Nu ik mijn handen rond de klink klemde en koortsachtig de badkamer rondkeek op zoek naar iets waarmee ik de deur kon vastzetten. De wond aan mijn arm was opnieuw beginnen te bloeden. Het rood drupte op de toiletbril. Dikke, donkere spatten die zichzelf vastkleefden.

‘Lea?’ Mama kwam dichterbij.

Ik rukte de deur open. ‘Mama! Waarom duurde het zo lang?’

‘Ik moest even zoeken naar het grote wondgaas. Zo vaak hebben we dat niet meer nodig. Wij zijn al ouder. Leeftijd maakt voorzichtiger.’ Mama glimlachte om haar woorden te verzachten. Het werkte voor geen meter. We wisten allebei dat ze het meende.

Mama klakte met haar tong terwijl ze het verband rond mijn arm wikkelde. ‘Misschien moet je er toch even mee naar de dokter. De wond is best diep. Misschien moet ze gehecht worden.’

‘Dat zien we morgen dan wel.’

‘Dat zien we morgen helemaal niet! Zoiets moet meteen gebeuren, Lea!’

‘Zo erg is het heus niet. Ik ga niet naar de dokter.’ Nog meer mensen die me gingen zeggen wat ik moest doen. Niet mocht doen. Naalden in mijn lijf. Vreemde handen op mijn vel. Ik mocht er niet aan denken. Ik klemde mijn tanden op elkaar. De pijn pulseerde vanuit mijn arm naar de rest van mijn lijf. Ik kon hem tot in mijn kleine teen voelen. Ik moest mezelf be-

dwingen om mama niet uit de weg te duwen en weg te lopen. Het was te veel. Het was allemaal simpelweg te veel.

‘Je was bijna van de berg gevallen, Lea! Wat bezielde je in godsnaam?’

‘Ik ben niet gevallen. Kunnen we dus stoppen met doen alsof dat wél gebeurd is?’ En dan deed ik het toch. Ik duwde mama opzij en stormde de badkamer uit.

Ik beukte. Mijn vingers deden pijn. Waren ze gebroken? Ik beukte opnieuw. Stevige, gespierde armen wilden me tegenhouden. Het waren armen waarin ik al zo ontelbaar veel keren was weggekropen. Armen die altijd een veilig hol maakten waarin ik kon uithuilen. Deze keer gooiden diezelfde armen me tegen de muur. De vingers die anders door mijn haren aaiden, grepen het nu vast en trokken mijn hoofd achterover. Ik beet. Proefde bloed.

Jorge brulde en liet los. Om me een paar seconden later met hernieuwde kracht vast te grijpen.

Ik tierde. Ik sloeg mijn hoofd achterover, klaar om een kopstoot uit te delen. Glas brak.

‘Lea! Lea!’ Zachte handen met gerimpeld vel sloten zich nu om mijn polsen. ‘Stop, schat! Stop! Alsjeblief!’

Ik schudde mijn hoofd. Ik bleef schudden tot de stroop langzaam zakte. Mama huilde. Haar borst zwoegde op en neer. Ik keek naar de ravage in de living. Bloemen lagen verspreid over de vloer. De geverfde stenen waren met kracht door de vitrinekast gegooid. Het glas was op verschillende plaatsen gebroken. De kussens van de zetel waren gescheurd en lagen verspreid door de kamer.

‘Heb ik dat gedaan?’

‘Lea, schat. Je hebt hulp nodig. Meer hulp dan die medicijnen die je toch niet neemt.’

Behoedzaam legde mama haar arm om mijn schouder. ‘Je hebt meer hulp nodig dan ik je kan geven, schat. Laat je helpen. Laat je alsjeblief helpen. Je bent zo verschrikkelijk boos. En ik weet niet wat ik ermee aan moet.’

Ik liep door de chaos die ik had veroorzaakt. Schudde

mijn hoofd. 'Ik ben niet boos, mama. Ik ben niet boos. Ik ben bang.'

Ik keek naar het filmpje op mijn gsm. Ik had het al drie keer achter elkaar bekeken. Het ging heus niet veranderen, dat wist ik. Maar toch. Toch keek ik nog een vierde keer. Het beeld schokte en hobbelde. Af en toe was er alleen blauw te zien, van de stof van mijn jeansshort. Ik had mijn gsm in de achterzak gestoken, met de camera aan naar de buitenkant gericht. Het was een domme truc, dat wist ik best. Maar het moest eens... Ik moest maar eens bewijs verzamelen voor het feit dat ik gevolgd werd. Beelden van Jorge, op de nieuwe sandalen waar Alice het over gehad had. Ik had ze nog een keer ter sprake gebracht. Mijn dochter had me aangekeken alsof ze het in Keulen hoorde donderen.

De hele klim lang had ik daarnet niet alleen het zweet over mijn schouders voelen sijpelen. Ik had evengoed iemands aanwezigheid gevoeld. Het waren niet de toeristen geweest die door het straatje struinden, wat mama bleef zeggen als ik het erover had. Dit was anders.

Ik keek voor de vierde keer naar Philippe, die omzichtig achter me over de stenen schuifelde. Hij moest zich haasten om me bij te houden. Af en toe, als hij dacht dat ik ging omkijken, dook hij achter een hoek. Het gebeurde zo plomp dat het wel moest opvallen.

Ik draaide mijn gsm in mijn handen. Ik wist nu dat ik het mezelf niet verbeeldde. Ik werd in de gaten gehouden. Door Philippe. Hoe gevaarlijk kon het zijn, een oude man die met een rood hoofd mij achterna draafde door de smalle straatjes van Crestet? Mama bleef hem verdedigen, door dik en dun. Gisteren nog begon ze uit het niks over hoe blij ze toch was dat Philippe al zoveel jaren de overbuur was.

Met een ongemakkelijk gevoel stopte ik mijn gsm terug in mijn achterzak. Wat als mama aan Philippe gevraagd had om me in de gaten te houden? Wat als mama dat had moeten vragen? Of zou Jorge het rechtstreeks aan zijn grote Franse vriend gevraagd hebben?

Ik belde mijn vader nog maar eens. Ook nu nam hij niet op.

‘Alice, waar ben je?’ Ik wreef met de handdoek over mijn natte haren, struikelde over een rondslingerende sandaal en vloekte. ‘Alice!’ Ik stond stil en luisterde. Ik hoorde alleen het water dat via de pijpen in de riolering verdween. Er was het tsjirpen van de krekels buiten. Een auto die aansloeg ergens beneden in het dal. Maar ik hoorde geen gegiechel. Geen adem die ingehouden werd. Geen blote voetjes die schuifelden over de vloer.

Ik liep terug naar de badkamer, nam de fles aftersun, kneep en smeerde de lotion op mijn been. ‘Alice! Ik kom je zoeken...’ Opnieuw spitste ik mijn oren, wachtend op de voorpret die ik nu te horen zou krijgen.

Maar er kwam niks. Ik veegde de rest van de aftersun aan de handdoek en liep opnieuw de keuken in.

Er was de voorbije week geen dag geweest dat ik mijn dochter niet moest zoeken. Het was een ritueel geworden. Eentje dat Alice zekerheid gaf: ze wilde altijd gevonden worden. Een ritueel dat mij, eerlijk gezegd, af en toe behoorlijk op de zenuwen werkte. De plek waar ze zich verstopte, begon ik wel te begrijpen. Vaak had die verstopplaats te maken met de aanleiding voor het verstoppen. Was Alice kwaad, dan zou ze zich zichtbaar verstoppen. Ik moest weten dat ze kwaad was! Was ze verdrietig, dan zou ze zich net zo onzichtbaar mogelijk maken. Het moeilijkst was mijn dochter terug te vinden als ze rust wilde. Dat waren de momenten waarop ze echt niet gevonden wilde worden.

Ik controleerde het bed. Zag tot mijn teleurstelling dat Apie daar niet lag. Ze had Apie meegenomen. Dat was geen goed teken.

‘Alice!’ Ik schreeuwde het nu door de kamer. Verdorie! Waar was het kind naartoe?

Ik griste een schoon jurkje uit de strijkmand en begon nu systematisch het huis te doorzoeken. Ik opende alle kasten, keek onder alle bedden. Stond in elke kamer muisstil, op zoek naar tekenen van leven. Nergens was een spoor van Alice te bekennen. Hoelang had ik onder de douche gestaan? Een kwartier, hoogstens. Hoe ver kon een kind in een kwartier raken?

‘Alice! Dit is niet meer grappig! Kom tevoorschijn, ik ben ongerust!’

Geen reactie.

Ik holde de trap op, ook al wist ik dat er op het dakterras geen enkele plek was om je te verstoppen. Ik keek over de rand. Ze zou toch niet...? Hoe vaak had ik haar al niet gezegd dat ze niet op het muurtje mocht gaan zitten, ook al was het daar breed genoeg voor. Hoe vaak had ze dan niet geantwoord dat ik het zelf ook deed.

Ik zag nergens de donkere haren van mijn dochter of het felgele shirt dat ze zo graag droeg. Opgelucht deed ik een stap achteruit. Opluchting die niet lang duurde, want wat was er dan wel gebeurd, als het niet het ergst denkbare was?

Ik denderde de trap weer af en rukte de deur van de berging open. Ik keek achter de stoelen, onder de stapel vuile was, in de wasmachine, ook al wist ik perfect dat Alice te groot was om zich daarin te verbergen. Niks. Niks!

Denk, Lea. Denk! Waar kon ze naartoe zijn?

Philippe. Ik wilde het niet denken, maar de gedachte was er toch. Die man eigende zich zoveel toe dat niet van hem was. Mijn gemoedsrust, bijvoorbeeld. Ik schudde mijn hoofd. Dit hielp niet.

Ik rende nu naar mama’s deel van het huis. Ik rukte kasten open, duwde de tafel opzij, trok de kussens uit de zetel. Natuurlijk was mijn dochter ook hier nergens te bespeuren.

Ik duwde mijn handpalmen tegen mijn ogen. Dwong me-

zelf om stil te staan en na te denken. Echt na te denken. Natuurlijk kwam Alice niet tevoorschijn zolang ik hier als een dolle heen en weer schoot. Ofwel maakte ik haar bang, ofwel vond ze mijn gedrag net vermakelijk. Als ik wilde dat ze zelf tevoorschijn kwam, zou ik haar moeten lokken. Ze moest tevoorschijn willen komen.

Ik haalde diep adem, rechtte mijn schouders en begon te zingen. Met trillende stem, met een stem die veel te hoog en veel te laag ging. Maar ik zong. *Je suis le nombril du monde, tu es...* Ik deed er een idioot dansje bij. 'Waar zit je, schat? Ik kom je zoeken! Ik zal je vinden!' Ik danste nog een keer het hele huis door, met een stem die steeds hoger klonk, hoe hard ik ook mijn best deed.

Ze was er niet. Ik wist het ineens heel zeker. Mijn dochter was niet langer hier in huis. Ze was weg. Verdwenen. Waar was mijn kind in godsnaam naartoe?

Mijn ledematen schoten alle kanten uit. Ik struikelde over mijn eigen benen terwijl ik de poort naar de straat openrukte. 'Alice! Alice, waar ben je?'

Zorro keek verstrooid op en ging dan verder met het likken van zijn poten. Als Alice zelf was weggelopen, was de kans groot dat ze de berg afgang. Kinderen kozen altijd voor de makkelijkste weg. De meeste kinderen liepen op het strand ook verloren in de richting waarin de wind waaide. Ik zette een paar stappen naar de parking. Aarzelde dan. Ik geloofde niet dat Alice was weggelopen. Als ze wegliep, dan kondigde ze dat aan. Ik geloofde wel dat ze met iemand was meegegaan. En er was maar één persoon met wie ze zou meegaan, als ze niet was meegenomen.

Ik trok mijn gsm uit mijn short. Met trillende vingers zocht ik het nummer van Jorge. Als het onze dochter betrof, zou hij wel eerlijk zijn. Jorge was veel, heel veel. Maar hij was geen slechte vader.

'Lea, wat is er aan de hand?' Mama verscheen aan het be-

gin van het straatje. Haar haren nat van het zwembad. 'Mama! Weet jij...'

En dan zag ik mijn dochter naast mama verschijnen. Haar haren nat en in de war. Ze had rode blossen op haar kaken van de zon. Zingend huppelde ze mijn kant op.

'Alice! Ik was zo ongerust!' Over het hoofd van mijn dochter keek ik mama verwijtend aan. 'Je had wel even mogen zeggen dat je haar meenam!'

Mama schudde haar hoofd. Ze liep naar binnen. Moeizaam plots, terwijl ze daarnet nog zo fluks de berg op kwam gelopen. Ik voelde het ongemak in mijn lichaam kruipen. Die verdomde stroop in mijn hoofd. Had mama het wel gezegd, dat zij en Alice snel een blokje rond gingen lopen en een frisse duik zouden nemen? Had ze het gedaan om mij wat ruimte te geven en reageerde ik daar nu zo op? Of was er iets heel anders aan de hand en nam mama Alice mee omdat ze haar niet alleen bij mij wilde achterlaten? Omdat ze me niet meer vertrouwde met mijn eigen dochter? Er zaten gaten in mijn hoofd en in mijn dagen, dat kon ik niet weerleggen. Gisterennacht had Alice lang gehuild voor ik het kon opbrengen om uit bed te komen en haar te troosten.

Mama waste haar handen aan de gootsteen. 'Heb je je medicijnen vandaag al genomen, Lea?'

'Is dat waar je het nu over wil hebben?' Meteen gingen al mijn stekels weer overeind staan. Waarom kon mama dat onderwerp niet laten rusten? Ik hoefde geen brave dochter te zijn, ik wilde geen brave dochter zijn! Zouden de medicijnen me wel in een betere moeder veranderen? Een die haar kind niet kwijtraakte?

Mama zette het donkerbruine potje met een klap op de tafel.

Ik keek er twijfelend naar.

'Neem ze nu maar gewoon, schat. Neem je medicijnen.'

Ik zat samen met Alice op een bankje op de markt van Vaison-la-Romaine. De hitte was zo dik dat je ertegen kon leunen.

‘Ik wil zwemmen, mama. Het is warm.’

Ik knikte. Ik kon mijn dochter niet tegenspreken. Het was te warm om wat dan ook te doen. Ijsjes smolten. Koele drankjes verfristen hoogstens een paar seconden. Schaduw was schaars. De enige plek waar deze loden hitte draagbaar was, was in het zwembadwater. Een plek die ik de voorbije dagen, ondanks de hitte, zoveel mogelijk had gemeden. Ik wilde Philip's blik niet voelen op mijn blote vel.

‘Ik wil naar huis.’

‘We gaan naar huis, schat. We gaan zwemmen.’

‘Ik wil écht naar huis.’

Ik deed alsof ik Alice niet gehoord had, maar dat was buiten mijn dochter gerekend. ‘Wanneer gaan we echt naar huis, mama?’

‘Waarschijnlijk regent het nu bij ons thuis.’

Alice staaarde verlangend naar de wolkeloze hemel.

‘We kunnen niet naar huis, Alice.’

‘Waarom niet?’

‘We kunnen nog niet naar huis,’ verbeterde ik mezelf. Het hielp niet. Geërgerd wreef ik met mijn handen door mijn haar. De slordige knot die ik daarstraks gemaakt had, kwam los. Het haar plakte meteen in mijn nek. Terwijl ik mijn haren verzamelde, zag ik vanuit mijn ooghoek een bekend gezicht. Het liep weg, maar ik was er zeker van dat ik het gezien had.

Ondanks de hitte greep ik Alice bij de pols en veerde ik overeind, de man achterna. Hij liep snel. Ik liep nog sneller,

met een sakkerende Alice in mijn kielzog. Toen we bij de markt aankwamen, twijfelde ik even. Het krioelde hier van de toeristen. De terrassen zaten vol met benen in alle tinten verbrand die de weg versperden. Ik volgde mijn buikgevoel en stak de markt over, liep voorbij de bloemenwinkel. Mijn intuïtie klopte. Daar was het hoofd weer. Het was niet alleen het hoofd. Het was de stap, deinend, alsof hij op zee stond. Het waren de schouders. Breed. Stevig. Het was de manier waarop de man zijn voeten neerzette. Rollend, elke voet die neerkwam, veerde alweer op voor de volgende stap.

‘Jorge!’

Ik ging nog sneller lopen. De man sloeg een nieuwe hoek om. Het duurde even voor ik hem terugvond, in de schaduw van de enige boom die de parking rijk was.

‘Jorge! Ik weet dat je het bent. Je moet stoppen.’

Ik was degene die stopte. Ik keek opnieuw naar de figuur die, gebogen tegen de boom, hartverscheurend begon te huilen. Dit kon Jorge niet zijn. Jorge had lange haren die als manen rond zijn gezicht dansten. Deze man was kortgeschoren. Jorge hilde niet. Nooit. En al zeker niet in het openbaar. Op mijn tenen sloop ik achteruit, voor de man me kon opmerken.

Ik stopte bij de eerste winkel met badpakken die ik tegenkwam. Ik kocht een hooggesloten, zwart badpak dat rond mijn lijf slobberde. Alice bekeek het met gefronste wenkbrauwen.

Ik glimlachte. ‘Kom, schat. We gaan zwemmen.’

‘Dat is het gekste ijs dat ik ooit heb gegeten! En het lekkerste!’ voegde Alice er in een adem aan toe.

Ik knikte. Ik had gearzeld bij het kraampje met Thais ijs. Als betoverd hadden Alice en ik gekeken naar de man erachter die bedrijvig vers fruit sneed en plette, en vervolgens mengde op een ijskoude plaat zodat het langzaam maar zeker ijs werd. Heerlijk ijs, wisten we nu, nadat we net een portie met banaan en passievrucht naar binnen hadden gewerkt.

Ik keek naar mijn dochter, die naast me over het strand huppelde. Vandaag was een gouden dag. We waren vroeg vertrokken vanmorgen. Twee uur hadden we in de auto gezeten voor we eindelijk in Saintes-Maries-de-la-Mer aankwamen, al maakte dat weinig uit. Ik wilde het huis uit, de berg af. Ik moest weg van die plek die steeds meer op een beklemmende, gouden kooi begon te lijken. Een kooi waarin iedereen me, meer of minder opvallend, zat te bespieden. Zelfs Emilie had gisteren een opmerking gemaakt over mijn warhoofd!

Hier, met mijn voeten in de zee, een einder die grenzeloos was, met de wind in mijn haren en mijn zongebruinde dochter naast me, kon ik eindelijk een beetje in mezelf zakken. Ik ging naast Alice in het zand zitten en telde de schelpjes die ik ondertussen in mijn hand verzameld had.

Ik keek opzij naar de strandbar die vooraan schommels had hangen. Zo dadelijk gingen we iets drinken terwijl we op zo’n schommel zaten. Een betere manier om de dag af te sluiten kon ik niet bedenken.

‘Ik wil naar de boten gaan kijken!’ Alice veerde overeind.

Even later zaten we op een bankje aan de kleine haven. De

geur van vis, het gekrijs van meeuwen... Als ik niet oplette, bleef ik hier zitten, wist ik.

‘Vertel nog eens over Atlantis!’ Alice wiebelde met haar benen heen en weer, haar ogen schitterden verwachtingsvol.

‘Het begint allemaal met Poseidon, de god van de zee.’

‘Hij wordt verliefd!’ Alice stampte wild om zich heen.

‘Hij wordt verliefd op Kleito, een mensenvrouw,’ knikte ik. ‘Hij is een god, dus hij kan alles maken. Hij maakt een heuveltop voor haar. Met een prachtige stad erop. Atlantis. Kleito en haar kinderen leven er graag en gelukkig.’

‘Maar?’

‘Dan komt er een reusachtige golf. Een golf zo groot, geen mens heeft ooit zo’n enorme hoeveelheid water bij elkaar gezien.’

Alice rilde.

‘Die golf sleurt Atlantis mee naar de bodem. Voortaan leven Kleito en haar kinderen onder de zee in hun prachtige stad.’

‘En het zal nooit meer zo zijn zoals het ooit was,’ zei Alice plechtig.

Ik bromde instemmend.

Alice kwam van het bankje en tippelde tot aan de rand van de kade. Ze leunde zo ver voorover dat ze bijna in het water tuimelde. Ik kon haar nog net grijpen. ‘En ergens hier in het water ligt Atlantis?’

Ik zei haar niet dat dit de Middellandse Zee was en niet de Atlantische Oceaan. Ik knikte alleen maar. ‘Ergens diep onder al dat water ligt een prachtige stad verborgen.’

‘Ik zou graag in Atlantis leven. Dan kon ik de haaien voorbij zien zwemmen. En de zeepaardjes. Dan moest ik nooit meer naar school.’

‘Misschien zijn er wel scholen in Atlantis.’

Alice schudde beslist haar hoofd.

‘Zou je de speeltuin niet missen? En Zorro? En oma? En het zwembad?’

Alice schudde en schudde van nee. Dan keek ze naar me op. 'Maar jij gaat toch mee naar Atlantis, mama? Jij gaat mee?'
Ik kneep in het vuistje in mijn hand. 'Natuurlijk, schat. Als we naar Atlantis gaan, dan gaan we samen.'

‘Misschien kan je je telefoon beter op stil zetten.’ Mama wierp een geërgerde blik op mijn gsm, die heen en weer daverde over het keukenblad.

‘Het is Sacha.’

‘Dat hoor ik.’

‘Ik heb haar iets gevraagd dat ze niet wil doen.’

‘Dan heeft ze daar vast een goede reden voor.’

‘Jij hoort mijn kant te kiezen.’

Mama zuchtte en nam een volgende dadel die ze met te veel genoeg in stukken hakte.

Ik had Sacha gevraagd of ze wilde afspreken met Jorge. Gewoon. Om te kijken hoe het met hem ging. Om de temperatuur te meten.

Sacha had meteen geweigerd. ‘Je moet zelf met hem afspreken, Lea.’

‘Maar ik ben in Frankrijk.’

‘Hij wil naar Frankrijk komen, dat weet je.’

‘Dus je wil niet met hem afspreken?’

‘Ik denk dat je zelf met hem moet afspreken. Ik wil je heel graag helpen, Lea. Maar ik geloof niet dat ik je op die manier help.’

De telefoon begon opnieuw te rinkelen. Mama keek.

Ik likte de honing van mijn vingers. ‘Ik kan niet opnemen, dat zie jij ook.’

‘Je wil niet opnemen.’

‘Ik ben hier om onbereikbaar te zijn.’

De telefoon bleef over het tafelblad dansen. Sacha gaf niet zomaar op.

‘Niet opnemen is duidelijk geen oplossing. Misschien moet je af en toe eens naar de mensen luisteren?’

‘Naar mijn moeder luisteren, bedoel je?’

‘Dat lijkt me geen slecht begin!’

‘Sacha heeft haar zegje gedaan. Ik ben het niet met haar eens. Waarom moeten we dat gesprek blijven herhalen?’ Ik borstelde de honing over het laatste taartje, schoof de bakplaat in de oven en draaide me naar de gootsteen om mijn handen te wassen. Ik keek naar mama, die het aanrecht schoonwreef met een natte doek.

Ooit geloofde ik blindelings al wat ze zei. Ooit was mama horen fluisteren dat alles goed zou komen genoeg om erop te vertrouwen dat het dat ook zou doen. Uiteindelijk. Ooit voelde heel lang geleden.

‘Ik denk echt dat Jorge hier in Crestet is. Heeft hij je gevraagd om erover te liegen?’

Mama staarde naar haar handen. ‘Als Jorge in Crestet was, dan zou hij hier toch bij ons aan tafel zitten?’

‘Ik wil hem hier niet.’

Mama maakte een gebaar van overgave met haar handen.

‘Ik denk dat hij hier is en me stiekem in de gaten houdt.’

‘Lea.’

‘Jij houdt me ook stiekem in de gaten. Of je denkt toch dat je het stiekem doet.’

Mama schudde haar hoofd. Maar ze zweeg.

‘Je krijgt niets om te eten, Alice. We hebben net gegeten.’ Jorge schudde het hoofd en zwaaide met zijn handen om de woorden te benadrukken. Alsof ze zo al niet hard genoeg aankwamen.

Alice staaarde naar haar vuile, blote tenen. Ze keek hulpzoekend naar mij, dan weer naar Jorge. ‘Maar ik heb honger!’

‘Dan had je daarnet aan tafel moeten eten.’

‘Ik lust geen puree.’

‘Je lust wel puree.’

‘Ik lust geen puree als er geen worst bij is.’

‘Je hebt je kans gehad om te eten.’

Jorge en Alice stonden nu als kemphanen tegenover elkaar, neus aan neus. Ik schudde mijn hoofd. Ze waren allebei even koppig, maar Jorge was de ouder. En toch liet hij zich telkens weer meeslepen in een welles-nietesspel.

‘Een stuk fruit kan misschien wel,’ kwam ik tussenbeide. Alice had daarnet niks gegeten. Daar ging ze niet aan dood, dat klopte, maar ze werd er wel ongelooflijk zeurderig en vervelend van. Was dit dan zo erg: een stuk fruit, voor de lieve vrede?

‘Je krijgt niets meer om te eten, Alice,’ brak Jorge me de pas af.

‘Jij bent geen lieve papa! Ik wil jou niet meer!’ Alice draaide op haar hielen en rende de kamer uit.

Ik keerde me naar mijn man, de handen in mijn zij. ‘Was dat nu nodig, Jorge! Was dat nu echt nodig om het weer zo de spits op te drijven?’

Jorge schudde woest het hoofd, zijn haren vlogen in mijn gezicht. ‘Je geeft veel te vaak toe, Lea, veel te veel. Zo leert ze het nooit.’

‘Wat leert ze nooit?’

‘Dat ze niet altijd kan krijgen wat ze wil.’

‘Ik wil dat ze weet dat er naar haar geluisterd wordt.’ Haar beste vriendinnetje zit niet meer in haar klas. Ze voelt zich alleen. Ze heeft geen controle. Ze wil controle. Ik wilde het allemaal tegen mijn man zeggen, maar hij was me te snel af.

‘Ze is zes, Lea.’

‘En toen jij zes was...’

Ik kon het niet helpen. Ik was kwaad op Alice, die vervelend deed, maar ik was nog kwader op Jorge, die niet hielp. Integendeel. Ik was zo moe en niks is vermoeiender dan kwaad zijn. Nu waren wij het die met de neuzen tegen elkaar gedrukt stonden. Het was een vertrouwd, vermoeiend ritueel geworden. Een dans die we ondertussen zonder nadenken uitvoerden.

Hoelang hadden we ruzie gemaakt? Veel te lang. Het begon al te schemeren. Ik ging naar Alice’ kamer. Ik zag het bolletje onder het dekbed. Ik wilde naar binnen lopen en de deken rechtekken, maar Jorge trok me terug.

‘Laat haar gewoon slapen, Lea. Laat haar.’ Jorge trok me de kamer uit.

‘Ik wil naar mijn dochter kijken! Jij bepaalt niet wat ik wel of niet doe.’ Ik rukte me los.

‘Het is ook mijn dochter. Ze slaapt. Een mens maakt geen slapende honden wakker.’

En daar stonden we alweer als kemphanen tegenover elkaar.

Ik keek nog maar eens naar de drie foto's die Sacha me daarnet had gestuurd. Ze had er ook iets onder geschreven.

Terrasje met Jorge.

Ik zuchtte. Ik proefde de gal achter in mijn keel. Sacha was alsnog overstag gegaan en had Jorge gevraagd of hij iets met haar wilde gaan drinken. Omdat ze zich zorgen maakte. Over mij. Ik had haar gezegd dat ze dat gerust als excuus mocht gebruiken. Het maakte me niet uit wat ze Jorge over mij zou vertellen. Zolang ze hem maar zou zien. In levenden lijve. Zolang ze me maar iets kon bezorgen dat me deed geloven dat hij inderdaad in België was. Dat het niet kon, wat ik dacht en voelde, dat hij hier in het zuiden van Frankrijk was. Ik wilde zo graag geloven dat ik fout zat. Zo graag.

Sacha had me drie foto's gestuurd. Drie foto's van Jorge die achter een kop koffie op een terras bij ons in de buurt zat. De koffie was een espresso, want Jorge dronk zijn koffie net als ik bij voorkeur klein en krachtig. Zo sterk dat je er de spreekwoordelijke lepel in recht kon zetten. Zijn handen, die naast het kopje op de tafel lagen, toonden een trouwring die schitterde in de zon. Ik tastte naar mijn lege ringvinger. Ik geloofde niet dat Jorge zijn ring nog droeg, maar dat was niet het enige dat me zorgen baarde als ik naar de foto's keek.

Het blauwe shirt dat hij droeg was het shirt waarin ik hem het liefste zag. Zijn ogen kwamen er zo mooi in uit, zijn spieren tekenden er zo strak in af. Ik had het ooit voor hem gekocht. Ik sliep er zelf regelmatig in, waardoor Jorge wel eens mompelde: 'Was dat eigenlijk niet mijn cadeau?'

Waarop ik hem dan van repliek diende: ‘Het was mijn cadeau voor jou.’

Waarop hij dan weer zei: ‘Ik denk dat ik toch minstens mijn handen er zal moeten insteken.’

Het was een shirt dat Jorge op dit moment onmogelijk kon dragen, want het was hier bij mij in Crestet. Ik had het de voorbije nacht nog gedragen.

Sacha kwam online. Ze zag mijn blauwe vinkjes. Een paar seconden later belde ze me op, maar ik kon de oproep niet beantwoorden. Hoe zou ik dat nu kunnen doen?

‘Jorge.’

‘Lea. Eindelijk.’

‘Wat is er?’

‘We moeten praten.’

‘Dat zijn we aan het doen, Jorge.’ Ik liep naar het raam. Ik keek naar Alice, die buiten op het terras ronddanste. Ze draaide pirouettes tot ze omviel. Dan kroop ze overeind en begon ze opnieuw.

‘Er zijn een aantal dingen die je moet weten.’

‘Want wat jij weet, klopt?’

‘Je weet dat het klopt, Lea. Er bestaat zoiets als feiten. Als de werkelijkheid.’

‘Er klopt niks van Jorge, helemaal niks! Jij moet mij met rust laten! Dat weet ik! Maar al te goed!’

Alice had het dansen opgegeven en stak haar gezicht nu tussen de lavendel. Ze snoof diep. Ik snoof ook. Ik wilde de kalmerende geur van lavendel ruiken.

‘Lea, zo kan het niet verder. Zo kan niemand verder. Het moet stoppen. Jij moet stoppen.’

‘Ik moet stoppen? Laten we het inderdaad vooral niet over jou hebben, Jorge! Over waarmee jij allemaal zou kunnen stoppen. Over waar jij mee had moeten stoppen.’

Ik hing op. Mijn handen trilden. De telefoon ging ongecontroleerd heen en weer. Ik staaarde een poosje naar het startscherm van mijn gsm, waarop ik Jorge’s naam alweer zag verschijnen. Deze keer nam ik niet op. Ook niet toen het bellen een paar minuten later opnieuw begon. En opnieuw. Of toen nog wat later *La Cucaracha* weer eens door de kamer klonk.

Ik keek naar Alice, die balanceerde op een bezemsteel die

ze op het terras had gelegd. Het puntje van haar tong stak uit haar mond. Haar armen zweefden langs haar als vleugels. Ze keek. En ze keek ook niet. Net zoals Jorge dat kon doen. Haar haren vielen in dikke krullen over haar schouders. Net zoals dat bij haar vader het geval was. Haar blote tenen krulden zich rond de bezemsteel. Lange tenen met grote nagels en een ronde, brede tip. Niet mijn tenen. Ze zou het een keer proberen. Het zou niet lukken. Dan zou ze een vlinder opmerken die interessanter was en ze zou die achternalopen. Of ze zou roepen, vragen waar ik was. Ze zou zeggen dat ze honger had. Zeuren om een ijsje of een koek.

Alice liep bijna tot aan het einde van de bezemsteel, dan struikelde ze. Even bleef ze beduusd op de grond zitten, dan krabbelde ze overeind. 'Mama! Ik heb honger!'

Ik nam een stuk stokbrood van het aanrecht en liep naar buiten. Ik kende mijn dochter. Over haar wist ik alles wat ik weten moest. Maar hoe goed kende ik mijn man? Wat wist ik écht over hem?

Sacha belt terug. Ik grabbel mijn telefoon van de grond en neem op, ook al weet ik dat ik het beter niet doe. Maar ik mis mijn vriendin. En ik wil dat ze het begrijpt. Daarom besluit ik het haar nog een keer te zeggen: 'Sacha, het heeft geen zin.'

'Lea. Niet ophangen. Oké? Alsjeblief! Niet weer ophangen.'

'Wat valt er nog te zeggen, Sacha?'

'Ik vind het allemaal zo erg. Zo verschrikkelijk erg. Dat moet ik zeggen, Lea. Ik hoop dat je het hoort. Dat ik het echt zo ongelooflijk erg vind. Alles.'

'Is dat alles wat je wil zeggen?'

'Ik hoor stemmen. Ben je nog aan het rijden?'

'Ik sta stil aan een aire.'

'Goed.'

'Goed?'

'We moeten praten, Lea.'

'Wat wil je me nog zeggen?' Ik kijk naar de toeristen die taterend terugkomen met verse koffie. De meisjes op slippers en in veel te korte shorts. Hun vader in een driekwartbroek erachteraan. De man heeft duidelijk nog altijd geen idee hoe hij ooit in zijn huis-houden terecht is gekomen.

'Lea? Hoor je me?'

'Wat is er, Sacha?'

'We moeten het over Alice hebben, Lea. Over wat je weet, diep vanbinnen. Wat je weten moet.'

'Ik kan niet de gevangenis in, Sacha. Dat kan ik Alice niet aandoen.'

'Lea, kijk naar je dochter. Waar is ze?' Sacha's stem is zo scherp en bevelend dat ik me omdraai.

'Ze zit op de achterbank. Ze slaapt.' Ik slik. 'Ik heb haar

verdoofd. Alleen om haar te beschermen. Je moet me geloven.'

'Ik geloofje, Lea. Ik geloofje. Je zou je dochter nooit kwaad doen. Je wil je dochter alleen maar beschermen. Kijk nu nog eens goed naar je achterbank, Lea.'

Ik draai me opnieuw om. Ik kijk naar Alice, die met haar hoofd tegen de deur leunt. Haar borstkas gaat zachtjes op en neer. 'Ik kijk.'

'Kijk beter, Lea. Kijk echt. Raak je dochter aan. Hoe voelt dat?'

'Het voelt zoals het altijd voelt als ik Alice aanraak. Hoe zou het anders moeten voelen?'

'Alice is dood, Lea.'

‘Kom hier.’ Mama klopte op de stoel die naast haar op het terras stond. Mijn haren dropen nog van de douche waaronder ik net vandaan kwam. ‘Hoelang is het geleden dat jouw haar nog gekamd is?’

‘Borstelen is prima.’

‘Het hangt aan elkaar van de klitten!’ Mama kwam overeind. Nu pas zag ik de conditioner en de kam die al op tafel klaarlagen. ‘Ga zitten.’

Mijn telefoon piepte met een nieuw bericht. We negeerden het allebei. Ik zakte neer op de stoel. Mijn schouders stijf. Mijn hoofd afwachtend.

‘Au!’

‘Ik ben alleen nog maar conditioner aan het inwrijven!’

‘Je ring blijft hangen. Voel je dat niet?’

Omzichtig sproeide mama nog wat extra conditioner op mijn haar. Ik droeg het elke dag in een knot, waste het, joeg er van ver een borstel door en draaide het dan opnieuw in een knot. Dat werkte prima.

Mama plaatste de kam boven op mijn hoofd en begon voorzichtig te trekken.

Ik klemde mijn tanden op elkaar. ‘Jorge gaf me er altijd een nekmassage bij.’

Mama bromde. ‘Ik ben Jorge niet.’

‘Nee, dat voel ik.’

Ik sloot mijn ogen. Jorge had veel knapper haar dan ik. Langer, dikker, donkerder haar dat over zijn schouders waaierde als de manen van een leeuw. Zijn haren waren Jorge’s trots. De nonchalance waarmee ik mijn bos behandelde, kon hij niet verdragen. Zeker twee keer per week, na

het wassen, zorgde Jorge ervoor dat hij mijn haar zorgvuldig uitkamde. 'Alsof ik een aap ben die je vlooit,' zei ik dan altijd.

'Die doen dat toch ook bij elkaar als teken van liefde!'

'Oh, dus dat jij me letterlijk de haren uit het hoofd aan het rukken bent is een teken van liefde?'

Jorge had mijn zogenaamde protesten altijd gesmoord met een zoen en een kordate ruk aan de volgende klit.

Een kwartier later lagen mijn haren glanzend om mijn gezicht. Mama's handen rustten op mijn schouders. 'Er komt een moment waarop je je haren zelf weer zal moeten kammen, schat.'

'Dat weet ik, mama, maar ik wil er niet de hele tijd aan denken. Ik wil gewoon nog kunnen denken dat Jorge thuis op me wacht. Dat Alice en ik morgen in de auto kunnen stappen om overmorgen samen met Jorge in het bos te gaan wandelen en daarna croque-monsieurs te maken met veel te veel kaas. Ik wil kunnen denken dat we in december samen bij de kerstboom zitten. Ik wil kunnen geloven dat Alice op 5 december haar schoen zet en dat Jorge de brief schrijft en ik de cadeautjes inpak. Ik wil zien hoe Jorge haar op zijn schouders zet, zodat ze bij het paasei kan dat boven in de boom hangt. Ik wil 's avonds in bed kunnen kruipen en erop vertrouwen dat daar warm vel wacht om tegenaan te kruipen. Ik ben nog niet klaar om dat op te geven, mama. Niet alles. Niks van dat alles.'

Mama opende haar armen en ik liep erin.

Ik keek naar mijn auto, scheefgezakt op de parking van Crestet. Drie van de vier banden waren lek. Grote gaten liepen over de ganse lengte van de band. Dit was geen toevallige spijker waar ik ongelukkig genoeg was in gereden. Ik knielde neer naast mijn voorband. De lijnen waren strak en recht. Dit was mes-senwerk geweest.

Ik kwam overeind en speurde de parking af. Alsof de da-der hier nog ergens te zien zou zijn. Ik wist overigens best wie de dader was. Philippe probeerde me op te sluiten in dit dorp. Eerst had hij geprobeerd me om te praten. Die kabel die losgerukt was in mijn motorkap een paar dagen geleden, was ongetwijfeld ook zijn werk. En nu kon ik helemaal niet meer weg. Mijn hart bonkte in mijn keel. Ik kon lopen. Ik kon een taxi bellen. Er waren altijd mogelijkheden, hield ik mezelf voor. Maar ik kon niet meer gewoon beslissen te vertrekken en het volgende moment ook werkelijk weg zijn. Mijn vrijheid was letterlijk doorgesneden.

Mijn handen trilden. Ik kon met mijn vermoedens niet bij mama terecht. Ze zag het niet. Of ze wilde het niet zien. Mis-schien kon ik haar dat niet helemaal kwalijk nemen, want het voelde alsof de schellen me nu pas van de ogen vielen.

Al die keren dat Philippe vroeger een zoen wilde ter be-groeting en telkens veel te dicht bij mijn lippen kwam en ik dat ongemakkelijk probeerde te parkeren als Franse spontaniteit. Al die keren dat Philippe toen ik een klein meisje was hand in hand met me door het dorp wilde lopen, *want ik mocht niet vallen*. De keren dat hij me liet proeven van zijn bord en zon-der pardon zijn vork in mijn mond stak. In zijn enthousiasme, had ik altijd gedacht. Maar was dat echt zo? Hoeveel excuses

had ik mijn hele leven al voor de man bedacht? Omdat ik niet beter zag, niet beter wist?

Ik keek over mijn schouder. Stond Philippe me nu ergens vanaf de struiken te begluren, te genieten van de macht die hij over me had? Of zag ik daar opnieuw donkere, lange haren bewegen? Want hoe paste Jorge in dit hele verhaal? Deed Philippe wat hij deed omdat hij dat zelf wilde of omdat iemand hem dat gevraagd had? Mama? Jorge? Papa stuurde alleen maar nietszeggende berichten.

Op excursie in de bergen, weinig bereik. Ik denk aan je!

Dat was het laatste dat hij had gestuurd. Het was zo nietszeggend dat iedereen het had kunnen sturen. Had papa het wel gestuurd? Was hij echt zo onverschillig?

Met een misselijk gevoel liep ik rond mijn auto. De sneden in de banden waren diep, lang. Er zat zoveel woede in dat ik er ongemakkelijk van werd. En bang. Ik was blij dat Alice bij mama wilde blijven vandaag. Dat ze dit niet moest zien. Want hoe kon ik haar dit uitleggen? Ik nam foto's van mijn verwoeste auto. Ik moest bewijs hebben, tastbaar bewijs. Voor mezelf. Er mocht dan veel stroop in mijn hoofd zitten, dit verbeeldde ik me niet. Dit was echt. Het gevaar was echt. Het werd tijd dat ik daar ook naar ging handelen. Ik zocht het nummer van de plaatselijke politie.

'Ik wil aangifte doen.'

De lampenkap was gescheurd. De kast was van de muur gerukt. Letterlijk. Ze lag op haar kant in het midden van de kamer. Boeken, foto's en souvenirs lagen er gescheurd en gebroken naast. Alice' engelenglimlach keek me aan vanaf de grond. Er liep een scheur door haar gezicht.

Ik keek weg. Mijn benen trilden. Mijn tanden klapperden. De misselijkheid sloeg in golven door mijn lichaam. Ik sloot mijn ogen. Deed ze weer open. De chaos bleef.

Ik keek naar mijn bekraste, bloedende handen. Naar Jorge's gezicht, vol schrammen en blauwe plekken. We huilden. Al-lebei. Ik tastte naar mijn mond. Mijn lip was gebarsten. Mijn tong voelde te dik. Ik kreeg de woorden er moeizaam uit. Ik beukte met mijn beide vuisten tegelijk op Jorge's borstkas terwijl ik het vroeg.

'Wat zijn we geworden, Jorge? Wat zijn we geworden?'

‘Wat bezielde je in godsnaam?’ Mama zette het kopje koffie zo hard neer dat het oor afbrak.

‘Wat bezielde mij? Wat bezielde hem, dat kan je beter vragen. Of weet jij misschien wat hem bezielt?’ Ik keek naar mijn dochter, die met een koptelefoon op haar hoofd in de zetel filmpjes keek. Haar blik was vastgelijmd aan het scherm, maar toch probeerde ik mijn stem te temperen. Dat kon van mama niet gezegd worden.

‘Jij stuurt de politie naar een oude man. Ik vraag jou wat je bezielt!’

‘Hij heeft mijn banden lek gestoken.’

‘Denk jij.’

‘Weet ik.’

‘Heb je het hem zien doen, dan?’

‘Wie anders zou zoiets in godsnaam doen?’

‘Wie zou zoiets doen, tout court?’

‘Maar het is wel gebeurd! Of wil je zeggen dat ik het mezelf verbeeld, mama?’ Ik zwaaide met de foto’s op mijn gsm. ‘Wil je zeggen dat ik raaskal, dat mijn auto perfect in orde is en dat ik er zo mee weg kan rijden?’

Met trillende handen pakte mama een nieuw kopje uit de kast. Ik had haar nog nooit zo kwaad gezien. Zelfs die dag dat ik als zevenjarige haar trouwkleed had versierd met viltstift om het mooier te maken, was ze niet zo kwaad geweest als nu.

‘Philippe zou nog geen vlieg kwaad doen.’

‘Misschien is het zo stillaan tijd om je af te vragen of jij de zaken niet anders ziet dan ze zijn, mama.’ Ik draaide me om en liep de trap op naar het dakterras.

Het was er bloedheet, dus ik kon mezelf niet wijsmaken dat ik er frisse lucht kreeg. Ik liet mezelf op de muur zakken en kon alleen nog maar huilen en wachten op troost die niet kwam.

Ik schud mijn hoofd. Alice is niet dood. Ik had niet gedacht dat jij zo wreed zou zijn, Sacha. Waarom zeg je zoiets?

'Omdat het zo is. Je weet dat het zo is, Lea. Je weet dat ik nooit zo wreed zou zijn. Je kent me. Je kent jezelf. Je zou nooit bevriend zijn met mij mocht ik zo zijn. Je wéét het, Lea. Alice is vier maanden geleden gestorven.'

'N-!' Ik wil nee roepen, maar de klinker blijft plakken in mijn keel. Alsof ook mijn lichaam me nu aan het verraden is.

'Kijk naar je achterbank, Lea. Wat zie je?'

Ik draai me om. Ik kan niks zien. Er zijn te veel tranen. 'Alice leeft!'

'Ze leeft in je hoofd, Lea. En dat is goed, maar niet op deze manier. Dit is niet gezond. Dit is niet oké, Lea. Je moet je dochter rust gunnen. Je moet jezelf rust gunnen.'

'Nee! Je liegt! Ik moet helemaal niks. Je wil me zo van de wijs brengen dat ik mezelf ga aangeven! Dat is waarom je dit doet. Je denkt niet aan mij, je denkt aan Jorge.'

'Lea, ik denk al weken veel te veel aan jou. Geloof me. Alsjeblief.'

'Niks geloof ik nog van jou! Denk je dat ik niet weet hoe je al weken liegt en bedriegt? Je wist dat Jorge in Crestet was! En toch stuurde je me foto's om me te doen geloven dat hij met jou op een terras zat. Waarom doe je zoiets? Hoe kan je denken dat zoiets mij helpt?'

'Omdat we zo vaak geprobeerd hebben om met je te praten, Lea. Maar je wil niet luisteren!'

'Ik luister wel.' Ik klink als een koppig, klein kind. Ik klink als Alice.

'Je weet het allemaal best, Lea. Je wil het niet weten. En dat snap ik, echt. Maar...'

‘Zo maak je het wel heel erg gemakkelijk voor jezelf. Je moet liegen tegen mij omdat ik de waarheid niet aankan.’

‘Kan je de waarheid aan dan, Lea? Kijk naar je achterbank.’

Er zit een vlieg op mijn voorruit. Daar kan ik op focussen. Ik moet gewoon naar de vlieg blijven kijken. Jullie hadden niet het recht om te liegen. Jorge had niet het recht om me zo te stalken en te bespieden.’ Ik staar naar mijn polsen nu. ‘Weet je wel wat hij heeft gedaan, Sacha? Weet je waartoe hij in staat is?’ Ik zit nu te trillen op mijn stoel. Je denkt dat je alles weet, maar je weet niks. Niks weet je!’

Jorge was bezorgd, Lea. Hij wilde je kunnen helpen als dat nodig was. Daarom is hij je achternagereden. Ik geloof niet dat hij de voorbije weken meer dan honderd meter van je zijde is geweken. Nooit. Hij maakte zich zorgen. We maakten ons allemaal zorgen. Je leek soms een ander mens, de voorbije maanden.’

Ik staar naar mijn polsen. Het bloed, het bot, het bonken... Ik wil het niet weten, maar ik weet. Ik wéét! Het is er allemaal.

‘Lea, ben je daar nog?’

‘...’

‘We hebben zo vaak geprobeerd om je de waarheid te vertellen. Maar je wilde ze niet horen. Het maakte het allemaal nog zoveel pijnlijker, voor iedereen. Zo konden we niet blijven doorgaan. Uiteindelijk heeft Jorge in samenspraak met je arts besloten om je voorlopig helemaal niks meer te zeggen als je daar geen aanleiding voor gaf. Het was te belangrijk om je medicatie eerst goed op te starten.’

‘Ik nam mijn pillen niet. Ik neem die pillen niet! Ze maken me helemaal suf. Ze maken iemand anders van mij!’

‘Ze moeten goed afgestemd worden, Lea. En je moet ze ook zorgvuldig nemen. De arts van je moeder heeft geprobeerd te helpen, maar ook dat was geen succes. Je vertrouwt niemand.’ Sacha roept ondertussen even hard als ik dat doe.

‘Natuurlijk vertrouw ik niemand! Hoe zou ik iemand kunnen vertrouwen! Het enige dat jullie doen is liegen en bedriegen! En

mij van alle kanten in de gaten houden. En telkens als ik daar iets van zei tegen mama, protesteerde ze alsof ze van niks wist! Geen wonder dat ik me opgesloten voelde, jullie hebben letterlijk geprobeerd me op te sluiten in Crestet!

'Crestet leek ons allemaal veiliger, kleiner, afgebakender...'

Ik slik moeizaam. Jullie lieten me naar Crestet gaan omdat jullie dachten dat het de beste manier was om te voorkomen dat ik zou doen wat ik net gedaan heb.'

Mijn handen trilden zo hard dat mijn vingers heen en weer schoten. Mijn schouders trokken zich samen, alsof ik me moest voorbereiden op een klap. Mijn hart bonkte, pompte bloed naar spieren die helemaal niet in actie moesten komen. Het enige dat ik moest doen, was mijn duim op het groene knopje laten vallen en bellen. Ik ijsbeerde over het terras. Ik struikelde over een steen. Stootte mijn knie. Vloekte.

Het was zes uur in de ochtend. De warmte hing al in de lucht, maar op dit moment was het heerlijk. De dag spreidde zich voor me uit. Auto's begonnen te starten. De geur van gebakken brood dreef mijn neus binnen. De vogels schudden de daken wakker.

Mijn vingers klemde zich tot een vuist, ter hoogte van mijn middenrif. Alsof ik alle rafels van mijn hart bij elkaar wilde grijpen. Alsof ik iets kon doen aan het rafelen. Alsof ik niet genadeloos overal aan bleef hangen. Weer een stuk van mezelf dat ik achterliet. Weer een stuk van mezelf dat weerloos bloot achterbleef. Het moest gedaan zijn! Actie moest ik ondernemen. Bellen met de politie was stap één geweest. Dit was de volgende stap. *Het is gewoon de volgende stap, Lea. De volgende stap die je zal brengen waar je wil zijn. Je moet de stroop uit je hoofd trekken. Je moet doen.*

Voor ik me kon bedenken, scrollde ik naar het laatste bericht dat ik had ontvangen. Ik haalde diep adem en belde de afzender op.

‘Hallo?’ De stem aan de andere kant klonk slaperig.

‘Hallo. Met Lea.’

‘Lea.’

‘Je berichtjes. Ze zijn... Het moet stoppen.’

‘Het zal nooit meer stoppen, Lea. Dat weet je toch? Als jouw dochter...’

‘Praat niet over Alice!’ Ik sloeg zo hard met mijn vrije hand heen en weer dat die tegen de muur bonkte.

‘Zullen we het dan over mijn broer hebben? Over wat er met mijn broer is gebeurd? Of over die man van jou? Over dat leuke, perfecte gezinnetje dat jullie dachten te zijn? Over het zalige gezin dat wij waren! Tot Daan jouw dochter tegenkwam. Mijn broer heeft dit niet verdiend! Mijn broer verdien- de zoveel beter!’

‘Niemand heeft dit verdiend.’

‘Jij had iets kunnen doen. Jij had iets moeten doen. Dat weet je best, Lea. En denk niet dat ik je dat ooit zal laten vergeten. Dit stopt nooit. Daar zal ik je eeuwig aan blijven herinneren.’

‘Je moet stoppen. Je kan niet. Het mag niet.’

‘Jij wil het met mij hebben over wat kan en mag, Lea? Werkelijk?’

Het bleef lang stil. Tot ik uiteindelijk de verbinding verbrak.

‘De man van de garage is er,’ zei mama toen ik het terras opliep. Ik gooide mijn zwemspullen neer en maakte meteen rechtsomkeert. Eindelijk! Na drie dagen telefoneren zou ik eindelijk nieuwe banden krijgen.

Ik stormde de parking op, maar minderde abrupt vaart toen ik Philippe al bij mijn auto zag staan. Hij schudde be-
slist zijn hoofd. ‘Nee, die banden wil ze niet. Ze wil een ander merk.’

‘Ik heb geen ander merk. Het kan nog een week duren voor ik vier banden van een ander merk kan leveren,’ antwoordde de garagist. Hij knikte naar de takelwagen die de halve parking vulde. ‘Dan had ik nu niet moeten komen.’

‘Het spijt me.’ Philippe klonk helemaal niet alsof het hem speet.

‘Op deze manier zal het nog een poos duren voor ze opnieuw achter het stuur kan zitten.’

Philippe knikte.

Ik balde mijn vuisten en liep op de mannen toe. ‘Philippe! Ik kan zelf beslissen wat er met mijn auto gebeurt! Ik duwde de oude man zo hard opzij dat hij bijna achterover tuimelde. De garagist kon hem nog net bij zijn onderarm grijpen.

‘U bent de eigenaar van de wagen?’ Hij bekeek me van top tot teen.

Ik was te kwaad om meer te zien dan Philippe, die heen en weer wiebelde voor mijn auto. ‘Dat klopt.’ Ik richtte mijn blik nu toch op de garagist. ‘En het kan me niet schelen wat voor merk van banden je onder mijn auto hangt. Als hij maar weer kan rijden. Zo snel mogelijk, graag.’

‘Het is geen goed merk, Lea. Daar komen ongelukken

van.' Philippe tastte in zijn broekzak, op zoek naar zijn sigaretten. 'Je wil geen ongelukken.'

'Als jij niet stopt met je te bemoeien met zaken die je niks aangaan, dan gebeuren er pas ongelukken,' siste ik.

Ik lag in mijn bed en luisterde. Naar de vogel die buiten schreeuwde. Naar het gescharrel dat boven mijn hoofd klonk. Zouden er muizen in huis zitten? Of probeerde iemand een venster open te wrikken? Zou Jorge zoiets durven te doen? Moest hij zoiets doen? Zou mama hem niet gewoon binnenlaten? Misschien moest mama hem binnenlaten.

Ik zat rechttop nu. Ik luisterde naar twee toeristen die met veel gelach en lawaai het restaurant uitkwamen en hun auto op de parking zochten. Waren er voetstappen die achterbleven? Voetstappen die dichterbij kwamen, terwijl ze net verder weg zouden moeten gaan?

Het was al een paar dagen geleden dat ik Emilie nog had gezien. Na haar opmerking over mijn warhoofd had ik nog weinig zin in contact. Nu miste ik haar, besefte ik plots. Ik trok de lakens tot onder mijn kin. Ik had het altijd een idioot gebaar gevonden als ik het zag in films. En nu deed ik het zelf. Vanzelf.

Ik liet me terug op het matras zakken. Woelde. Draaide. Van slapen zou er ook vannacht niet veel komen. Er was simpelweg te veel om wakker van te liggen.

Ik draaide me op mijn andere schouder in het bed. Mijn armen en benen gooide ik zo breed mogelijk. Het zweet gutste langs mijn rug en hals naar beneden. Schuldgevoel. Schaamte. Onmacht. Er waren zoveel gevoelens die een mens konden doen wriemelen en branden.

Ik schoof de brede, zilveren slavenarmbanden af en legde ze op het nachtkastje. De lucht wuifde over mijn plakkerige polsen.

Ik draaide me op mijn rug. Ondertussen kon ik het pla-

fond uittekenen uit mijn blote hoofd. Zo vaak en zo lang had ik er de voorbije nachten naar gestaard. Ik luisterde aandachtig toen ik de stappen hoorde van de laatste gasten van het restaurant, maar ze gingen allemaal de goede kant op. Ik had de deuren gecheckt en gedubbelcheckt. Ik had een fietsslot gekocht om de poort naar de straatkant extra mee af te sluiten. Het zag er belachelijk uit. Ook dat had Emilie gezegd. Mijn god, ik miste Sacha.

Mijn hand gleed opnieuw naar het nachtkastje. Ik had pepperspray gekocht. En de hamer teruggevonden die papa altijd helemaal onder in de gereedschapskist stopte, uit gewoonte, omdat ik er ooit mee op mijn duim had geklopt. Het zouden geen duimen zijn waarop ik nu klopte als ik hem zou gebruiken.

Daarom zal ik nooit stoppen.

Bij het bericht hoorde een beeld dat niet wilde laden.

En daarom zal het voor jou nooit stoppen, ook al probeer je er nog zo hard aan te ontsnappen.

Er volgde opnieuw een beeld.

Ik keek naar de foto's die vaag bleven. De ontvangst was te slecht, waardoor het beeld niet goed wilde laden. Ging ik werkelijk overeind komen en naar binnen lopen om te zien wat ik helemaal niet wilde zien?

Ik kwam overeind en liep naar de keuken. Ik schonk mezelf een groot glas water in en dronk het meteen leeg, leunend tegen het aanrecht. Het was te koud. Het vocht beet in mijn keel. Ik vulde nog een glas, dronk ook dat leeg. En dan, met een adem die door de koude al in mijn keel bleef zitten, staarde ik opnieuw naar de beelden die intussen helemaal waren geladen.

Daan vulde mijn scherm. Alice vulde mijn scherm. Ze vulden mijn hoofd, mijn keel, mijn buik. Ik wilde gillen, maar dat kon niet. Ik voelde de stroop opkomen. Mijn duimen vlogen over het scherm om het gevoel voor te zijn. Ik antwoordde en voor ik er erg in had, had ik al op verzenden gedrukt.

Het spijt me zo. Het spijt Alice zo.

Binnen de vijf seconden lichtte mijn scherm opnieuw op.

Spijt is wat de koe schijt.

Ik draaide mezelf zo snel om dat ik struikelde. Ik moest me aan de muur van het steegje vasthouden om niet voor Philip's neus op de stenen te vallen. 'Wat ben je aan het doen, Philippe?'

'Niks. Ik ben niks aan het doen.'

Ik keek naar de gsm die snel in Philip's achterzak verdween. 'Het lijkt anders alsof je me aan het filmen was.'

'Waarom zou ik dat doen?'

'Het lijkt alsof je tegenwoordig altijd opduikt daar waar ik ben.'

Philippe schudde zijn hoofd. Zelf leek hij ook niet echt overtuigd.

'Crestet is niet groot, Lea,' zei hij uiteindelijk.

'Groot genoeg om elkaar niet de hele tijd voor de voeten te lopen, durf ik te hopen.' Ik nam Alice wat steviger bij de hand. Ik ging geen scène maken voor de ogen van mijn dochter.

Ik keek naar Philippe. Naar de gsm in zijn achterzak. Ik volgde zijn blik. Hij keek niet naar mij. Hij volgde mijn arm, mijn hand. Hij keek naar Alice. Ik slikte. De gal liet zich niet wegduwen. Philippe filmde niet mij, hij filmde mijn dochter! Waarom begreep ik dat nu pas?

Ik rukte de gsm uit zijn broek. 'Geen sprake van dat jij beelden van mijn dochter verspreidt, Philippe. En durf niet ook nog maar in de buurt van ons huis te komen. Durf het niet!'

Ik liep zo snel dat Alice jammerde. 'Mama! Je doet mij pijn! Je trekt te hard aan mijn arm!'

Ik liet pas los toen we binnen waren en zowel de poort als de voordeur op slot waren.

'Mama, wat is er?'

Ik keek naar de grote, blauwe ogen van mijn dochter. Het waren ogen om in te verdrinken. Ogen als Atlantis.

‘Alice, je moet...’ Ik zweeg en schudde mijn hoofd.

‘Wat, mama?’

‘Niks, schat. Niks. Zullen we een spelletje Uno spelen?’

'We hadden ruzie.'

Ik hoor Sacha ademen aan de andere kant van de lijn.

Jorge en ik hadden nog maar eens ruzie over hoe we Alice en haar eeuwige nukken en kuren moesten aanpakken. Ze kon zo verschrikkelijk vermoeiend zijn. Niks lustte ze. Ze was van alles bang. Ze wilde nooit gaan slapen. Als ik had geweten dat het zo verschrikkelijk moeilijk zou zijn, een kind hebben. Als ik had geweten dat we zoveel ruzie zouden maken. Alleen maar over haar. Waarom konden we het niet anders doen, Sacha? Altijd dezelfde ruzies. Elke dag opnieuw. We konden ze met onze ogen dicht voorspellen. En toch bleven we het doen. In plaats van elkaar te helpen. In plaats van het makkelijker te maken. Wij maakten het onszelf alleen maar moeilijker.'

'Hij deed zijn best. Jij deed je best, Lea. Meer kon je niet doen. Meer kon niemand doen.'

'Het was niet goed genoeg.' Ik fluister nu. Ik krijg de woorden amper uit mijn keel. Jorge vond dat we strenger moesten zijn. We bereikten niks met altijd maar begrijpen en toegeven. Een duidelijke lijn, dat had Alice nodig volgens hem. Ik vond niet dat hij gelijk had. Hij had geen gelijk! Als hij die idiote, zoveelste ruzie toen niet was begonnen! Als Alice niet kwaad was weggelopen! Als wij niet zo kwaad op elkaar waren geweest dat we niet hoorden dat onze dochter het huis uit sloop. Als ik haar kamer was ingelopen en had gezien dat ze niet echt in haar bed lag, dat ze niet echt sliep. Als we niet opnieuw ruzie waren beginnen te maken. Als die auto niet net op dat moment door de straat had gereden. Als de chauffeur al wat meer ervaring had gehad, dan zou hij nooit geprobeerd hebben te remmen. Dan zou hij uitgeweken zijn. Ik zou uitgeweken zijn. Dan hadden ze allebei nog

geleefd, Sacha. Daan zou nog geleefd hebben. Alice zou nog geleefd hebben. Samen waren ze nog geen vijftwintig jaar. Nog geen vijftwintig, Sacha. Hoe kan zoiets gebeuren? Hoe mag zoiets gebeuren!'

Ik noemde Jorge koud. Hij vond mij dramatisch. We ping-pongden de verwijten heen en weer, tot een luide klap en een schreeuw de ruzie verstoorden. We hoorden het gepiep van remmen en banden. Ik rook het. Ik rook het nog voor mijn voeten me naar de voordeur hadden gebracht. Gesmolten rubber. Verbrand rubber. En bloed. Dik, donker, druipend bloed.

Ik rende de oprit over, terwijl de steentjes in mijn blote voeten prikten. Terwijl ik alleen maar kon brullen: 'Nee, nee, nee!'

Ik keek. Ik kon niet kijken. Ik kon niet *niet* kijken. Ik herkende de donkere haren. Het felgele shirt. De voeten met de blauwgelakte nageltjes. Maar het kon niet. Alice lag in bed. Alice sliep. Alice kon onmogelijk hier in stukken gereten op straat liggen.

Ik keek. Van Alice naar Jorge. Ik volgde zijn blik. Die ging heen en weer tussen onze dochter en de auto. Er zat een jongen in de auto. Even blond als Alice donker was. Zijn hoofd hing in een vreemde boog over het stuur. En ik moest kijken. Naar de autosleutels die naast dat hoofd aan het stuur bungelden. Met een glanzende, nieuwe sleutelhanger eraan met drie woorden erop: *Daans eerste auto*.

De sleutelhanger had Daan van zijn zus gekregen. Zijn zus, die een halfuur later ook op onze oprit stond. Ze schreeuwde niet. Ze tierde niet. Ze vloog me simpelweg aan. Met elke vuistslag die ze me gaf, kwamen ook de woorden. De verwijten. 'Jouw dochter had daar niet mogen lopen! Het is nacht! Ze had thuis moeten zijn! Ze had in bed moeten liggen! Ze had overal moeten zijn, maar niet alleen op straat!'

In het begin liet ik het simpelweg over me heen komen. Ze had gelijk. Ze had overschot van gelijk. Tot ze dat niet meer had.

'Wat voor moeder ben jij? Je moest je schamen! Jij hebt mijn broer vermoord!'

Ik begon terug te vechten. Een hysterische zestienjarige heeft kracht. Ik stelde verbaasd vast dat ik dat evengoed had. Als twee katten rolden we blazend en krijsend over de oprit. Tot Jorge me bij mijn polsen greep en me tegen de muur naast de voordeur gooide. Ik gilte en schopte. Hij duwde me nog steviger tegen de muur.

'Laat haar met rust! Ze heeft ook pijn! Ze is ook boos! Ze is net haar broer verloren!'

'Ik ben mijn kind verloren! Wij zijn ons kind kwijt, Jorge! En zij zegt dat het mijn schuld is! Dat kan niet waar zijn. Dat is niet waar! Niks van wat ze zegt is waar!'

'Laat haar met rust, Lea!' Jorge zag vuurrood en brulde nog van alles dat ik niet kon verstaan. Ik beet. Hij sloeg me met zijn vlakke hand in het gezicht. Ik hapte naar adem en duwde mezelf af tegen de muur, vloog hem aan. Als ik mijn armen niet kon gebruiken, dan maar mijn hoofd. Mijn voorhoofd bonkte tegen zijn neus. Jorge gilte, maar liet niet los. Zijn na-

gels krasten mijn polsen open. Reten mijn vlees aan stukken. Bloed stroomde over mijn armen terwijl ik mijn vuisten in een percussie op Jorge's borst gooide.

'Ze is dood, Lea! Ze is dood! Ze zijn allebei dood!'

'Je moet zwijgen! Stop! Laat me los!'

Ik kreeg een zet die me langs de muur schoof. Ik struikelde en greep om me heen, maar ik had te veel vaart. Ik knalde tegen de deur en brulde het uit van de pijn.

Daar, op dat moment, tegen de muur van mijn huis met de handen van mijn man rond mijn keel, was de stroop voor het eerst gekomen. Om te blijven.

Ik kijk naar de vader en zijn tienerdochters die opnieuw in hun stationwagen stappen. Een kostbare lading waarmee de man zichzelf zo dadelijk weer het verkeer in stort. Zou hij beseffen hoe kostbaar? Nee. Dan zou hij geen stap meer buiten zetten. Te bang.

Ik sluit mijn ogen. Daan was nog geen negentien. Hij had net zijn rijbewijs gehaald. Hij was zo trots geweest. De wereld had aan zijn voeten gelegen. En dan was daar een kwaad meisje de straat op gestormd. En de wereld had stilgestaan.

De wereld staat nog altijd stil. De vader en zijn dochters discussiëren in de auto. Ik zie hun monden en hoofden bewegen. De dochters fel en met grote bewegingen, zoals tienermeisjes dat doen. De vader strak en afgemeten, met rustige, kalme bewegingen. Zoals een ouder dat doet. Of toch probeert.

Ik neem mijn telefoon, zoek het nummer dat ik niet wil opbellen en bel toch.

Ik begin te praten zodra er opgenomen wordt. 'Het spijt me van je broer. Het spijt me zo verschrikkelijk van Daan. Je leven is uit elkaar gereten in een onherroepelijk voor en na. Je bent nog maar zestien en niks zal ooit nog worden zoals het was. Dat is niet eerlijk en dat spijt me. Dat spijt me zo verschrikkelijk.'

'Mama komt haar zetel niet meer uit. En papa. Papa zwijgt alleen maar.'

Ik probeer de misselijkheid die samen met de stroop in mijn hoofd opkomt terug te duwen.

'Hij wilde haar niet dood rijden.'

'Natuurlijk wilde hij dat niet. Niemand wilde iets van wat er allemaal gebeurd is. Maar toch is het gebeurd. Want zo gaan de dingen.'

'Het is er altijd. Altijd! Je kan het niet achterlaten. Er is geen eindpunt waarop je kan mikken.'

'Er moet een manier zijn om het mee te nemen.'

'Welke manier? Wat doe jij?'

'Ik ben onderweg.' Ik manoeuvreer mijn auto van de parking en rijd de snelweg terug op voor het laatste stukje. Hoe dichterbij de zon komen, hoe drukker het wordt.

Ik werd wakker van een geur. Dik en donker. Munt. Aarde. Ik schoot zo snel overeind dat de kamer om me heen tolde. Ik greep naar mijn gsm op het nachtkastje. Het was halfvier in de namiddag. Waar was mama? Ik spitste mijn oren. Er klonk gestommel. Ik wilde roepen, maar bedacht me. Mama stommelde niet door haar eigen huis. Mama rook naar lavendel, niet naar munt. Ik schoof van het bed en sloop op blote voeten naar de gang. Daar wachtte ik. Ik spitste mijn oren. Het gestommel klonk opnieuw. Het kwam uit de kamer van Alice.

Ik stormde het trapje op. Ik moest naar mijn dochter! Nu!

Hij stond bij het bed. Hij glimlachte traag toen ik binnenkwam.

Alice zat in een hoekje van het bed, tegen de muur, de dekens over haar hoofd getrokken.

‘Ga daar weg! Nu! Ga bij haar weg!’

‘Lea, rustig maar.’ Hij stak zijn beide handen uit. Toonde de gsm. De gsm die ik daarstraks op straat van hem had afgepakt. Het lef dat hij had! Om zomaar in te breken en de telefoon terug te nemen. Wie weet wat voor beelden hij daarnet van mijn dochter had gemaakt! Ik deed een stap opzij, tastte naar het eerste het beste voorwerp dat ik tegenkwam. De kandelaar. Het metaal drukte hard en geruststellend in de binnenkant van mijn handen.

‘Ga weg! Ik waarschuw niet nog eens!’ Ik klemde mijn vingers rond het metaal nu.

‘Lea.’ Hij ging niet weg. Hij kwam net dichterbij. En hij praatte en praatte en praatte. Zijn handen schroefden zich rond mijn schouders. En hij bleef maar praten. Alsof hij zich-

zelf hier nog uit kon praten. Ik had de blik in de ogen van mijn dochter gezien. Die vertelde meer dan genoeg.

Ik sloeg. Een keer. Twee keer. Drie keer. Tot eindelijk, eindelijk alles stil was. Tot ik alleen nog maar het hijgen en zwegen van mijn eigen borst kon horen. Het galmde in mijn oren. Ik rende naar het bed. Tilde Alice eruit.

‘Ik ben hier, schat. Ik ben hier. Je bent veilig.’

Ik ademde door mijn mond. Zo kort en licht mogelijk. Maar ik rook het toch. De geur van zoet bloed die door de kamer walmde. Ik wreef met mijn handen over mijn shirt. Ze bleven rood. Ze bleven plakken.

Ik mocht niet gillen. Ik moest rustig blijven voor Alice. Ik moest dit oplossen. Ik kon dit niet alleen oplossen. Ik kon maar één iemand bedenken die me kon helpen om dit op te lossen.

‘Je hebt je haar geknipt.’

Tien minuten na mijn telefoontje stond Jorge aan de metalen poort. Het bloed droop van mijn handen. Mijn man, die beweerde dat hij in België was, stond hier voor me in Frankrijk. En dat was het eerste dat ik zei.

Onwillekeurig gleed Jorge met zijn hand door zijn haar.

‘Dat lange haar stond je zo goed. Waarom het je het afgeknipt? Wilde je een moment markeren? Dat is wat vrouwen doen als ze zo drastisch naar de kapper gaan.’ Ik bleef maar tateren. Ik kon het niet helpen.

‘Wat is er aan de hand, Lea?’ Jorge stapte langs me heen naar binnen. Zijn ogen schoten heen en weer, van het bloed op mijn lijf naar het bloed op de grond. Zo veel bloed.

Ik volgde hem. Volgde mijn rode spoor. ‘Ik heb de kandelaaar al verstopt. In mijn auto. Dat is bewijsmateriaal. Toch?’

‘Verdomme, Lea!’ Jorge leunde achteruit, sloeg zijn hand over zijn neus en zijn mond. Kokhalzend rende hij weer naar buiten. Ik wachtte op het terras tot hij klaar was met spuwen.

‘Lea. Wat heb je in godsnaam gedaan?’

‘Hij stond plots binnen. Hij bedreigde Alice. Hij filmde haar. Hij is een vieze, oude man! Hij valt ons al weken lastig. Ik wist niet wat ik moest doen.’

‘Maar dit toch niet, Lea! Dit toch niet!’

‘Ik wist alleen maar dat ik haar moest beschermen. Weet je hoe geniepig hij is? Hoe graag hij naar me staart, me aanraakt zonder het te vragen? En hij deed het ook bij Alice! Dat kon ik onze dochter niet laten overkomen, Jorge. Alleen al de gedachte dat zoiets haar zou kunnen overkomen.’ Het was mijn beurt om met mijn hand door mijn haar te glij-

den nu. 'Dat moet jij toch ook begrijpen, Jorge. Jij wil toch ook niet dat Alice iets overkomt? Ik heb het voor Alice gedaan.'

'Lea.' Jorge beende hoofdschuddend heen en weer over het terras. De tranen stroomden over zijn wangen. Zijn stem klonk zo verstikt dat ik hem amper verstond.

Niks verstond ik nog van wat hij zei, want daar was de stroop in mijn hoofd weer.

'Hoor je wat ik zeg, Lea? Ik ga nu de politie bellen!' Jorge stond voor me. Sprak elk woord nadrukkelijk uit, alsof hij het tegen een klein kind had.

'Nee!'

'Ja.'

'Je mag de politie niet bellen.'

'Philippe is dood, Lea. We moeten de politie bellen.'

'Het kan niet. Ik kan niet.' Ik keek naar Alice, die doodstil naar Jorge en mij stond te staren. Jorge had zijn telefoon al genomen. Ik hoorde de telefoon overgaan. Alice knikte me bemoedigend toe. Ze had gelijk. Er was geen keuze.

Ik gooide me tegen Jorge aan en samen tuimelden we tegen de plancha. Jorge viel met zijn hoofd op de rand en brulde het uit van de pijn.

'Sorry, Jorge, maar dit kan ik je niet laten doen. Ze zullen me opsluiten. Dat kan niet. Ik moet Alice helpen. We vertrekken en je hoeft ons nooit meer te zien. Ik had je niet mogen bellen. Ik was in paniek. Sorry. Sorry.'

'Lea! Blijf!'

'Dat kan niet, Jorge. Dan sluiten ze me op. Ik moet voor Alice kunnen zorgen.'

'Lea! Luister! Je moet weten dat Alice...' Jorge probeerde overeind te krabbelen.

Er was geen tijd. Ik tilde mijn dochter op en spurte naar mijn auto.

Als ik de haven van Saintes-Maries-de-la-Mer binnenrijd, staat Jorge me aan de kade op te wachten. Ik stop en steek mijn hoofd uit het venster. Jorge.'

Lea.'

Ze hebben dezelfde ogen. Het is alsof Alice naar me kijkt. Ik voel hoe de laatste rafels van mijn hart openwaaien in het briesje dat door het open raam naar binnen vliegt.

'Hoe wist je dat ik hierheen zou komen?'

'Waar zou je anders naartoe gaan?'

'Ze is weg, Jorge. We zijn haar kwijt. Voor altijd.'

Jorge opent het portier en schuift op de passagiersstoel. 'We zijn haar kwijt.'

Ik neem Apie van de achterbank. Druk hem tegen mijn wang. Vervolgens leg ik hem op Jorge's schoot. 'Het spijt me allemaal zo verschrikkelijk. Ik had beter moeten weten. Ik had sterker moeten zijn. Ik had zoveel anders moeten doen.'

'Het spijt me ook, Lea. Dat ik niet kon zijn wie je nodig had. Dat je dit nodig had om het allemaal aan te kunnen. Dat je het gevoel had er zo verschrikkelijk alleen in te staan. Het spijt me meer dan ik kan zeggen.'

'Ik heb iemand gedood. Om Alice te beschermen. Ik ben haar kwijt én mezelf, Jorge.'

Mijn man zegt niet dat er altijd een weg terug is. Eindelijk, eindelijk kunnen we eerlijk zijn.

We staren een poosje naar het water. Naar de opkomende zon die glinstert op de golven. Het zal vandaag opnieuw heet worden.

Ik strijk langs mijn kleverige nek. Kijk naar mijn man. Alice' vader. Mijn liefste.

Hij is gebroken. Als hij dat nog niet was, dan heb ik hem nu de

laatste, vernietigende klap gegeven. Ik zal nooit meer naar Jorge kunnen kijken zonder zijn verbijsterde blik te zien op het moment dat hij Philippe op de grond zag liggen. We weten nu allebei waartoe ik in staat ben. Dat kunnen we nooit meer niet weten. Ik kan het nooit meer niet weten. Ik weet nu wat ik niet moest weten, niet wilde weten, nooit hoefde te weten. Ik proef het zuur achter in mijn keel. Het bijt in mijn verhemelte.

Ik kijk naar Jorge. Jorge kijkt naar mij. We weten allebei waarom ik naar deze plek ben gekomen, maar ik weet niet waarom hij naar hier is gekomen. Niet zeker.

En dan zegt hij het. 'Zullen we naar Atlantis gaan?'

'Ben je zeker?'

Jorge buigt zich voorover. Zijn zoen is zacht en vastberaden tegelijk. Ik proef zout en nat, wanhoop en liefde, zo verschrikkelijk, ongelooflijk veel liefde.

'Laten we naar Atlantis gaan.'

Ik start de motor. Zet de auto in de eerste versnelling. Kijk naar de deinende golven. Ik voel Jorge's hand op mijn been. Stevig. Gerust.

Ik haal diep adem.

Dan duw ik het gaspedaal tegen de bodem van de auto.

*Wat vind je van dit boek? Vertel het ons
@uitgeverijvrijdag met #vrijdagboeken*

© 2024 – Tine Bergen & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Vormgeving omslag: Studio Rubio, Antwerpen
Foto auteur: © 135mm.be
Vormgeving binnenwerk: Mulder van Meurs, Amsterdam

ISBN 978 94 6434 233 8
E-ISBN 978 94 6434 234 5
NUR: 330, 332
THEMA: FH, FHX

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek
een ontwikkelingsbeurs van deAuteurs.

deAuteurs,

.....
voor auteurs, door auteurs

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere
middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen,
worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.